

R.J. Palacio

CĂRȚI CU *tâlc* | ARTHUR

- MINUNEA -

R.J. PALACIO

MINUNEA

Traducere din limba engleză și note de Iulia Arsintescu
Titlul original: *Wonder*, 2012

Editura Arthur, 2013

Versiune ebook v1.0, noiembrie 2015

Cuprins

Partea întâi

Un copil obișnuit
De ce nu am mers la școală
Cum am venit pe lume
Acasă la Christopher
Cu mașina
Întâlnirea cu domnul Tushman
Doamna Garcia cea de treabă
Jack Will, Julian și Charlotte
Turul școlii
Sala de spectacole
Înțelegerea
Acasă
Emoțiile primei zile
Lacâte
Turul clasei
Ca mielul la abator
Alege să fii bun
Prânzul
O masă văratică
De la unu la zece
Padawan
Septembrie
Jack Will
Principiul din octombrie al domnului Browne
Mere
Halloween
Fotografii școlare
Atingerea brânzei împutite
Costume
Masca însângerată din *Scream*
Porecle

Partea a doua

Un tur prin galaxie
Înainte de August

Cum îl văd pe August
August văzut prin gaura cheii
La liceu
Maiorul Tom
După școală
Padawan mușcă țărâna
O apariție la ușă
Micul dejun
Genetica pentru toți
Diagrama lui Punnett
Gata cu trecutul
31 octombrie
Ne dați ori nu ne dați
Un moment de gândire
Partea a treia
Copii ciudați
Ciuma
Petrecerea de Halloween
Noiembrie
Avertisment: puteți vedea acest copil doar cu pregătire
prealabilă
Mormântul egiptean
Partea a patra
Telefonul
Carvel
De ce m-am răzgândit
Patru lucruri
Foști prieteni
Zăpadă
Norocul este de partea celor îndrăzneți
Școala particulară
La științe
Echipe
Pedeapsa
Felicitări de sezon
Scrisori, e-mailuri, Facebook, mesaje pe telefon

Întoarcerea din vacanța de iarnă
Războiul
Schimbarea meselor
De ce nu am stat cu August în prima zi de școală
Tabere
Casa lui August
Iubitul
Partea a cincea
Fratele Oliviei
Ziua îndrăgostiților
Orașul nostru
Buburuza
Stația de autobuz
Repetiția
Pasărea
Universul
Partea a șasea
Polul Nord
Păpușa Auggie
Lobot
Auz strălucitor
Secretul Viei
Peștera mea
Rămas-bun
Jucăriile lui Daisy
În rai
Dublură
Finalul
Partea a șaptea
Minciuni de tabără
Școala
Ce-mi lipsește cel mai mult
Lucruri extraordinare, dar nevăzute de nimeni
Reprezentăția
După spectacol
Partea a opta

Excursia din clasa a cincea
Cunoscut pentru..
Bagajele
În zori
Ziua întâi
Pe pajiște
Fii bun cu natura
Pădurile sunt vii
Extraterestru
Voci în întuneric
Garda împăratului
Somnul
Urmări
Acasă
Ursu
Schimbarea
Rațe
Ultimul principiu
Despărțirea
Toată lumea să-și ocupe locurile
Un lucru simplu
Premii
Plutind
Fotografii
Drumul spre casă
APENDICE
Mulțumiri

R.J. Palacio este graficiană. A conceput designul mai multor coperte ale unor cărți scrise de alții până când a scris propria carte. Locuiește în New York împreună cu soțul său, cei doi copii și un câine negru pe nume Bear.

Minunea este primul roman scris de R.J. Palacio. Momentul care a impulsionat-o să se apuce de scris, după o amânare prelungită, a fost întâlnirea întâmplătoare cu un copil extraordinar în fața unui chioșc de înghețată.

Nu numai că *Minunea* se află în topul vânzărilor de carte pentru copii, dar a generat în SUA o campanie națională prin care se promovează bunătatea și empatia.

Pentru Russell, Caleb și Joseph

*Au venit doctori din orașe îndepărtate
numai ca să mă vadă.
S-au oprit lângă patul meu
și nu le-a venit să creadă.*

*Au spus că sunt, poate,
o minune a creației.
Altfel, ei nu puteau oferi
nicio explicație.*

(Versuri din melodia *Wonder* interpretată
de Natalie Merchant)

Partea întâi

AUGUST

**Ursitoarele au zâmbit,
iar destinul a râs lângă leagănul meu**
(Natalie Merchant)

Un copil obișnuit

Știu, nu sunt un băiat obișnuit de zece ani. Adică, sigur, fac lucruri obișnuite. Mănânc înghețată. Merg cu bicicleta. Mă joc cu mingea. Am jocuri electronice. Lucrurile astea mă fac obișnuit, presupun. Și mă simt normal, pe dinăuntru. Dar copiii obișnuiți nu-i fac pe alți copii obișnuiți s-o ia la fugă ținând pe terenul de joacă. Iar la copiii obișnuiți nu se holbează lumea oriunde se duc.

Dacă aș găsi o lampă fermecată și mi-aș putea pune o dorință, aș vrea să am un chip normal, pe care să nu-l remarce nimeni. Aș vrea să pot merge pe stradă fără să mă observe lumea și fără să întoarcă privirea. Așa că iată ce cred: nu sunt un copil obișnuit pentru simplul motiv că nimeni nu mă consideră așa.

Dar eu m-am obișnuit deja cu înfățișarea mea. Știu să mă prefac că nu văd ce mutre fac ceilalți. Mama, tata, Via și cu mine ne pricepem cu toții la treaba asta. De fapt, nu-i întru totul adevărat. Via nu se pricepe prea bine. Se supără rău atunci când oamenii fac vreo grosolanie. De exemplu, pe terenul de joacă niște copii au scos niște sunete. Nu știu exact ce fel de sunete, pentru că eu nu le-am auzit. Dar Via le-a auzit și a început să strige la copii. Așa e ea. Eu nu sunt la fel.

Via nu mă consideră nici ea obișnuit. Spune că da, dar dacă aș fi obișnuit, n-ar simți atâta nevoie să mă protejeze. Nici mama și tata nu mă consideră obișnuit. Ei mă consideră extraordinar. Cred că eu sunt singurul om din lume care își dă seama cât sunt de obișnuit.

Mă numesc August, să știți. Nu vă voi descrie cum arăt. Indiferent ce grozăvie v-ați imagina, probabil că este mai rău.

De ce nu am mers la școală

Săptămâna viitoare voi începe clasa a cincea. Până acum n-am mai fost niciodată la o școală adevărată, așa că sunt mort de frică. Lumea crede că nu m-am dus la școală din cauza înfățișării mele, dar nu-i ăsta motivul. Nu m-am dus din cauza operațiilor. De când m-am născut, am fost operat de douăzeci și șapte de ori. Cele mai grele operații s-au petrecut înainte să împlinesc patru ani, așa că nu mi le aduc aminte. Dar de atunci am mai făcut câte două sau trei operații în fiecare an, unele mai mari, altele mai mărunte. Sunt mic pentru vârsta mea și mai sufăr și de alte mistere medicale cărora doctorii nu le-au dat de capăt, așa că am fost bolnav mult și des. În consecință, părinții mei au hotărât că este mai bine să nu merg la școală. Dar acum sunt mult mai puternic. Ultima operație am suferit-o acum opt luni și probabil că în următorii doi ani nu va mai trebui să îndur niciuna.

Mama mi-a fost învățătoare acasă. Înainte lucra ca ilustrator de cărți pentru copii. Desena zâne și sirene superbe. Dar desenele pentru băieți nu erau la fel de grozave. A încercat o dată să mi-l deseneze pe Darth Vader¹, însă la sfârșit arăta ca un robot ciudat, în formă de ciupercă. N-am mai văzut-o pe mama desenând nimic de multă vreme. Cred că e mult prea ocupată să aibă grijă de mine și de Via.

Nu pot spune că mi-am dorit mereu să merg la școală, pentru că n-ar fi chiar adevărul-adevărat. Voiam să merg la școală cu condiția să fiu la fel ca toți ceilalți copii care merg la școală. Să am mulți prieteni, să-mi petrec vremea cu ei după ore și alte lucruri dintr-astea.

Am și eu câțiva prieteni foarte buni. Cel mai bun prieten al meu este Christopher, urmat de Zachary și de Alex. Ne cunoaștem de când eram în fașă. Pentru că mă știu dintotdeauna, s-au obișnuit cu mine. Când eram mici, ne

1 Darth Vader este personajul principal din filmul Războiul stelelor.

întâlneam mereu să ne jucăm, dar pe urmă Christopher s-a mutat la Bridgeport, în Connecticut. Asta înseamnă mai mult de o oră de mers cu mașina de unde locuiesc eu, în North River Heights, un cartier situat în locul cel mai înalt din Manhattan. Iar Zachary și cu Alex au început să se ducă la școală. Nostim este că, deși Christopher e cel care s-a mutat departe, pe el îl văd în continuare mai des decât îi văd pe Zachary și pe Alex. Ei au acum prieteni noi. Dar dacă ne întâlnim întâmplător pe stradă, sunt în continuare de treabă cu mine și mă salută întotdeauna.

Mai am și alți prieteni, dar nu atât de buni cum au fost Christopher, Zack și Alex. De exemplu, când eram mici, Zack și Alex mă invitau întotdeauna la ziua lor, dar Eamonn și Gabe nu au făcut-o niciodată. Emma m-a invitat o dată, însă pe ea n-am mai văzut-o de multă vreme. Și, desigur, mă duc de fiecare dată la ziua lui Christopher. Dar poate că dau eu prea multă importanță petrecerilor aniversare.

Cum am venit pe lume

Îmi place când mama îmi spune povestea asta, pentru că mă face să râd. Nu e amuzantă așa cum ar fi o glumă, dar când o spune mama, Via și cu mine ne prăpădim de râs.

Când eram în burta mamei, nu bănuia nimeni că voi arăta așa cum arăt. Mama o născuse pe Via cu patru ani înainte și totul fusese simplu „ca o plimbare prin parc” (este expresia mamei). Nu avea niciun motiv să facă investigații medicale speciale. Cu vreo două luni înainte să mă nasc, doctorii și-au dat seama că era ceva în neregulă cu fața mea, dar nu s-au gândit că va fi foarte grav. Le-au spus mamei și tatei că am gură de lup și încă alte câteva chestii. Le-au numit „anomalii minore”.

În noaptea în care m-am născut, în salon erau două asistente. Una era foarte drăguță și amabilă. Cealaltă, spune mama, nu părea drăguță și nu era amabilă deloc. Avea brațe enorme și (aici vine partea amuzantă) trăgea mereu pârțuri. Îi aducea mamei gheață, trăgea un pârț. Îi lua mamei tensiunea, iar trăgea un pârț. Mamei nu-i venea să creadă, mai ales că asistenta nu-și cerea scuze niciodată. Doctorul curant al mamei nu era de serviciu în noaptea aceea, așa că se ocupa de ea un doctor tânăr și cam țăfnos pe care tata l-a poreclit Doogie, după un vechi serial de televiziune (totuși nu-l numeau așa în față). Dar mama spune că, deși toată lumea din salon era cam morocănoasă, tata a făcut-o să râdă toată noaptea.

Când am ieșit din burta mamei, în salon s-a făcut liniște. Mama nici n-a apucat să mă vadă, pentru că asistenta drăguță m-a înșfăcat imediat și m-a scos din cameră. Tata a dat fuga repede după ea și a răsturnat camera video, care s-a spart într-un milion de bucăți. Atunci, mama s-a supărat rău și a încercat să se dea jos din pat ca să vadă ce se petrece, dar asistenta bășinoasă a tras-o cu brațele ei mari înapoi în pat. Practic s-au luptat de-a dreptul, pentru că mama era isterică, iar asistenta bășinoasă țipa la ea să se liniștească și

pe urmă au început amândouă să strige după doctor. Dar, ia ghiciți – doctorul leșinase! Zăcea pe podea. Când l-a văzut, asistenta bășinoasă a început să-l împingă cu piciorul și să urle la el: „Ce fel de doctor ești tu? Ce fel de doctor ești tu? Trezește-te! Trezește-te!”. Pe urmă, dintr-odată, a tras cel mai mare, cel mai zgomotos și cel mai puturos pârț din istoria pârțurilor. Mama crede că, de fapt, pârțul a reușit, în cele din urmă, să-l trezească pe doctor. Când povestește, mama interpretează fiecare moment – inclusiv zgomotele de pârțuri – iar povestea este foarte, *foarte* amuzantă!

Mama spune că asistenta bășinoasă s-a dovedit a fi o femeie foarte de treabă. A stat lângă mama tot timpul. Nu a plecat de lângă ea nici după ce tata s-a întors și doctorii le-au explicat cât eram de bolnav. Mama își aduce aminte exact ce i-a șoptit asistenta la ureche atunci când doctorul i-a spus că probabil nu voi trăi până dimineață: „Toți cei născuți din Dumnezeu biruie lumea”. Iar a doua zi, după ce eu reușisem să supraviețuiesc, asistenta a stat cu mama și a ținut-o de mână atunci când m-au adus să mă vadă pentru prima oară.

Mama zice că până atunci îi spusese ră totu despre mine. Era pregătită să mă vadă. Și mai zice că atunci când s-a uitat pentru prima dată la fața mea terciuită, nu a văzut decât ce ochi frumoși aveam.

Trebuie să știți că mama e frumoasă. Iar tata este arătos. Via e și ea drăguță. Asta în caz că vă întrebați.

Acasă la Christopher

Am fost tare supărat acum trei ani, când s-a mutat Christopher. Aveam amândoi șapte ani. Ne jucam ore în șir cu personajele din *Războiul stelelor* și ne duelam cu săbiile-laser. Mi-e dor de jocurile alea.

Astă-primăvară ne-am dus în vizită acasă la Christopher, în Bridgeport. Eram amândoi în bucătărie, căutam ceva de ronțait și am auzit-o pe mama vorbind cu Lisa, mama lui Christopher, că la toamnă voi merge la școală. Nu mai pomenise nimeni de școală până atunci.

— Despre ce vorbești? am zis.

Mama a părut surprinsă, ca și cum eu n-ar fi trebuit să aud.

— Ar fi bine să-i spui la ce te-ai gândit, Isabel, a zis tata.

Era în cealaltă parte a încăperii și stătea de vorbă cu tatăl lui Christopher.

— Mai bine vorbim mai târziu, a zis mama.

— Nu, vreau să știu despre ce vorbeai acum, am răspuns eu.

— Nu crezi că ești pregătit să mergi la școală, Auggie? a zis mama.

— Nu, am spus.

— Nici eu nu cred, a zis tata.

— Atunci, am închis subiectul, am zis eu ridicând din umeri, și m-am așezat în brațe la mama ca un copilăș.

— Cred că ar trebui să înveți mai mult decât te pot învăța eu, a zis mama. Haide, Auggie, știi cât de puțin mă pricep la fracții!

— La ce școală? am întrebat.

Deja îmi venea să plâng.

— La Școala Beecher. E chiar lângă noi.

— Ce școală grozavă, Auggie! a zis Lisa, bătându-mă ușurel cu palma peste genunchi.

— De ce să nu merg la școala Viei? am întrebat.

— Este prea mare, a răspuns mama. Nu cred că ți s-ar potrivi.

— Nu vreau să merg, am zis.

Trebuie să recunosc că vocea mi-a sunat cam copilărește.

— Nu trebuie să faci nimic din ce nu vrei, a zis tata, venind și ridicându-mă din brațele mamei.

M-a luat și m-a așezat în brațele lui, de cealaltă parte a canapelei.

— Nu te vom forța să faci nimic din ce nu vrei.

— Dar ar fi bine pentru el, Nate, a zis mama.

— Nu și dacă nu vrea, i-a răspuns tata, uitându-se la mine. Nu și dacă nu se simte pregătit.

Am văzut-o pe mama privind-o pe Lisa, care s-a întins spre ea și a strâns-o de mână.

— Veți găsi voi o soluție, i-a spus mamei. Întotdeauna ați găsit.

— Hai să vorbim altă dată despre asta, a zis mama.

Îmi dădeam seama că ea și tata urmau să se certe. Voiam să câștige tata, deși o parte din mine știa că mama avea dreptate. Și adevărul este că nu se pricepea deloc la fracții.

Cu mașina

Drumul până acasă a fost lung. Am adormit pe bancheta din spate, la fel ca de obicei, cu capul în poala Viei, pe post de pernă, și cu un prosop înfășurat în jurul centurii ei de siguranță, ca să nu-mi curgă saliva peste tot. Via a adormit și ea. Mama și tata vorbeau liniștiți despre lucruri de oameni mari care nu mă interesau.

Nu știu cât de mult am dormit, dar când m-am trezit se vedea prin parbriz luna plină. Era o noapte violet și mergeam pe o autostradă plină de mașini. Apoi i-am auzit pe mama și pe tata vorbind despre mine.

— Nu putem continua să-l tot protejăm, i-a șoptit mama tatei, care conducea. Nu ne putem preface că mâine se va trezi și va fi altfel, pentru că asta e realitatea, Nate, și trebuie să-l ajutăm să învețe să-i facă față. Nu putem continua să evităm situațiile care...

— Așa că-l trimitem la școală ca pe un miel la abator... a răspuns tata furios, dar nu și-a terminat fraza, pentru că a văzut în oglindă că mă uitam la ei.

— Ce înseamnă ca un miel dus la abator? am întrebat eu somnoros.

— Culcă-te la loc, Auggie, a zis tata blând.

— Toată lumea se va holba la mine la școală, am zis, izbucnind în plâns.

— Scumpul meu, a zis mama. S-a întors în scaun și m-a luat de mână. Știi că dacă nu vrei, nu trebuie să te duci. Dar am vorbit cu directorul despre tine și vrea foarte mult să te cunoască.

— Ce i-ai spus despre mine?

— Cât de amuzant ești, cât de bun și de deștept. A rămas surprins când i-am spus că ai citit *Călărețul Dragonilor*² la numai șase ani. A zis: „Trebuie să-l cunosc neapărat pe băiatul ăsta!”

² Carte pentru copii scrisă de Cornelia Funke.

— I-ai mai spus și altceva? am zis.

Mama mi-a zâmbit. Parcă mă îmbrățișa cu zâmbetul ei.

— I-am povestit despre operațiile tale și despre cât ești de curajos.

— Așadar știe cum arăt? am întrebat.

— I-am dus niște fotografii de vara trecută, din Montauk, a zis tata. I-am arătat fotografii cu toată familia. Și fotografia aceea minunată cu tine în barcă, ținând calcanul.

— Ai fost și tu la școală?

Trebuie să recunosc, mă simțeam cam dezamăgit că participase și el la discuție.

— Am vorbit amândoi cu directorul, a zis tata. E un om foarte de treabă.

— O să-ți placă, a adăugat mama.

Am simțit brusc că erau amândoi în aceeași tabără.

— Când v-ați întâlnit cu el? am întrebat.

— Ne-a prezentat școala acum un an, a zis mama.

— Acum un an? am zis. Adică vă gândiți la asta de un an întreg și mie nu mi-ați spus nimic?

— Nici măcar nu știam dacă vei fi admis, Auggie, mi-a răspuns mama. Este o școală unde se intră foarte greu. Înscrierea acolo înseamnă un proces complicat. Nu mi s-a părut necesar să-ți spun și să te pregătești, iar apoi să se dovedească că nu era nevoie.

— Dar ai dreptate, Auggie. Ar fi trebuit să-ți spunem de luna trecută, când am aflat că ai fost admis, a zis tata.

— Ne-am dat seama prea târziu, bănuiesc, a oftat mama.

— Doamna aceea care a venit cândva la noi acasă avea legătură cu asta? am întrebat. Cea care mi-a dat un test?

— Da, a zis mama, părând vinovată. Da, avea legătură.

— Mi-ai spus că a fost vorba despre un test de inteligență, am zis.

— Știu, dar a fost o minciună nevinovată, mi-a răspuns ea. Era un test de care aveai nevoie ca să fii admis la școală. Te-ai descurcat foarte bine, dacă vrei să știi.

— Deci m-ai mințit, am zis.

— A fost o minciună nevinovată... Dar te-am mințit, așa este. Iartă-mă, a zis mama, încercând să-mi zâmbească.

Eu nu i-am răspuns la zâmbet, așa că s-a întors și a rămas uitându-se înainte.

— Ce înseamnă ca un miel dus la abator? am întrebat.

Mama a oftat și i-a aruncat tatei o „privire”.

— N-ar fi trebuit să spun asta, a zis tata, uitându-se la mine în oglinda retrovizoare. Nu este adevărat. Mama și cu mine te iubim enorm și vrem să te protejăm cât de mult putem. Numai că uneori vrem s-o facem în feluri diferite.

— Nu vreau să merg la școală, am zis, încrucișând brațele la piept.

— Ți-ar prinde bine, Auggie, a zis mama.

— Poate că mă duc la anul, am răspuns, uitându-mă pe fereastră.

— Anul ăsta ar fi mai bine, Auggie, a zis mama. Știi de ce? Pentru că ai merge în clasa a cincea, iar ăsta este primul an de gimnaziu pentru toți copiii. Nu vei fi doar tu copilul nou-venit.

— Dar voi fi singurul copil care arată cum arăt eu, am zis.

— Nu încerc să spun că n-o să-ți fie greu, o știi și tu, a răspuns mama. Dar va fi bine pentru tine, Auggie. Îți vei face o mulțime de prieteni. Vei învăța lucruri pe care nu le-ai putea învăța niciodată de la mine.

S-a întors din nou în scaun și m-a privit.

— Când am vizitat școala, știi ce am văzut în laboratorul de științe? Un puișor care tocmai ieșea din ou. Era atât de drăguț! Auggie, într-un fel mi-a adus aminte de tine când erai bebeluș... Avea ochii tăi mari și căprui...

De obicei, îmi face plăcere să-i aud vorbind despre mine la vârsta aceea. Uneori îmi vine să mă fac ghem și să-i las să mă îmbrățișeze și să mă sărute peste tot. Mi-e dor să fiu mic și să nu știu atâtea. Dar acum nu eram în dispoziția potrivită.

— Nu vreau să merg, am zis.

— Ce-ai zice să te întâlnești cu domnul Tushman, înainte să iei o hotărâre? a întrebat mama.

— Cu domnul Tushman?

— El este directorul, a zis mama.

— Adică domnul *Poponeț*³?

— Ai dreptate, a zis tata, zâmbind și privindu-mă în oglinda retrovizoare. Îți vine să crezi că există un astfel de nume, Auggie? Cine și-ar dori să-l cheme domnul Poponeț?

Am zâmbit, chiar dacă nu voiam ca ei să vadă că zâmbesc. Tata era singurul om din lume care mă putea face să râd indiferent cât de tare aș fi vrut să nu râd.

— Auggie, ar trebui să mergi la școală numai ca să-i auzi numele în difuzoare! a zis tata încântat. Îți dai seama cât ar fi de amuzant? „Alo! Alo! Îl căutăm pe domnul Poponeț!”

Tata vorbea stâlcit, cu vocea unei femei bătrâne.

— „Bună ziua, domnule Poponeț! V-am văzut alergând în dosul școlii. Mașina dumneavoastră iar nu merge *cu spatele*? Bine măcar că puteți sta *în fundul* clasei.”

Am început să râd. Nu pentru că mi s-ar fi părut foarte nostim, dar nu-mi mai venea să rămân furios.

— Se poate și mai rău, să știi, a continuat tata cu vocea lui normală. Mama și cu mine am avut la facultate o profesoară pe care o chema domnișoara Tur⁴.

Mama râdea deja și ea.

— Serios? am întrebat.

— Da, Roberta Tur, a răspuns mama, ridicând mâna ca și cum ar fi jurat. Bobbie Tur.

— Avea niște bucuțe uriașe, a zis tata.

— Nate! a zis mama.

— Ce vrei? Mă refer la obrăjori.

Mama râdea și clătina din cap în același timp.

— Mi-a venit o idee! a strigat tata. Hai să le stabilim o întâlnire, fără să se cunoască! Vă dați seama? „Domnișoară

³ Joc de cuvinte bazat pe faptul că în limba engleză *tush* are sensul familiar de „fund”.

⁴ În original, *miss Butt*. *Butt* înseamnă, în limba engleză, fund (sau tur).

Tur, faceți cunoștință cu domnul Poponeț. Domnule Poponeț, dânsa este domnișoara Tur.” S-ar putea căsători și ar avea o mulțime de copii pe care să-i cheme Funduleț. Sau Turuleț...

— Sărmanul domn Tushman, a răspuns mama, clătinând din cap. Auggie nici nu l-a cunoscut încă, Nate!

— Cine este domnul Tushman? a întrebat Via, amețită de somn.

Abia se trezise.

— Directorul de la noua mea școală, am răspuns eu.

Întâlnirea cu domnul Tushman

Aș fi avut și mai mari emoții față de întâlnirea cu domnul Tushman dacă aș fi știut că urma să mă întâlnesc și cu niște copii de la noua școală. Dar n-am știut nimic, așa că eram destul de voios. Mă gândeam într-una la toate glumele pe care le făcuse tata despre numele domnului Tushman. M-am dus cu mama la Școala Beecher cu câteva săptămâni înainte de începerea cursurilor. Domnul Tushman ne aștepta la intrare și când l-am văzut, am început din nou să chicotesc. Cu toate acestea, nu arăta deloc așa cum îmi închipuisem. Cred că mă așteptam să aibă un fund uriaș, dar nu era deloc așa. Arăta cât se poate de normal. Era înalt și slab. Era bătrân, dar nu foarte bătrân. Părea de treabă. Mai întâi a dat mâna cu mama.

— Bună ziua, domnule Tushman, mă bucur să ne revedem, a zis mama. Vi-l prezint pe August, băiatul meu.

Domnul Tushman m-a privit drept în față, a zâmbit și a dat din cap. Mi-a întins mâna.

— Bună, August, a zis el, absolut normal. Îmi face plăcere să te cunosc.

— Bună, am mormăit eu, lăsându-mi mâna în mâna lui și privind în jos, spre picioare.

Purta adidași roșii.

— Să știi, a zis el, lăsându-se pe vine în fața mea ca să nu mă mai uit la adidașii lui și să fiu nevoit să-l privesc în față, să știi că mama și tatăl tău mi-au spus totul despre tine.

— Adică ce v-au spus? l-am întrebat.

— Poftim?

— Dragule, vorbește mai tare! a zis mama.

— Ce v-au spus? am întrebat din nou, încercând să nu mai mormăi. Recunosc, am prostul obicei să vorbesc cam încet.

— Că îți place să citești, a zis domnul Tushman, și că ești un mare artist.

Avea ochi albaștri și gene albe.

— Și că te pasionează știința, așa este?

— Îhî, am zis eu, încuviințând din cap.

— Avem câteva cursuri opționale de științe la Beecher, a zis el. Poate că o să te înscrii la unul dintre ele.

— Îhî, am zis eu, deși habar n-aveam ce înseamnă un curs opțional.

— Ești gata să vizităm școala?

— Adică, chiar acum? am întrebat.

— Ai crezut că ne vom uita la filme? a zis el, ridicându-se în picioare.

— Nu mi-ai spus că vom vizita școala, i-am zis mamei pe un ton acuzator.

— Auggie... a început ea.

— Totul va fi bine, August, a zis domnul Tushman, întinzându-mi mâna. Îți promit.

Cred că voia să-l iau de mână, dar eu am luat-o de mână pe mama. A zâmbit și a pornit spre intrare.

Mama m-a strâns ușor de mână, dar n-am putut să-mi dau seama dacă asta însemna „te iubesc” sau „iartă-mă”. Probabil era puțin din amândouă.

Singura școală în care mai fusesem era școala Viei, atunci când mă duceam s-o văd pe Via la serbarea de primăvară. Această școală arăta cu totul altfel. Era mai mică. Mirosea a spital.

Doamna Garcia cea de treabă

L-am urmat pe domnul Tushman de-a lungul câtorva culoare. Nu era prea multă lume prin jur. Iar lumea care era nu părea să mă bage în seamă. Poate că nici nu mă vedeau. Încercam să mă ascund, în mers, după mama. Știu că sună copilărește din partea mea, dar atunci nu mă simțeam prea curajos.

Am ajuns în cele din urmă într-o încăpere mică pe ușa căreia scria **BIROUL DIRECTORULUI**. Înăuntru era un birou în spatele căruia stătea o doamnă care părea de treabă.

— Dânsa este doamna Garcia, a zis domnul Tushman, iar doamna i-a zâmbit mamei, și-a scos ochelarii și s-a ridicat de pe scaun.

Mama i-a strâns mâna.

— Isabel Pullman, mă bucur să vă cunosc, a zis ea.

— Iar el este August, a zis domnul Tushman.

Mama s-a tras puțin într-o parte, ca să pot păși înainte. Apoi s-a întâmplat un lucru pe care l-am mai văzut și înainte de un milion de ori. M-am uitat la doamna Garcia și i-am văzut ochii ferindu-se o secundă. S-a întâmplat atât de rapid, încât n-ar fi observat nimeni, mai ales că restul feței nici nu i s-a clintit. Zâmbea, și avea un zâmbet foarte strălucitor.

— Sunt foarte încântată să te cunosc, August, a zis ea, întinzându-mi mâna să i-o strâng.

— Bună, am zis încet, întinzându-i și eu mâna, dar nu am vrut s-o privesc în față. Am continuat să mă uit la ochelarii ei, care atârnavă de un lănișor prins în jurul gâtului.

— Ce strânsoare fermă! a zis doamna Garcia.

Avea o mână foarte caldă.

— Băiatul strânge mâna zdravăn, a confirmat și domnul Tushman, și toată lumea a râs pe deasupra capului meu.

— Poți să-mi spui doamna G., a zis doamna Garcia.

Cred că vorbea cu mine, dar eu mă uitam acum la lucrurile de pe biroul ei.

— Așa îmi spun toți: „Doamnă G, mi-am uitat cifrul de la dulap”, „Doamnă G, mâine întârzii”, „Doamnă G, vreau să-mi schimb cursul opțional”.

— De fapt, doamna G. conduce școala, a zis domnul Tushman, și oamenii mari au râs iarăși cu toții.

— Sunt aici în fiecare dimineață de la șapte și jumătate, a continuat doamna Garcia, privindu-mă în continuare, în timp ce eu mă uitam la sandalele ei maro cu floricele mov la cataramă. Așa că, dacă ai nevoie de ceva, August, mie trebuie să-mi ceri. Și poți să-mi ceri tot ce vrei.

— Bine, am murmurat.

— Ce copilăș drăgălaș, a zis mama, arătând spre o fotografie de pe biroul doamnei Garcia. Este al dumneavoastră?

— Doamne, nu! a zis doamna Garcia, zâmbind cu toată gura acum, foarte altfel decât zâmbetul strălucitor dinainte. M-ați făcut fericită! E nepotul meu.

— Ce drăguț este! a zis mama, clătinând din cap. Cât e de mare?

— În fotografia asta cred că avea cinci luni. Dar acum a crescut. Are aproape opt ani!

— Oho! a zis mama, dând în continuare din cap și zâmbind. E absolut minunat!

— Mulțumesc! a zis doamna Garcia, încuviințând ca și cum ar mai fi avut ceva de spus despre nepotul ei.

Dar pe urmă zâmbetul ei s-a mai micșorat puțin.

— Vom avea cu toții foarte multă grijă de August, i-a spus mamei, și am văzut că a strâns-o ușor de mână.

M-am uitat la fața mamei și mi-am dat seama că era la fel de emoționată ca mine. Cred că mi-a plăcut doamna Garcia, mai ales când nu zâmbea atât de strălucitor.

Jack Will, Julian și Charlotte

L-am urmat pe domnul Tushman într-o mică încăpere din fața biroului doamnei Garcia. A vorbit tot timpul, cât a închis ușa și s-a așezat în spatele biroului său mare, dar nu am prea dat atenție la ce spunea. Mă uitam la toate lucrurile de pe birou. Obiecte foarte interesante, precum un glob pământesc care plutea în aer și un cub Rubik din oglinzi mici. Mi-a plăcut mult biroul lui. Mi-a plăcut că avea pe pereți mici desene și picturi făcute de elevi, toate înrămate ca și cum ar fi fost prețioase.

Mama s-a așezat pe un scaun din fața biroului domnului Tushman. Deși mai era un scaun alături, m-am hotărât să rămân în picioare lângă ea.

— De ce dumneavoastră aveți propria cameră, iar doamna G. nu are? am întrebat eu.

— Adică de ce am un birou? a zis domnul Tushman.

— Ați spus că ea conduce școala, am răspuns.

— Ei, am glumit. Doamna G. este secretara mea.

— Directorul gimnaziului este domnul Tushman, mi-a explicat mama.

— Și vi se spune domnul T? am întrebat eu, iar asta l-a făcut să zâmbească.

— Știi cine este domnul T.? a zis el. „Îmi pare rău de tine, ai s-o pățești!”⁵ a continuat domnul Tushman cu vocea dură și schimbată, ca și cum ar fi imitat pe cineva.

Habar n-aveam despre ce vorbea.

— În orice caz, nimeni nu-mi spune domnul T., a zis domnul Tushman, clătînând din cap. Deși bănuiesc că mi se spune într-o mulțime de feluri pe care nu le știu. Nu-i ușor de trăit cu un nume ca al meu, să recunoaștem. Cred că înțelegi ce vreau să spun.

⁵ Imitație a cântărețului american de rap T-Bone, căruia i se mai spune și „Domnul T.”.

Aici, recunosc, am răs de-a dreptul, pentru că înțelegeam exact ce voia să spună.

— Mama și tata au avut o profesoară pe care o chema domnișoara Tur, am zis.

— Auggie! a zis mama, dar domnul Tushman a răs.

— Asta-i rău de tot, a zis domnul Tushman, clătînând din cap. Poate că eu n-ar trebui să mă plâng. Bun, August, să-ți spun ce m-am gândit să facem azi...

— Acela este un dovleac? am întrebat, arătând cu degetul spre un tablou înrămat din spatele domnului Tushman.

— Auggie, nu-i frumos să întrerupi, a zis mama.

— Îți place? a zis domnul Tushman, întorcându-se și uitându-se la tablou. Și mie îmi place. Am crezut și eu că este un dovleac, până când elevul care mi l-a dat mi-a explicat că, de fapt, nu-i un dovleac. Este... ține-te bine... un portret al meu! August, te întreb și pe tine: crezi că semăn chiar atât de tare cu un dovleac?

— Nu! am răspuns eu, deși credeam că da.

Ceva din felul în care i se umflau obrajii atunci când zâmbea îl făcea să semene cu un felinar din dovleac. Imediat ce m-am gândit la asta, mi-am dat seama cât era de caraghios: dovleac, bucuțele obrajilor, domnul Poponeț. Și am început să râd un pic. Am clătinat din cap și mi-am acoperit gura cu mâna.

Domnul Tushman a zâmbit de parcă mi-ar fi citit gândurile.

Am vrut să spun altceva, dar dintr-odată am auzit voci pe culoarul de lângă birou. Nu exagerez deloc când spun că inima a început să-mi bată de parcă aș fi alergat în cea mai lungă cursă din lume. Râsul s-a scurs din mine imediat.

Când eram mic, nu-mi păsa dacă mă întâlneam cu alți copii, pentru că erau și ei mici. Ceea ce e frumos la copiii mici e că nu încearcă să-ți spună vorbe ca să te rănească intenționat, chiar dacă uneori îți spun vorbe care te rănesc. Ei nu știu, de fapt, ce spun. Dar copiii mari știu întotdeauna ce spun. Iar asta, pentru mine, nu e amuzant deloc. Anul

trecut mi-am lăsat părul lung dintr-un motiv foarte clar: pentru că îmi place cum îmi acoperă bretonul ochii. Mă ajută să mă apăr de lucrurile pe care nu vreau să le văd.

Doamna Garcia a bătut la ușa și a băgat capul înăuntru.

— Au venit, domnule Tushman, a zis ea.

— Cine a venit? am întrebat.

— Mulțumesc, i-a spus domnul Tushman doamnei Garcia. August, m-am gândit că ar fi o idee bună să cunoști câțiva dintre elevii cu care vei fi în aceeași clasă anul acesta. O să faceți un tur al școlii, să vezi și tu cum stau lucrurile, ca să zic așa.

— Nu vreau să cunosc pe nimeni, i-am spus mamei.

Dar m-am trezit dintr-odată cu domnul Tushman în fața mea. Mi-a pus mâinile pe umeri, s-a aplecat și mi-a șoptit la ureche:

— Totul va fi bine, August. Sunt copii buni, te asigur.

— N-o să pățești nimic, Auggie, mi-a șoptit și mama cu toată convingerea.

Înainte ca ea să poată spune altceva, domnul Tushman a deschis ușa biroului.

— Intrați, copii, a zis el.

Au intrat doi băieți și o fată. Niciunul dintre ei nu s-au uitat la mine sau la mama. Au rămas în ușa și l-au privit fix pe domnul Tushman, ca și cum viețile lor ar fi depins de el.

— Vă mulțumesc foarte mult că ați venit, copii, mai ales că școala începe abia peste o lună, a zis domnul Tushman. Ați avut o vacanță frumoasă?

Au dat cu toții din cap aprobator, dar n-a spus niciunul nimic.

— Grozav, a zis domnul Tushman. Copii, vreau să faceți cunoștință cu August, care va veni de anul acesta la noi la școală. August, acești copii sunt elevi la Școala Beecher încă de la grădiniță. Până acum au învățat în clădirea școlii primare, dar știu totul despre programul gimnaziului. Întrucât veți fi în aceeași clasă, m-am gândit că ar fi frumos

să vă cunoașteți puțin înainte să înceapă școala. Bun. Copii, el este August. August, el este Jack Will.

Jack Will s-a uitat la mine și mi-a întins mâna. Când i-am strâns-o, a schițat un zâmbet, a spus „Salut” și s-a uitat imediat în jos.

— El este Julian, a zis domnul Tushman.

— Salut, a zis Julian, și a făcut exact la fel ca Jack Will.

Mi-a strâns mâna, s-a străduit să zâmbească și s-a uitat imediat în jos.

— Iar ea este Charlotte, a zis domnul Tushman.

Charlotte avea cel mai blond păr pe care l-am văzut vreodată. Nu mi-a întins mâna, dar a fluturat-o repede și mi-a zâmbit.

— Bună, August. Mă bucur să te cunosc, a zis ea.

— Bună, am răspuns, uitându-mă în jos.

Charlotte purta o pereche de sandale Crocs de culoare verde aprins.

Domnul Tushman și-a apropiat palmele ca și cum ar fi urmat să aplaude.

— M-am gândit, dragii mei, a zis el, să-i arătați școala lui August. Ce-ar fi să începeți de la etajul trei? Acolo va fi clasa voastră, în sala 301. Doamnă G., este...

— Da, sala 301! a strigat doamna Garcia din cealaltă cameră.

— Sala 301, a încuviințat din cap domnul Tushman. Pe urmă îi puteți arăta lui August laboratoarele de științe și sala calculatoarelor. După aceea coborâți la etajul doi, în bibliotecă și la sala de spectacole. Nu uitați să-i arătați și cantina.

— N-ar trebui să mergem și în sala de muzică? a întrebat Julian.

— Ba da, bună idee, a zis domnul Tushman. August, cântă la vreun instrument?

— Nu, am zis.

Nu era chiar subiectul meu preferat, ținând cont de faptul că nu am urechi. Adică am, dar nu arată ca niște urechi normale.

— S-ar putea să-ți placă oricum să vezi sala de muzică, a zis domnul Tushman. Avem o gamă variată de instrumente de percuție.

— August, mereu ți-ai dorit să înveți să cânti la tobe, a zis mama, încercând să mă facă să mă uit la ea.

Dar eu aveam ochii acoperiți de breton și mă uitam la o bucată veche de gumă de mestecat lipită sub biroul domnului Tushman.

— Grozav! Ce-ar fi să porniți? a zis domnul Tushman. Și să vă întoarceți...

Domnul Tushman s-a uitat la mama.

— Să vă întoarceți peste o jumătate de oră, bine?

Cred că mama a încuviințat din cap.

— Ție îți convine așa, August? m-a întrebat domnul Tushman.

Eu n-am răspuns.

— Îți convine, August? a repetat mama.

De data asta m-am uitat la ea. Voiam să vadă cât eram de furios. Dar i-am zărit fața și am încuviințat, pur și simplu. Părea mult mai speriată decât mine.

Ceilalți copii au pornit spre ușă, așa că i-am urmat.

— Ne vedem curând, a zis mama, cu vocea mai ascuțită decât de obicei.

Nu i-am răspuns.

Turul școlii

Jack Will, Julian, Charlotte și cu mine am ajuns într-un hol mare, unde era o scară lată. Am urcat la etajul trei fără să rostească nimeni nicio vorbă.

Ajunși în capătul scărilor, am pornit pe un culoar plin cu uși. Julian a deschis-o pe cea pe care scria 301.

— Aceasta este clasa noastră, a zis el, stând în ușa deschisă pe jumătate. O avem la dirigentie pe doamna Petosa. Se spune că e de treabă, mai ales ca dirigintă. Dar că e foarte severă ca profesoară de matematică.

— Nu-i adevărat, a zis Charlotte. Sora mea a avut-o profesoară anul trecut și a spus că este foarte drăguță.

— Eu n-am auzit la fel, a răspuns Julian, dar nu contează. A închis ușa și a pornit mai departe pe culoar.

— Aici este laboratorul de științe, a zis la următoarea ușa.

La fel ca mai înainte, a rămas în picioare în fața ușii deschise pe jumătate și a început să vorbească. Nu s-a uitat niciodată la mine în tot acest timp, ceea ce era în regulă, pentru că nici eu nu mă uitam la el.

— Nu știm cu cine vom face cursul de științe până când nu începe școala. Dar toți l-am vrea pe domnul Haller. L-am avut și în școala primară. Venea la ore și cânta la o tubă uriașă.

— Era un corn bariton, a zis Charlotte.

— Ba era o tubă, a răspuns Julian, închizând ușa.

— Frate, lasă-l să intre și să se uite în jur, a zis Jack Will, trecând pe lângă Julian și deschizând ușa larg.

— Intră, dacă vrei, a zis Julian.

A fost prima dată când s-a uitat la mine.

Am ridicat din umeri și am intrat. Julian s-a ferit repede din calea mea, ca și cum s-ar fi temut să nu-l ating când trec pe lângă el.

— Nu-i mare lucru de văzut, a zis Julian, venind după mine.

A început să-mi arate obiectele din încăpere.

— Acela este incubatorul. Chestia aia neagră este tabla. Astea sunt băncile. Astea sunt scaunele. Acelea sunt lămpile Bunsen. Asta e o planșă științifică scârboasă. Asta e cretă. Țsta e burete.

— Sunt sigură că știe ce-i acela un burete, a zis Charlotte, cu un ton asemănător cu al Viei.

— De unde să știu dacă știe? a întrebat Julian. Domnul Tushman a spus că n-a mai fost la școală niciodată.

— Știi ce este un burete, nu-i așa? m-a întrebat Charlotte.

Recunosc că mă simțeam atât de emoționat, încât nu știam ce să spun sau ce să fac altceva decât să mă uit în podea.

— Știi să vorbești? m-a întrebat Jack Will.

— Da, am încuviințat.

Încă nu mă uitasem direct la niciunul dintre ei.

— Și știi ce este un burete, nu? a întrebat din nou Jack Will.

— Sigur, am mormăit.

— Ți-am spus că nu-i nimic de văzut aici, a zis Julian, ridicând din umeri.

— Am o întrebare... am zis, încercând să-mi controlez vocea să nu tremure. Ce înseamnă clasă și dirigentie? Este o materie?

— Nu, clasa este grupul din care faci parte, mi-a explicat Charlotte, fără să ia în seamă zâmbetul superior al lui Julian. Vii la școală în fiecare dimineață în același loc și ai o dirigintă care face prezența și care se ocupă de tine. Într-un fel, dirigenția e o materie principală, doar că nu înveți ceva anume. Adică înveți ceva, dar ceva care...

— Cred că a înțeles, Charlotte, a zis Jack Will.

— Ai înțeles? m-a întrebat Charlotte.

— Da, am încuviințat eu.

— Bine, atunci hai să plecăm de aici, a zis Jack Will, luând-o la picior.

— Așteaptă, Jack. Trebuie să-i răspundem la toate întrebările, a zis Charlotte.

Jack Will s-a întors, dând ochii peste cap.

— Mai ai și alte întrebări? a zis el.

— Nu cred, i-am răspuns. Ba da. Te cheamă Jack sau Jack Will?

— Prenumele meu este Jack. Will este numele de familie.

— Domnul Tushman te-a prezentat Jack Will, așa că am crezut...

— Ha! Ai crezut că îl cheamă Jackwill⁶! a râs Julian.

— Da, unii îmi spun amândouă numele, a zis Jack, ridicând din umeri. Nu știu de ce. Acum putem pleca?

— Hai să continuăm cu sala de spectacole, a zis Charlotte, conducându-ne pe toți afară din laboratorul de științe. Este foarte interesantă. O să-ți placă, August.

⁶ Joc de cuvinte pornind de la asemănarea numelui Jack Will cu *goodwill*, care înseamnă bunăvoință, generozitate. Jack Will face trimitere la un posibil „Jack Binevoitorul”.

Sala de spectacole

În timp ce ne îndreptam spre etajul al doilea, Charlotte nu s-a oprit nicio clipă din vorbit. Mi-a povestit *Oliver*⁷, piesa pe care o montaseră cu un an în urmă. Ea îl jucase pe Oliver, chiar dacă era fată. În timp ce spunea asta, a deschis larg o ușă dublă care dădea într-un amfiteatru uriaș. La celălalt capăt al sălii era o scenă.

Charlotte a început să zburde spre scenă. Julian a alergat după ea, dar s-a oprit la mijlocul intervalului dintre scaune.

— Haide! a zis el, făcându-mi semn să-l urmez.

M-am conformat.

— Au fost sute de oameni în public în seara aceea, a zis Charlotte, iar mie mi-a luat câteva secunde ca să-mi dau seama că vorbea tot despre *Oliver*. Am fost teribil de emoționată. Aveam atâtea replici și o mulțime de cântece de interpretat! A fost foarte, foarte, foarte greu!

Deși vorbea cu mine, nu se uita la mine prea mult.

— În seara premierei, părinții mei au stat în spatele amfiteatrului, acolo unde este Jack acum. Dar când luminile sunt stinse, nu se vede atât de departe. Așa că întrebam: „Unde sunt părinții mei? Unde sunt părinții mei?” Iar domnul Resnick, profesorul de teatru și de desen, mi-a spus: „Charlotte, nu te mai purta ca o vedetă răsfățată!” I-am dat dreptate. Pe urmă mi-am zărit părinții și totul a fost cât se poate de bine. N-am uitat nici măcar o replică.

În timp ce Charlotte vorbea, am observat că Julian mă studia cu coada ochiului. Oamenii fac asta deseori în prezența mea. Ei cred că eu nu bag de seamă cum se uită la mine, dar eu îi ghicesc după cum înclină capul. M-am întors să văd unde s-a dus Jack. Rămăsese în spatele amfiteatrului, ca și cum s-ar fi plictisit.

— Punem în scenă o piesă în fiecare an, a zis Charlotte.

⁷ Piesă de teatru (uneori muzicală) adaptată după romanul *Oliver Twist* de Charles Dickens.

— Nu cred că el o să vrea să joace în vreuna, Charlotte, a zis sarcastic Julian.

— Poți să participi la o piesă și fără să apari pe scenă, i-a răspuns Charlotte, uitându-se la mine. Poți face luminile. Poți picta decorul.

— Sigur, magie curată! a zis Julian, pocnind din degete.

— Dar nu-i nevoie să optezi pentru cursul de teatru, dacă nu vrei, a zis Charlotte, ridicând din umeri. Există și cursuri de dans, există cor sau orchestră. Există și cursuri despre cum să devii lider.

— Numai tâmpiții învață cum să devină lideri, a întrerupt-o Julian.

— Julian, ești absolut insuportabil, a zis Charlotte, iar el a început să râdă.

— Eu voi alege cursul opțional de științe, am spus.

— Grozav! a zis Charlotte.

Julian m-a privit fix.

— Cursul de științe este, *pe cât probabil*, cel mai greu dintre cursurile opționale, a zis el. Nu te supăra, dar dacă n-ai mai fost *niciodată* la școală, de ce te crezi suficient de deștept ca să alegi cursul de științe? Ai mai studiat înainte știința? Vorbesc despre știința adevărată, nu despre trusele de jucărie pentru experiențe.

— Da, am zis eu.

— Julian, August a învățat acasă, a zis Charlotte.

— S-au dus profesorii la el acasă? a întrebat Julian, părând nedumerit.

— Nu, l-a învățat mama lui, a răspuns Charlotte.

— Este profesoară? a zis Julian.

— Mama ta e profesoară? m-a întrebat Charlotte.

— Nu, am răspuns.

— Așadar, nu e o profesoară adevărată! a zis Julian, ca și cum ar fi dovedit ce era de dovedit. Asta vreau să spun. Cum te poate învăța științele cineva care nu este cu adevărat profesor?

— Sunt sigură că o să te descurci bine, a spus Charlotte, uitându-se la mine.

— Hai să mergem la bibliotecă, a strigat Jack, cu o voce foarte plictisită.

— De ce ai părul atât de lung? m-a întrebat Julian.

Părea că se supăraseră. N-am știut ce să-i răspund, așa că am ridicat din umeri.

— Pot să te întreb ceva? a zis el.

Am ridicat din nou din umeri. Nu tocmai mă întrebase *ceva*?

— Care-i treaba cu fața ta? Ai fost prins într-un incendiu sau ce?

— Julian, te porți necuviincios! a zis Charlotte.

— Nu mă port necuviincios, a zis Julian. Am pus doar o întrebare. Domnul Tushman a zis că putem pune întrebări, dacă vrem.

— Dar nu întrebări grosolane, a zis Charlotte. De altminteri, așa s-a născut. Ne-a spus domnul Tushman. Dar tu n-ai fost atent.

— Ba am fost atent! a zis Julian. Dar m-am gândit că poate a fost prins și într-un incendiu.

— Doamne, Julian! a zis Jack. Taci din gură!

— Ba tu să taci din gură! a strigat Julian.

— Haide, August, a zis Jack. Hai să mergem la bibliotecă.

M-am luat după Jack și am ieșit din amfiteatru. Mi-a ținut ușa dublă deschisă până am trecut de ea și m-a privit direct în față, parcă provocându-mă să fac la fel. L-am privit și am zâmbit. Nu știu, dar uneori senzația că îmi vine să plâng se poate transforma în dorința de a izbucni în râs. Probabil că sentimentul acela l-am avut și atunci, pentru că am zâmbit ca și cum urma să încep să chicotesc. Problema este că, din cauza feței mele, oamenii care nu mă cunosc foarte bine nu-și dau seama întotdeauna că zâmbesc. Colțurile gurii mele nu se ridică în sus, ca la restul lumii. Gura mea doar se întinde de-a latul feței. Dar Jack Will și-a dat seama cumva că i-am zâmbit. Și mi-a zâmbit și el.

— Julian e un nesuferit, mi-a șoptit el înainte ca Julian și Charlotte să ajungă lângă noi. Dar, frate, trebuie să zici și tu ceva.

A spus toate astea foarte serios, ca și cum dorea să mă ajute. Am încuviințat, în timp ce Julian și Charlotte ne-au ajuns din urmă. Am rămas tăcuți o clipă, clătinând toți din cap și uitându-ne în podea. Pe urmă l-am privit direct pe Julian.

— Apropo, se spune doar „probabil”, am zis.

— Despre ce vorbești?

— Ai spus mai devreme „pe cât probabil”.

— N-am spus așa ceva!

— Ba da! mi-a dat dreptate Charlotte. Ai spus: „Cursul de științe este, *pe cât probabil*, cel mai greu dintre cursurile opționale.” Te-am auzit bine.

— N-am spus în niciun caz așa ceva, a insistat Julian.

— Nu contează, a zis Jack. Las-o baltă!

— Da, las-o baltă, a întărit Charlotte, coborând scările în urma lui Jack, către următorul etaj.

M-am luat după ei, dar Julian mi-a tăiat calea, făcându-mă să mă împiedic.

— Vai, te rog să mă ierți, a zis Julian.

Dar mi-am dat seama din felul în care s-a uitat la mine că nu-i părea rău deloc.

Înțelegerea

Când ne-am întors în birou, mama și domnul Tushman stăteau de vorbă. Doamna Garcia a fost prima care ne-a văzut venind și a afișat imediat zâmbetul ei strălucitor.

— Ei, August, ce părere ai? Ți-a plăcut ce ai văzut? m-a întrebat ea.

— Da, am aprobat eu, uitându-mă la mama.

Jack, Julian și Charlotte au rămas la ușă, neștiind unde să se ducă sau dacă mai era nevoie de ei. M-am întrebat ce altceva mai aflaseră despre mine înainte să mă cunoască.

— Ai văzut pușorul de găină? m-a întrebat mama.

Am clătinat din cap, dar a intervenit Julian.

— Vă referiți la pușorii de găină din laboratorul de științe? Aceia sunt donați unei ferme la sfârșitul fiecărui an școlar.

— Aha, a zis dezamăgită mama.

— Dar anul viitor va ieși o altă serie de pușori, a adăugat Julian. August îi va putea vedea la primăvară, la cursul de științe.

— Ce bine! a zis mama, uitându-se la mine. Erau atât de drăgălași, August...

Mi-aș fi dorit să nu-mi vorbească de parcă aș fi fost bebeluș, atunci când erau și alții de față.

— August, a zis domnul Tushman, băieții ăștia ți-au arătat ce te interesa sau vrei să vezi mai mult? Îmi dau seama că am uitat să le spun să-ți arate sala de sport.

— I-am arătat-o, domnule Tushman, a zis Julian.

— Excelent! a zis domnul Tushman.

— Și i-am povestit despre piesa școlii și despre cursurile opționale, a zis Charlotte. Vai! a exclamat ea dintr-odată. Am uitat să-i arătăm atelierul de artă!

— Nu-i nimic, a zis domnul Tushman.

— Dar i-l putem arăta acum, s-a oferit Charlotte.

— Nu trebuie s-o luăm pe Via? am întrebat-o eu pe mama.

Era semnalul stabilit între noi prin care îi comunicam mamei că doream cu adevărat să plec.

— Ai dreptate, a zis mama, ridicându-se.

Mi-am dat seama că se prefăcuse că se uită la ceas.

— Îmi pare rău. Am pierdut noțiunea timpului. Trebuie s-o luăm pe fiica mea de la noua ei școală. A făcut și ea o vizită neoficială acolo, chiar azi.

Partea asta nu era o minciună. Via se dusesese într-adevăr să-și vadă noua școală. Minciuna era că trebuia s-o luăm noi de acolo. Nici gând! Urma să vină acasă mai târziu, cu tata.

— La ce școală merge? a întrebat domnul Tushman, ridicându-se.

— Începe la toamnă Liceul Faulkner.

— Excelent! Nu-i un liceu la care se intră ușor. Bravo ei!

— Vă mulțumesc, a zis mama, dând aprobator din cap. Dar va avea ceva de mers până-acolo. Mai întâi cu metroul până la stația de pe strada 86, apoi cu autobuzul ca să traverseze spre partea de est a orașului. Face o oră, deși cu mașina nu sunt decât cincisprezece minute.

— Dar merită efortul, a zis domnul Tushman. Știu niște copii care s-au dus la Faulkner și le-a plăcut enorm.

— Chiar trebuie să plecăm, mamă, am zis eu, trăgând-o de geantă.

Ne-am luat rămas-bun destul de repede. Mi-am dat seama că domnul Tushman a fost cam surprins că plecăm atât de brusc și am început să mă gândesc dacă nu avea să-i acuze de asta pe Jack și pe Charlotte, deși singurul care mă făcuse să mă simt prost era Julian.

— Toată lumea a fost foarte drăguță, l-am asigurat pe domnul Tushman înainte să plecăm.

— Abia aștept să devii elevul nostru, a spus domnul Tushman, bătându-mă ușurel pe spate.

— La revedere, le-am spus lui Jack, Charlottei și lui Julian, dar fără să mă uit la ei.

De fapt, n-am ridicat privirea până când n-am ieșit din clădire.

Acasă

— Ei? Cum a fost? Ți-a plăcut? m-a întrebat mama după ce abia dacă ne-am îndepărtat de școală jumătate de stradă.

— Încă nu mă întreba, mamă. Vorbim când ajungem acasă, i-am spus.

Dar când am intrat în casă, am alergat la mine în cameră și m-am aruncat în pat. I-aș fi putut spune mamei că nu știam ce se întâmplă cu mine, și chiar cred că nu știam. Mă simțeam foarte trist, dar în același timp și puțin fericit, la fel ca atunci când îmi venea să râd și să plâng în același timp.

Daisy, câinele meu, a venit după mine în cameră, a sărit în pat și a început să mă lingă pe față.

— Cine-i fetiță cuminte? am spus eu, imitând vocea tatei. Cine-i fetiță cuminte?

— E totul în regulă, scumpule? m-a întrebat mama.

Voia să se așeze lângă mine pe pat, dar Daisy nu-i lăsa niciun pic de loc.

— Iartă-mă, Daisy, i-a spus mama, dând-o deoparte și așezându-se. Copiii aceia s-au purtat urât cu tine?

— Nu, am zis, mințind numai pe jumătate. S-au purtat cum trebuie.

— Dar au fost drăguți? Domnul Tushman s-a străduit din răspuțeri să mă asigure că sunt niște copii minunați.

— Îhî, am aprobat eu, uitându-mă în continuare la Daisy.

Am pupat-o pe nas și i-am frecat o ureche, până când a început să se scarpine de parcă ar fi avut purici.

— Băiatul acela, Julian, mi s-a părut cel mai drăguț, a zis mama.

— Ba nu, el a fost cel mai puțin drăguț. Dar mi-a plăcut Jack. El a fost de treabă. Am crezut că numele lui este Jack Will, dar îl cheamă doar Jack.

— Stai puțin, poate că îi confund eu. Cine era cel brunet, cu părul pieptănat cu creastă?

— Julian.

— Și el n-a fost de treabă?

— Nu, nu-i de treabă deloc.

— Aha.

Mama a stat puțin pe gânduri.

— Așadar, este genul acela de copil care se poartă într-un fel în fața adulților și altfel când e cu alți copii.

— Bănuiesc că da.

— Oh, îi urăsc pe ăștia, a zis ea.

— M-a întrebat: „August, care-i treaba cu fața ta?”, i-am spus eu mamei, privind-o tot timpul pe Daisy. „Ai fost prins într-un incendiu sau ce?”

Mama n-a zis nimic. M-am uitat la ea și am văzut că era complet șocată.

— N-a spus-o cu răutate, am adăugat eu repede. Doar m-a întrebat.

Mama a dat din cap.

— Dar Jack chiar mi-a plăcut, am zis. I-a spus: „Taci din gură, Julian!” Iar Charlotte i-a spus: „Julian, te porți necuviincios!”

A dat iar din cap. Își apăsa fruntea cu degetele de parcă s-ar fi luptat cu o durere de cap.

— Îmi pare tare rău, Auggie, a zis mama încet.

Se înroșise în obraji.

— Nu-i nimic, mamă, serios!

— Nu trebuie să te duci la școală dacă nu vrei, scumpule.

— Dar vreau să mă duc, am spus.

— Auggie...

— Serios, mamă. Chiar vreau să mă duc.

Nu mințeam deloc.

Emoțiile primei zile

Recunosc, în prima zi de școală am avut emoții foarte mari. Nu aveam fluturi în stomac, aveam mai degrabă porumbei care îmi zburau prin toate măruntaiele. Mama și tata au fost și ei destul de emoționați, dar și foarte entuziasmați. Ne-au făcut fotografiile înainte de a pleca de acasă, mie și Viei, pentru că era prima ei zi de liceu.

Abia cu doar câteva zile înainte au decis dacă merg la școală sau nu. După vizita mea acolo, mama și tata au întors lucrurile pe toate părțile, întrebându-se dacă ar trebui să merg sau nu. Acum mama era cea care spunea că n-ar trebui, în timp ce tata era pentru. Tata mi-a mărturisit că era foarte mândru de felul în care mă descurcasem cu Julian și că mă transformam într-un bărbat puternic. L-am auzit spunându-i mamei că acum a înțeles că ea avusese dreptate tot timpul. Dar am observat că mama nu mai era atât de sigură. Când tata i-a spus că el și Via vor veni cu mine în prima zi, pentru că școala era oricum în drumul lor spre metrou, mama a părut ușurată că urma să mergem împreună. Cred că la fel m-am simțit și eu.

Chiar dacă Școala Beecher se află la numai câteva străzi de casa noastră, nu mai fusesem în zona aia decât de vreo două ori. În general încerc să evit străzile pline de copii. La noi pe stradă, toată lumea mă cunoaște, iar eu cunosc pe toată lumea. Știu fiecare cărămidă, fiecare trunchi de copac și fiecare crăpătură din trotuar. O cunosc pe doamna Grimaldi, femeia care stă mereu la fereastră. Îl cunosc pe bătrânul care se plimbă în sus și în jos pe stradă, fluierând ca o pasăre. Știu băcănia din colț, de unde mama ne cumpără covrigi, și le cunosc pe chelnerițele de la cafenea, care îmi spun toate „dulceață” și îmi dau acadele ori de câte ori mă văd. Îmi place cartierul meu, North River Heights, și de aceea m-am simțit ciudat să ajung la câteva străzi distanță și să mi se pară totul nou. Bulevardul Amesfort, un bulevard pe care am mers de un milion de ori, arăta, dintr-

un motiv oarecare, complet diferit. Era plin de oameni pe care nu i-am mai văzut, care așteptau autobuzul sau împingeau cărucioare.

Am traversat Bulevardul Amesfort și am luat-o spre Heights Place. Via mergea alături de mine, ca de obicei. Mama și tata ne urmau. După ce am trecut de colț, am văzut toți copiii adunați în fața școlii – sute de copii care râdeau și vorbeau unii cu alții în grupulețe, sau care stăteau alături de părinți, care vorbeau și ei cu alți părinți. Mi-am ținut capul cât mai în pământ.

— Toată lumea este la fel de emoționată ca tine, mi-a șoptit Via la ureche. Nu uita că pentru toți este prima zi de școală. Bine?

Trebuie să recunosc că până aici nu se întâmplase nimic rău. N-am văzut pe nimeni să se holbeze la mine, nici măcar nu mă băgau în seamă. O singură dată m-am uitat în sus și am văzut trei fete șușotind cu mâna la gură, dar când și-au dat seama că le-am observat, s-au uitat în altă parte.

Am ajuns în fața intrării principale.

— Bun, am ajuns, băiete, a zis tata, punându-și mâinile pe umerii mei.

— Să ai parte de o primă zi de școală minunată! Te iubesc, a zis Via, îmbrățișându-mă strâns și sărutându-mă.

— Îți doresc și eu la fel, i-am răspuns.

— Te iubesc, Auggie, a zis tata îmbrățișându-mă.

— Pa.

Pe urmă m-a îmbrățișat mama, care era pe punctul să izbucnească în plâns, ceea ce m-ar fi făcut să mă simt foarte stânjenit. Așa că am îmbrățișat-o scurt și repede, m-am întors și am dispărut în școală.

Lacăte

M-am dus direct în sala 301 de la etajul trei. Acum eram bucuros că vizitasem școala mai înainte, pentru că știam precis unde să merg și nu trebuia să ridic privirea deloc. Am observat și câțiva copii care se uitau în mod evident la mine. Ca de obicei, m-am prefăcut că nu îi bag în seamă.

Am intrat în clasă. Profesoara scria ceva pe tablă, iar copiii începuseră să se așeze în bănci, care erau aranjate în semicerc în fața tablei. Am ales una din mijloc, mai în spate, unde am crezut că le va fi mai greu celorlalți să se holbeze la mine. Am continuat să stau cu capul în pământ, uitându-mă pe sub breton numai la picioarele celorlalți. Băncile au început să se umple și mi-am dat seama că nimeni nu se așeza lângă mine. De câteva ori câte cineva fusese gata-gata să se așeze, dar se răzgândise în ultimul moment și se dusesse în altă parte.

— Salut, August.

Era Charlotte, îmi făcea cu mâna în timp ce se așeza în primul rând. De ce s-ar așeza cineva vreodată în primul rând, habar n-am!

— Salut, am răspuns, dând din cap.

Pe urmă am remarcat că Julian stătea la câteva locuri mai departe de ea și vorbea cu alți copii. Știu că mă văzuse, dar nu mă salutase.

Brusc, cineva s-a așezat chiar lângă mine. Era Jack Will. Jack.

— Salutare! a zis el.

— Salut, Jack, i-am răspuns, făcându-i semn cu mâna.

Mi-a părut rău imediat, pentru că nu mi s-a părut deloc un gest deștept.

— Gata, copii! Stați jos, toată lumea! a zis profesoara, întorcându-se cu fața spre noi.

Își scrisese numele pe tablă: doamna Petosa.

— Găsiți-vă cu toții un loc, vă rog. Intrați, le-a spus apoi unor copii care abia apăruseră la ușă. Mai e un loc aici și unul acolo.

Încă nu mă remarcase.

— Întâi de toate, vreau să tăceți cu toții și...

Abia atunci m-a observat.

— Puneți rucsacurile jos și faceți liniște!

Ezitate doar o milionime de secundă, dar puteam spune cu precizie clipa în care m-a văzut. Cum am mai zis, deja m-am obișnuit cu treaba asta.

— Voi face prezența și apoi schema locurilor în clasă, a continuat ea, rezemându-se de catedră.

Avea alături trei mape pline cu dosare.

— Când vă strig, veniți la mine și vă voi da un dosar pe care scrie numele vostru. Dosarul conține orarul și un lacăt cu cifru pentru dulap, pe care *nu* veți încerca să-l deschideți până nu vă spun eu. Numărul dulapului este scris pe orar. Fiți atenți, unele dulapuri nu sunt chiar lângă clasă, ci în holul de jos. Și, ca să nu săriți să mă întrebați: nu, nu aveți voie să schimbați dulapurile și nu, nu aveți voie să schimbați lacătele. Dacă mai avem timp, la sfârșitul acestei ore vom ajunge să ne cunoaștem mai bine, ați înțeles? Bun.

A ridicat lista de pe catedră și a început să ne strige numele.

— Julian Albans, a zis ea, uitându-se în clasă.

Julian a ridicat mâna și a răspuns „Prezent” în același timp.

— Bună, Julian, a zis profesoara, făcând un semn în schema locurilor.

A scos primul dosar din mapă și i l-a întins.

— Vino să-l iei! i-a spus ea pe un ton ce nu admitea replică.

El s-a ridicat și a luat dosarul.

— Ximena Chin.

Profesoara le dădea copiilor câte un dosar pe măsură ce le citea numele. În timp ce parcurgea lista, mi-am dat seama că

locul din stânga mea rămăsese tot neocupat, deși ceva mai încolo, doi copii stăteau la un singur pupitru. Apoi profesoara a ajuns la numele unuia dintre ei, Henry Joplin, un copil mare care părea deja adolescent.

— Henry mai este un loc liber. Așază-te acolo, a zis ea.

I-a dat dosarul și i-a arătat scaunul de lângă mine. Deși nu l-am privit direct, mi-am dat seama că Henry nu voia să se apropie de mine. Își târa rucsacul pe jos și se mișca cu încetinitorul. Și-a proptit apoi rucsacul sus, în partea dreaptă a băncii, ca și cum ar fi făcut între el și mine un zid despărțitor.

— Maya Markowitz, a strigat doamna Petosa.

— Prezent, a răspuns o fată care stătea la patru bănci de mine.

— Miles Noury.

— Prezent, a zis băiatul care împărțise pupitrul cu Henry Joplin.

În timp ce se întorcea de la catedră, l-am văzut aruncându-i lui Henry o privire compătimitoare.

— August Pullman, a zis doamna Petosa.

— Prezent, am răspuns încet, abia ridicând mâna.

— Bună, August, mi-a spus profesoara, zâmbindu-mi cu multă căldură atunci când mi-a dat dosarul.

Am simțit privirile tuturor arzându-mi spatele în decursul celor câteva secunde cât am stat în fața clasei, apoi toată lumea s-a uitat în jos, când m-am întors la locul meu. Am rezistat ispitei de a forma combinația lacătului, deși toată lumea asta făcea. Dar profesoara ne spusese clar să așteptăm. Mă pricepeam, oricum, destul de bine la deschis încuietori cu cifru, pentru că le foloseam la bicicletă. Henry tot încerca să deschidă lacătul lui și nu reușea. Se înfuriase și înjura în barbă.

Doamna Petosa a strigat numele care mai rămăseseră. Ultimul era al lui Jack Will.

După ce i-a dat dosarul și lui Jack, doamna Petosa a spus:

— Acum scrieți cu toții combinația într-un loc sigur, ca să n-o uitați. Dacă o uitați, ceea ce se întâmplă de cel puțin 3,2 ori pe semestru, doamna Garcia are lista tuturor cifrurilor. Gata, acum scoateți lacătele și exersați câteva minute cum să le deschideți, deși știu că unii dintre voi au încercat deja.

Când a spus asta, s-a uitat la Henry.

— Între timp, a continuat ea, vă voi spune câte ceva despre mine. Pe urmă îmi veți spune voi câte ceva despre voi. De acord? Bine.

Ne-a zâmbit tuturor, deși mi s-a părut că mie mi-a zâmbit cel mai mult. Nu era un zâmbet strălucitor, ca al doamnei Garcia. Era un zâmbet normal, zâmbea ca și cum ar fi ținut la noi. Arăta foarte diferit față de cum crezusem eu că arată profesoarele. Cred că mă așteptasem să arate ca domnișoara Fowl din filmul *Jimmy Neutron*: o femeie bătrână cu un coc mare în vârful capului. Dar doamna Petosa semăna leit cu Mon Mothma din *Războiul stelelor, Episodul IV*: era tunsă băiețește și purta o cămașă albă lungă, ca o tunică.

S-a întors din nou și a început să scrie pe tablă.

Henry tot nu reușise să-și deschidă lacătul și era din ce în ce mai furios, mai ales când auzea lacătele altora deschizându-se. S-a supărat teribil când eu l-am deschis pe al meu din prima încercare. Partea nostimă era că, dacă n-ar fi pus rucsacul zid între noi, cu siguranță m-aș fi oferit să-l ajut.

Turul clasei

Doamna Petosa ne-a povestit puțin cine era. Lucruri plicticoase: unde se născuse și crescuse, cum și-a dorit întotdeauna să fie profesoară și cum a renunțat în urmă cu șase ani la un serviciu pe Wall Street⁸ ca să-și urmeze „visul” și să învețe copiii carte. La început a întrebat dacă vrea cineva să mai știe ceva, iar Julian a ridicat mâna.

— Da...

A trebuit să se uite pe listă ca să-și aducă aminte cum îl cheamă.

— Spune, Julian...

— Este foarte interesant felul în care v-ați urmat visul, a zis el.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere! a zâmbit el mândru.

— Dar ce-ar fi să ne spui ceva despre tine, Julian? De fapt, aș vrea ca toți să vorbiți. Gândiți-vă la două lucruri pe care ați vrea să le știe ceilalți despre voi. De fapt, stați puțin! Câți dintre voi ați făcut la Beecher și școala primară?

Au ridicat mâinile cam jumătate dintre copii.

— Bun, deci o parte din voi deja vă cunoașteți. Restul sunteți nou-veniți la această școală, am dreptate? Bun. Așadar, gândiți-vă la două lucruri pe care ați vrea să le știe ceilalți despre voi, iar dacă îi cunoașteți pe unii dintre copii, gândiți-vă la lucruri pe care ei nu le știu încă. Bine? Bun. Să începem cu Julian, apoi vom face turul clasei.

Julian s-a încruntat și a început să se bată cu degetele peste frunte, ca și cum s-ar fi gândit din greu.

— Când ești tu gata, a zis doamna Petosa.

— Primul lucru ar fi...

⁸ Stradă reprezentativă pentru districtul financiar al orașului New York, cu sediile celor mai importante burse și companii de profil. În general, a lucra pe Wall Street este sinonim cu a câștiga foarte mulți bani.

— Faceți-mi favoarea de a începe prin a vă prezenta, da? l-a întrerupt doamna Petosa. Asta mă ajută să vă țin minte mai bine.

— Bun. Mă numesc Julian. Iar primul lucru pe care mi-ar plăcea să-l știe toată lumea despre mine este că... tocmai mi-am cumpărat jocul Battleground Mystic pentru platforma Wii și e absolut fantastic. Iar al doilea lucru ar fi că astă-vară mi-am cumpărat o masă de ping-pong.

— Foarte frumos, îmi place ping-pongul, a zis doamna Petosa. Vrea să-l întrebe cineva ceva pe Julian?

— Battleground Mystic este pentru un singur jucător sau pentru mai mulți? a întrebat băiatul pe care îl chema Miles.

— Nu mă refer la genul acesta de întrebări, copii, a zis doamna Petosa. Bun, acum spune tu...

A arătat-o pe Charlotte, probabil pentru că banca ei era cel mai aproape de catedră.

— Sigur, a răspuns Charlotte fără să ezite nicio secundă, ca și cum știa exact ce vrea să spună. Mă numesc Charlotte. Am două surori, și din iulie avem un pui de câțel pe nume Suki. L-am luat de la un adăpost pentru animale și este nemaipomenit de drăguț!

— Grozav, Charlotte, mulțumesc, a zis doamna Petosa. Cine-i următorul?

Ca mielul la abator

„Ca mielul la abator”: *O zicală care se spune despre cineva când se duce liniștit într-un loc, fără să știe că urmează să i se întâmple ceva neplăcut.*

Am căutat expresia aseară, cu Google. La asta mă gândeam, atunci când doamna Petosa mi-a rostit numele și a fost rândul meu să vorbesc.

— Mă numesc August, am spus, și da, abia dacă am murmurat vorbele.

— Poftim? a zis cineva.

— Poți vorbi ceva mai tare, dragă? a zis doamna Petosa.

— Mă numesc August, am spus mai tare, forțându-mă să ridic privirea. Aăă... am o soră pe care o cheamă Via și un câine pe nume Daisy. Și... asta-i tot.

— Minunat, a zis doamna Petosa. Are cineva întrebări pentru August?

Nimeni nu a spus nimic.

— Bun, urmezi tu, i-a zis doamna Petosa lui Jack.

— Stați puțin, vreau eu să-l întreb ceva pe August, a zis Julian, ridicând mâna. De ce ai codița aceea subțire la spate? E o codiță de padawan?

— Da, am încuviințat eu, ridicând din umeri.

— Ce înseamnă padawan? a întrebat zâmbindu-mi doamna Petosa.

— Este ceva din *Războiul stelelor*, a răspuns Julian. Un padawan este ucenicul unui cavaler Jedi.

— Interesant, a zis domnișoara Petosa, uitându-se la mine. Ți place *Războiul stelelor*, August?

— Cred că da, am răspuns, fără să ridic privirea, pentru că tot ce-mi doream era să mă preling sub bancă.

— Care e personajul tău preferat? m-a întrebat Julian.

Am început să mă gândesc că poate nu era așa de rău.

— Jango Fett.

— Ce părere ai despre Darth Sidious? a continuat el. Ți place?

— Gata, copii, puteți vorbi despre *Războiul stelelor* în recreație, a zis veselă doamna Petosa. Să continuăm. Încă n-am aflat nimic despre *tine*, i-a spus ea lui Jack.

A fost rîndul lui Jack să vorbească, dar recunosc că n-am auzit o vorbă. Poate că nu înțelesese nimeni aluzia la Darth Sidious, și poate că Julian n-o făcuse intenționat. Dar în *Războiul stelelor, Episodul III: Răzbunarea Sith*, fața lui Darth Sidious este arsă de fulgerul Sith și devine complet diformă. Pielea i se încrețește și toată fața parcă i se topește.

M-am uitat cu coada ochiului la Julian. Și el se uita la mine. Da, știa despre ce vorbește și o făcuse intenționat.

Alege să fii bun

A sunat clopoțelul și a urmat o mare foială. Toată lumea s-a ridicat să plece. Mi-am verificat orarul. Următoarea oră aveam engleză, la sala 321. Nu m-am oprit să văd dacă mai merge cineva din clasa mea în aceeași direcție. Am țâșnit afară din încăpere, am luat-o pe hol și m-am așezat în următoarea sală cât mai în spate cu putință. Profesorul, un bărbat foarte înalt, cu o barbă blondă, scria ceva pe tablă.

Copiii au venit grupuri-grupuri, răsând și vorbind, dar eu nu m-am uitat la ei. S-a întâmplat cam același lucru ca la ora de dirigenție. Nu s-a așezat nimeni lângă mine, în afară de Jack, care făcea glume cu niște copii din alte clase. Jack era genul de copil foarte agreat de ceilalți. Avea o mulțime de prieteni. Făcea lumea să râdă.

Apoi a sunat clopoțelul de intrare. Toată lumea a tăcut și profesorul s-a întors cu fața spre noi. Ne-a spus că se numește domnul Browne și apoi a început să înșire ce urma să studiem în primul semestru. La un moment dat m-a observat, undeva între *Călătorie în timp*⁹ și niște basme populare chinezești, dar a continuat să vorbească.

În timp ce vorbea, eu mâzgăleam într-un caiet, dar din când în când aruncam o privire și la ceilalți elevi. Charlotte era și ea la acest curs. Mai erau Julian și Henry. Miles nu era.

Domnul Browne scrisese pe tablă cu litere mari de tipar:

P-R-I-N-C-I-P-I-U!

— Toată lumea să scrie acest cuvânt la începutul primei pagini din caietul de engleză!

În timp ce făceam întocmai, profesorul a zis:

— Bun, cine poate să-mi spună acum ce înseamnă un principiu? Știe cineva?

⁹ *A Wrinkle in Time*, carte pentru copii scrisă de Madeleine L'Engle.

Nu a ridicat mâna nimeni.

Domnul Browne a zâmbit, a dat din cap și a scris din nou pe tablă:

PRINCIPII = REGULI DESPRE LUCRURI CU ADEVĂRAT IMPORTANTE.

— De exemplu, un motto? a întrebat cineva.

— Un motto, a fost de acord domnul Browne, în timp ce continua să scrie pe tablă. Sau un citat faimos. Sau un rând dintr-un răvaș de plăcintă. Orice fel de zicală sau de regulă de bază care ne poate motiva. În mod fundamental, un principiu este orice ne poate ajuta și ghida când luăm decizii despre lucruri cu adevărat importante.

A scris totul pe tablă, apoi s-a întors spre noi.

— Care anume sunt lucrurile cu adevărat importante? ne-a întrebat el.

Câțiva copii au ridicat mâna. I-a lăsat să răspundă și a notat pe tablă ce spuneau, cu un scris de mână foarte neîngrijit.

REGULILE. ÎNVĂȚĂTURA. TEMELE.

— Și mai ce altceva? a întrebat el scriind, fără să se întoarcă. Spuneți ce vă trece prin cap!

Și a notat tot ce au strigat copiii.

FAMILIA. PĂRINȚII. ANIMALELE DE COMPANIE.

O fetiță a strigat:

— Mediul înconjurător!

MEDIUL

a scris pe tablă domnul Browne, apoi a adăugat:

LUMEA NOASTRĂ!

— Rechinii, pentru că mănâncă mortăciunile din ocean! a zis unul dintre băieți, cel pe care îl chema Reid.

Domnul Browne a scris pe tablă

RECHINII

— Albinele! Centurile de siguranță! Reciclarea! Prietenii!

— Bine, a zis domnul Browne, scriind toate aceste lucruri.

A terminat de scris, apoi s-a întors din nou cu fața la noi.

— Dar nu mi-a spus nimeni lucrul cel mai important.

Ne-am uitat la el, rămași fără idei.

— Dumnezeu? a zis un copil.

Deși domnul Browne a scris pe tablă „Dumnezeu”, mi-am dat seama că nu acesta era răspunsul pe care îl căuta. Apoi, fără să mai întrebe nimic, a scris:

CINE SUNTEM!

— Cine suntem, a zis el, subliniind fiecare cuvânt pe măsură ce îl rostea. Cine suntem! Noi! Da? Ce fel de oameni suntem? Ce fel de persoană ești? Nu este acesta cel mai important lucru dintre toate? Nu este aceasta întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem nouă înșine tot timpul? „Ce fel de om sunt?” A observat cineva placa de lângă intrarea acestei școli? A citit-o cineva?

S-a uitat în jur, dar nimeni nu știa răspunsul.

— Scrie pe ea: „Cunoaște-te pe tine însuți!”, a spus domnul Browne, zâmbind și dând din cap afirmativ. Sunteți aici ca să învățați cine sunteți.

— Credeam că suntem aici ca să învățăm engleză, a replicat Jack, făcându-i pe toți să râdă.

— Sigur, învățăm și asta, a răspuns domnul Browne, ceea ce mi s-a părut foarte deștept din partea lui.

S-a întors apoi din nou și a scris cu litere uriașe de tipar, pe toată tabla:

**PRINCIPIUL DIN SEPTEMBRIE AL DOMNULUI BROWNE:
CÂND AI DE ALES ÎNTRE A FI CORECT ȘI A FI BUN,
ALEGE SĂ FII BUN.**

— Bine, fiți atenți, a zis el, întorcându-se din nou cu fața la noi. Vreau să începeți un capitol nou în caietele voastre. Se va intitula „Principiile domnului Browne.”

A continuat să vorbească, în timp ce noi făceam ce ne ceruse.

— Puneți data de azi pe prima pagină a acestui capitol. De acum înainte, la începutul fiecărei luni voi scrie pe tablă un nou principiu al domnului Browne, iar voi îl veți scrie în caiet. Pe urmă vom discuta ce înseamnă acest principiu. Iar la sfârșitul lunii veți scrie un eseu despre el, și anume despre ce înseamnă pentru voi. Până la sfârșitul anului veți avea o listă de principii pe care s-o luați cu voi. În vacanța de vară, le cer tuturor elevilor să vină cu un principiu personal. Să mi-l scrie pe o carte poștală și să mi-l trimită de oriunde se află în vacanță.

— Și lumea chiar face asta? a întrebat o fată pe care nu știam cum o cheamă.

— O, da! a răspuns profesorul. Lumea chiar face asta. Am avut elevi care mi-au trimis principii noi mulți ani după ce au terminat această școală. Este de-a dreptul uimitor!

A făcut o pauză și și-a mângâiat barba.

— În orice caz, vara viitoare pare foarte departe, știu, a glumit el, făcând pe toată lumea să râdă. Așa că relaxați-vă până fac eu prezența. După aceea voi începe să vă spun ce lucruri strașnice vom face anul acesta – la *engleză*!

A spus asta arătând spre Jack, ceea ce a fost iar o glumă, așa că am râs din nou cu toții.

În timp ce scriam principiul din luna septembrie al domnului Browne, mi-am dat seama brusc că urma să-mi placă la școală. Indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Prânzul

Via îmi povestise cam cum decurge pauza de prânz în gimnaziu, așa că ar fi trebuit să știu că va fi greu. Dar nu mă așteptasem să fie atât de greu. Toți copiii din toate clasele a cincea au năvălit în cantină în același moment, vorbind tare și îmbrâncindu-se în timp ce fugeau să ocupe mesele. Una dintre profesoarele de serviciu la cantină a zis ceva despre faptul că nu-i voie să ții locuri pentru altcineva, dar eu n-am știut ce înseamnă și probabil că nu știa nimeni, pentru că toată lumea a ținut locuri pentru prieteni. Am încercat să mă așez la o masă, dar băiatul de pe scaunul vecin mi-a spus: „Îmi pare rău, dar aici stă altcineva”.

M-am mutat la o masă goală și am așteptat să se termine debandada, iar profesoara de serviciu să ne spună ce aveam de făcut în continuare. Ea a început să ne înșire regulile cantinei și eu am început să mă uit în jur, să văd unde se așezase Jack Will. Nu l-am văzut în partea mea de cantină. Copiii continuau să vină, iar profesoarele le-au cerut celor de la primele mese să-și ia tăvile și să se așeze la coadă. Julian, Henry și Miles stăteau la o masă din spatele încăperii.

Mama îmi pusese în pachetul un sendviș cu brânză, biscuiți graham și o cutie cu suc, așa că nu a trebuit să mă așez la rând când a fost chemată masa mea. M-am concentrat în schimb să deschid rucsacul, să scot punga cu mâncare și să desfac încet folia de aluminiu în care era învelit sendvișul.

Îmi dădeam seama că ceilalți se holbau la mine chiar și fără să-i văd. Știam că își dădeau coate și că mă urmăreau cu coada ochiului. Crezusem că m-am obișnuit cu genul acesta de priviri, dar bănuiesc că m-am înșelat.

La o masă erau câteva fete care cu siguranță vorbeau despre mine, pentru că își acopereau gurile cu mâna. Ochii și șoaptele lor se tot întorceau către mine.

Urâsc felul în care mănânc. Îmi dau seama cât de ciudat arată. Gura de lup mi-a fost operată când eram bebeluș, apoi

am mai făcut o operație la patru ani, dar tot mi-a mai rămas o gaură în cerul gurii. Și, chiar dacă acum câțiva ani am fost operat ca să mi se alinieze maxilarele, tot trebuie să mestec mâncarea cu dinții din față. Nu-mi dădusem seama cum se vede până când am fost la o aniversare și un copil i-a spus mamei sărbătoritului că nu vrea să se așeze lângă mine pentru că împrășc firimituri din gură și fac mare mizerie. Sunt sigur că băiatul n-a vrut să fie rău cu mine, dar știu că mai târziu a dat de belea, pentru că mama lui a sunat-o în aceeași seară pe mama ca să-și ceară scuze. Când m-am întors acasă de la petrecere, m-am dus în fața oglinzii din baie și am început să ronțai un biscuit, ca să văd cum arăt când mestec. Băiatul avusese dreptate. Mănânc ca o broască-țestoasă, dacă ați văzut vreodată o țestoasă mâncând. Mănânc ca o creatură preistorică din mlaștini.

O masă vărată

— Locul ăsta e ocupat?

Am ridicat privirea și am observat o fată pe care n-o mai văzusem înainte. Stătea lângă masa mea cu o tavă plină cu mâncare. Avea păr castaniu, lung și ondulat, și purta un tricou maro cu un semn violet al păcii imprimat pe el.

— Nu, am zis.

A pus tava cu mâncare pe masă, a dat drumul rucsacului pe podea și s-a așezat în fața mea. A început să mănânce macaroanele cu brânză pe care le avea în farfurie.

— Căh! a zis ea după ce a luat prima înghițitură. Ar fi trebuit să-mi aduc și eu un sendviș, ca tine.

— Da, am aprobat-o eu.

— Pe mine mă cheamă Summer¹⁰. Pe tine cum te cheamă?

— August.

— Grozav! a zis ea.

— Summer! a strigat-o altă fată care se apropia cu o tavă cu mâncare. De ce te-ai așezat acolo? Hai înapoi la masa noastră!

— E prea aglomerat acolo, i-a răspuns Summer. Vino și tu să stai aici! Avem mai mult loc.

Cealaltă fată a părut încurcată pentru o clipă. Mi-am dat seama că era una dintre fetele pe care le văzusem uitându-se la mine mai devreme și șușotind cu mâna la gură. Cred că și Summer fusese una dintre fetele de la masa aceea.

— Cum vrei, a zis fata cealaltă și a plecat.

Summer s-a uitat la mine, a zâmbit ridicând din umeri și a mai luat o înghițitură din macaroanele cu brânză.

— Să știi că numele noastre se potrivesc, a zis cu gura plină.

Cred că și-a dat seama că nu înțelegeam ce vrea să spună.

— Summer? August?¹¹ a zis ea zâmbind, cu ochii deschiși larg, ca și cum aștepta să mă prind.

¹⁰ Nume feminin care în limba engleză înseamnă „vară”.

— Aha, da, am zis eu după o secundă.

— Putem rezerva masa asta numai pentru „văratici”, a zis. Se pot așeza la ea numai copii cu nume care evocă vara. Ia să vedem, există cineva care să se numească June¹² sau July¹³?

— Există Maya¹⁴, am zis.

— Teoretic, luna mai este o lună de primăvară, a replicat Summer, dar dacă vrea să vină să stea aici, putem face o excepție.

A spus-o ca și cum s-ar fi gândit deja la toate lucrurile astea.

— Mai există Julian, a zis ea. E ca numele Julia, vine de la luna iulie.

N-am reacționat în niciun fel.

— La cursul de engleză este un băiat pe care îl cheamă Reid¹⁵, am zis eu.

— Îl cunosc pe Reid. Dar de ce ar fi Reid un nume văratic? m-a întrebat.

— Nu știu, am ridicat eu din umeri. M-am gândit numai că o rază de soare ar putea fi asociată cu vara.

— Corect, m-a aprobat ea, și a scos un caiet. Și doamna Petosa ar putea sta cu noi. Numele ei seamănă cu „petală”, care este tot un lucru văratic.

— Mi-e dirigită, am zis eu.

— Eu o am la mate, a zis ea strâmbându-se.

A început să scrie lista de nume pe penultima pagină din caietul ei.

— Cine altcineva ar mai fi? m-a întrebat.

Până la sfârșitul prânzului am completat o listă întreagă cu nume de copii și de profesori care puteau sta la masa noastră, dacă voiau. Multe nume nu erau chiar nume

¹¹ Adică „vara” și „luna august”.

¹² Nume care evocă luna iunie.

¹³ Nume care evocă luna iulie.

¹⁴ Nume care evocă luna mai.

¹⁵ Nume care evocă cuvântul „rază”.

văratice, dar puteau fi cumva asociate cu vara. Am găsit o cale să adaug chiar și numele lui Jack Will, demonstrând că se putea forma cu el o propoziție de vară în engleză gen: „Jack will go to the beach”, adică „Jack se va duce la plajă”. Summer a fost de acord că merge.

— Chiar dacă sunt și alții care nu au nume văratec și vor să se așeze la masa noastră, o să-i lăsăm, dacă sunt de treabă, a zis ea foarte serioasă. Bine?

— Bine, am fost eu de acord. Chiar dacă au nume iernatice.

— Grozav! a răspuns ea, ridicând aprobator degetul mare în sus.

Summer semăna cu numele ei. Era bronzată și avea ochii verzi ca niște frunze.

De la unu la zece

Când mă întreba cum mi se pare un anumit lucru, mama avea obiceiul să mă pună să-i dau note pe o scară de la unu la zece. Totul a început după operația la maxilar, când n-am putut vorbi pentru că aveam gura cusută. Îmi scosese ră o bucată de os din șold și mi-o implantaseră în bărbie, ca să-o facă să arate ceva mai normal, așa că mă durea în mai multe locuri. Mama arăta spre unul dintre bandaje, iar eu ridicam degetele ca să-i arăt cât de tare mă doare. Unu însemna puțin. Zece însemna foarte, foarte, foarte tare. Pe urmă, mama îi spunea doctorului la vizită unde mai trebuia intervenit și alte chestii asemănătoare. Mama se pricepe uneori să-mi citească foarte bine gândurile.

După aceea am căpătat obiceiul să dăm note de la unu la zece pentru tot ce mă durea. Dacă mă durea pur și simplu în gât, mama mă întreba: „De la unu la zece?”. Iar eu îi răspundeam „trei” sau cât era cazul.

După prima zi de școală am ieșit să mă întâlnesc cu mama, care mă aștepta în fața intrării, împreună cu alte mame sau bone. M-a îmbrățișat, apoi m-a întrebat imediat:

— Cum a fost? De la unu la zece.

— Cinci, am zis eu ridicând din umeri.

Ea a rămas foarte surprinsă.

— Pfui! a exclamat încetișor. E chiar mai bine decât am sperat.

— Mergem să-o luăm pe Via de la școală?

— Azi o ia mama Mirandei. Vrei să-ți duc eu rucsacul, scumpule?

O porniserăm la drum prin mulțimea de copii și de părinți. Cei mai mulți dintre ei mă observau și mă arătau „discret” unii altora.

— Nu-i nevoie, am zis.

— Pare foarte greu, Auggie.

A încercat să-mi ia rucsacul.

— Mamă! am oprit-o eu și am tras rucsacul departe de ea.

Am traversat mulțimea mergând în fața ei.

— Ne vedem mâine, August!

Era Summer. Ea se ducea în direcție opusă.

— Pa, Summer, i-am spus eu, făcându-i cu mâna.

Imediat ce am traversat strada și ne-am îndepărtat de mulțime, mama m-a întrebat:

— Cine era fata, Auggie?

— Summer.

— E în clasă cu tine?

— Am colegi la o mulțime de cursuri.

— Și ea *este* împreună cu tine la vreun curs? a insistat mama.

— Nu.

Mama aștepta să-i povestesc, dar nu aveam chef să vorbesc. Însă ea avea să-mi pună un milion de întrebări.

— Lumea s-a purtat frumos cu tine? Ți-au plăcut profesorii?

— Da.

— Cum au fost copiii pe care i-ai cunoscut săptămâna trecută? Au fost drăguți?

— A fost bine. Jack a stat cu mine o grămadă.

— Grozav, scumpul meu. Dar Julian?

M-am gândit la faza cu Darth Sidious. Dar acum mi se părea că se întâmplase în urmă cu o sută de ani.

— A fost în regulă, am zis.

— Și fata cea blondă? Cum o cheamă?

— Charlotte. Mamă, ți-am spus deja că toată lumea s-a purtat frumos.

— Bine, a răspuns mama.

Sincer, nu știu de ce eram supărat pe mama, dar eram. Am traversat Bulevardul Amesfort și ea n-a mai spus nimic până când n-am ajuns pe strada noastră.

— Așadar, a început mama, cum ai cunoscut-o pe Summer, dacă nu are niciun curs comun cu tine?

— Am stat la masă împreună, i-am răspuns.

Începusem să lovesc o piatră cu piciorul ca și cum ar fi fost o minge de fotbal, driblând cu ea încolo și încioace pe trotuar.

— Pare foarte de treabă.

— Este.

— Și e tare frumușică, a zis mama.

— Da, știu, am zis eu. Suntem ca Frumoasa și Bestia.

N-am așteptat să văd reacția mamei. Am luat-o la fugă pe trotuar după piatră, căreia îi dădusem un șut în față cu toată puterea.

Padawan

În aceeași seară mi-am tăiat codița de la ceafă. Tata a observat primul.

— Bravo! a zis el. Nu mi-a plăcut niciodată.

Viei nu-i venea să creadă că o tăiasem.

— Ai așteptat atâția ani ca să-ți crească, a zis ea aproape furioasă. De ce ai tăiat-o?

— Nu știu, i-am răspuns.

— A răs cineva de ea?

— Nu.

— I-ai spus lui Christopher că vrei s-o tai?

— Nu mai suntem prieteni!

— Nu-i adevărat, a zis Via. Nu-mi vine să cred că ai tăiat-o așa, pur și simplu, a adăugat ea cu obraznicie și a ieșit de la mine din cameră trântind ușa.

M-am cuibărit cu Daisy în pat, iar tata a venit mai târziu să mă adoarmă. A împins-o mai încolo pe Daisy cu blândețe, și s-a așezat lângă mine pe pătură.

— Auggie Doggie, a zis el, chiar a fost bine azi?

Îmi spunea așa după un câine șoricar dintr-un vechi desen animat, pe care îl chema Auggie Doggie. Cumpărase filmul pentru mine de pe eBay când aveam vreo patru ani și îl văzusem o vreme foarte des, mai ales când eram în spital. El îmi spunea mie Auggie Doggie, iar eu îi spuneam „tăticuțu’”, așa cum îi spuneau puii de câine tatălui șoricar din film.

— Da, a fost cât se poate de bine, am încuviințat eu.

— N-ai vorbit toată seara.

— Sunt cam obosit.

— A fost o zi lungă și grea, așa-i?

Am încuviințat dând din cap.

— Dar chiar a fost în regulă?

Am încuviințat din nou. El n-a mai spus nimic, așa că după câteva secunde am vorbit eu.

— A fost mai mult decât în regulă, am zis.

— Mă bucur să aud asta, Auggie, a zis el încetișor, sărutându-mă pe frunte. S-ar părea că decizia mamei de a te da la școală a fost una bună.

— Da. Dar pot să nu mă mai duc, dacă vreau, așa-i?

— Așa ne-am înțeles, mi-a răspuns tata. Deși cred că depinde și de motivul pentru care ai vrea să nu te mai duci. Ar trebui să ni-l spui. Ar trebui să ne spui tot ce simți și dacă ți se întâmplă ceva rău. Bine? Promiți să ne spui?

— Da.

— Atunci, vreau să te întreb ceva. Ești supărat pe mama? Ai fost destul de țăfnos cu ea toată seara. Să știi, Auggie, că și eu sunt la fel de vinovat ca și ea pentru că te-am trimis la școală.

— Nu, ea este mai vinovată. A fost ideea ei.

Mama a bătut la ușă chiar atunci și a băgat capul în cameră.

— Vreau numai să-ți spun noapte bună, a zis ea.

O clipă a părut chiar sfioasă.

— Bună, mami, a zis tata, ridicându-mi mâna și fluturând-o spre ea.

— Am auzit că ți-ai tăiat codița, a zis mama, așezându-se pe marginea patului, lângă Daisy.

— Nu-i mare scofală, am răspuns eu repede.

— Nici n-am spus că ar fi, a zis mama.

— Ce-ar fi să-l culci tu pe Auggie astă-seară? i-a spus tata, ridicându-se. Eu mai am ceva treabă. Noapte bună, fiule.

Asta era o altă parte din obiceiurile noastre cu Auggie Doggie, dar eu n-aveam dispoziția potrivită să-i răspund cu „noapte bună, tăticuțu’”.

— Sunt mândru de tine, a mai zis tata și s-a ridicat de pe pat.

Mama și tata mă culcau pe rând. Știu că e copilărește din partea mea să mai am nevoie de asta, dar așa erau obiceiurile noastre.

— Treci tu pe la Via? i-a spus mama tatei, în timp ce se întindea lângă mine.

El s-a oprit în ușa și s-a întors.

— Ce-a pățit Via?

— Nimic, a zis mama, ridicând din umeri. În orice caz, nimic ce ar vrea să-mi spună mie. Dar... a fost și pentru ea prima zi de liceu.

— Hmm, a zis tata, îndreptând degetul arătător spre mine și făcându-mi cu ochiul. Mereu se întâmplă ceva cu voi, copii!

— Niciun moment de plictiseală, a zis mama.

— Niciun moment de plictiseală, a repetat tata. Noapte bună!

Imediat ce s-a închis ușa, mama a scos cartea din care îmi citea de vreo două săptămâni. M-am simțit ușurat, pentru că mă temusem că va dori „să stăm de vorbă”, iar eu nu aveam niciun chef. Dar mama nu părea nici ea să aibă chef de vorbă. A răsfoit paginile până a ajuns acolo unde rămăsese. Ajunseserăm cam la jumătatea *Hobbitului*¹⁶.

— „Oprți-vă! Oprți-vă! strigă Thorin”, a citit mama cu voce tare, „dar era prea târziu. Tulburați, piticii irosiseră ultimele săgeți, iar acum arcurile primite de la Beorn deveniseră inutile.”

„Petrecerea din seara aceea fu mohorâtă, iar tristețea lor se adânci și mai mult în următoarele zile. Traversaseră pârâul fermecat; dar în fața lor poteca părea să se deschidă la fel ca întotdeauna, iar în pădure nu vedeau nicio schimbare.”

Nu știu sigur de ce, dar dintr-odată am început să plâng.

Mama a lăsat cartea și m-a luat în brațe. Nu părea surprinsă că plângeam.

— O să fie bine, mi-a șoptit la ureche. O să fie bine.

— Îmi pare rău, am spus printre suspine.

— Șst, a zis ea, ștergându-mi lacrimile cu dosul palmei. Nu are de ce să-ți pară rău...

— Mami, de ce trebuie să fiu atât de urât? am șoptit eu.

— Puiule, nu ești...

¹⁶ *Hobbitul*, roman de J. R. R. Tolkien. A fost ecranizat și a inspirat un joc video.

— Știu că sunt.

Ea m-a sărutat peste tot pe față. M-a sărutat pe ochii prea mult înfundați în orbite. M-a sărutat pe obrajii scobiți. M-a sărutat pe gura de broască-țestoasă.

Mi-a spus cuvinte blânde, care erau menite să mă ajute. Dar cuvintele nu-mi puteau schimba fața.

Septembrie

Restul lunii septembrie a fost greu. Nu eram obișnuit să mă trezesc dimineața atât de devreme. Nu eram obișnuit cu noțiunea de temă. Iar la sfârșitul lunii am dat prima lucrare de control. Când mă școlea mama, nu-mi dădea lucrări de control. Nu-mi plăcea deloc că nu mai aveam timp liber. Înainte mă puteam juca oricând doream. Acum mi se părea că am tot timpul ceva de făcut pentru școală.

Mersul la școală a fost oribil, la început. Fiecare curs nou era o nouă ocazie pentru copii să se holbeze la mine pe ascuns. Mă observau din spatele caietelor sau se uitau la mine când credeau că nu-i văd. Mă ocoleau cât puteau, ca să nu dăm nas în nas, de parcă aș fi avut un microb contagios, de parcă fața mea ar fi fost molipsitoare.

Pe holurile întotdeauna aglomerate, chipul meu lua mereu prin surprindere câte un puști neatent, care probabil că nu auzise încă de mine. Copiiiăștia scoteau mereu sunetul acela pe care îl faci când îți ții respirația înainte să te bagi sub apă, un fel de „Ha!”. În primele săptămâni, asta se întâmpla și de patru sau cinci ori pe zi. Ne întâlneam pe scări, în fața dulapurilor, la bibliotecă. Școala avea cinci sute de elevi. Până la urmă, toți aveau să-mi vadă fața la un moment dat. După primele zile mi-am dat seama că mi se dusesese buhul, pentru că din când în când surprindeam câte un copil dându-i un cot prietenului când treceau pe lângă mine sau vorbind cu mâna la gură când treceam eu pe lângă ei. Pot să-mi imaginez ce spuneau despre mine. De fapt, prefer să nici nu mă gândesc.

Nu vreau să spun că făceau lucrurile astea cu rea voință. Niciodată n-am văzut vreun copil care să râdă, să scoată sunete în spatele meu sau alte lucruri dintr-astea. Nu erau decât niște copii normali și proști. Aș fi vrut să le spun asta. Să le spun că, da, știu că arăt ciudat, n-au decât să se uite,

că nu mușc. Adevărul este că dacă un Wookiee¹⁷ ar veni dintr-odată la școala noastră, aș fi și eu curios și probabil că m-aș holba puțin la el. Iar dacă aș fi împreună cu Jack sau cu Summer, probabil că le-aș șopti: „Ia te uită, un Wookiee!” Dar dacă un Wookiee m-ar surprinde spunând asta, ar ști că nu vreau să fiu rău cu el. Pentru că, de fapt, n-aș face altceva decât să subliniez că este un Wookiee.

Copiii de la mine din clasă s-au obișnuit cu fața mea cam într-o săptămână. Cu ei mă întâlneam în fiecare zi, la toate cursurile.

Restul copiilor din anul meu s-au obișnuit cu fața mea cam în două săptămâni. Pe ei îi vedeam la cantină, în pauzele din curte, la orele de educație fizică și de muzică, la bibliotecă și la cursul de calculatoare.

Restul copiilor din școală au avut nevoie de o lună ca să se obișnuiască. Aceștia erau copiii din ceilalți ani. Unii dintre ei erau mari. Unii aveau tunsori trăsnete. Unii purtau cercei în nas. Unii aveau coșuri urâte de tot. Dar niciunul dintre ei nu semăna cu mine.

¹⁷ Specie fictivă de bipede din universul imaginar al seriei *Războiul stelelor*.

Jack Will

Îmi petreceam timpul împreună cu Jack la dirigiență, la engleză, la istorie, la cursul de calculatoare și la cursul de științe. Astea erau orele pe care le aveam împreună. Profesorii ne-au fixat locurile la fiecare curs, iar eu am ajuns să stau lângă Jack la toate orele. M-am gândit că fie li se spusese profesorilor să mă așeze lângă Jack, fie era o coincidență absolut incredibilă.

Mă duceam împreună cu Jack de la un curs la altul. Știu că îi observa pe alții holbându-se la mine, dar se prefăcea că nu-i vede. Odată, în drum spre ora de istorie, o namilă dintr-o opta care cobora scările din două în două trepte s-a izbit accidental de noi când a ajuns jos și m-a doborât la pământ. În timp ce mă ajuta să mă ridic, s-a uitat la fața mea și a scăpat fără să vrea un „Văleu!”. Pe urmă m-a bătut pe umăr ca și cum m-ar fi scuturat de praf și s-a grăbit să-și ajungă prietenii. Din nu știu ce motiv, Jack și cu mine am izbucnit în râs.

— Ce față a făcut tipul! a zis Jack în timp ce ne așezam în bancă.

— Am văzut, am zis eu. Și a făcut: *Văleu!*

— Pot să jur că s-a scăpat în pantaloni.

Râdeam atât de tare, încât profesorul, domnul Roche, a trebuit să ne ceară să ne potolim.

Mai târziu, după ce am terminat de citit despre cum au construit vechii sumerieni ceasuri solare, Jack mi-a șoptit:

— Îți vine vreodată să-i pedepsești pe tipii ăștia?

Am ridicat din umeri.

— Presupun că da. Nu știu.

— Mie mi-ar veni. Cred că ar trebui să-ti atașezi cumva la ochi un pistol cu apă. De fiecare dată când se holbează la tine, să te uiți și tu la ei și să-i stropești în față.

— Cu mâl verde sau ceva, am zis eu.

— Ba nu, cu zeamă de melci amestecată cu pipi de câine.

— Da! am zis eu.

Eram absolut de acord cu el.

— Băieți, a zis domnul Roche din cealaltă parte a sălii. Alți copii încă mai citesc.

L-am aprobat și ne-am uitat în cărți. Pe urmă Jack mi-a șoptit din nou:

— O să arăți mereu așa, August? Vreau să zic, nu poți face operație estetică sau ceva?

Am zâmbit și mi-am arătat fața cu degetul.

— Alo! Așa arăt *după* operația estetică!

Jack s-a luat cu mâinile de cap și a început să râdă isteric.

— Frate, ar trebui să-l dai în judecată pe doctor! a zis el printre hohote.

De data asta am râs amândoi fără să ne mai putem opri, chiar și după ce domnul Roche ne-a pus să schimbăm locurile.

Principiul din octombrie al domnului Browne

Principiul din luna octombrie al domnului Browne a fost:

FAPTELE VOASTRE VĂ SUNT MONUMENTE

Ne-a spus că așa scia pe mormântul nu știu cărui egiptean mort cu mii de ani în urmă. Întrucât urma să începem curând să studiem la istorie Egiptul antic, domnul Browne s-a gândit că acest principiu reprezenta o alegere bună.

Tema pentru acasă a fost să scriem un paragraf despre ce credem că înseamnă principiul sau ce simțim în legătură cu el.

Iată ce am scris eu:

Acest principiu înseamnă că lumea își va aduce aminte de noi după faptele pe care le facem. Faptele noastre sunt cele mai importante dintre toate lucrurile. Sunt mai importante decât ce spunem sau decât felul în care arătăm. Faptele noastre rămân și după ce murim. Faptele noastre seamănă cu monumentele pe care oamenii le construiesc în onoarea eroilor morți. Sunt ca piramidele pe care le-au construit egiptenii în onoarea faraonilor. Numai că nu sunt monumente de piatră, sunt amintirile pe care le au oamenii despre tine. De aceea faptele ne sunt monumente. Construite din amintiri în loc să fie construite din piatră.

Mere

Ziua mea de naștere este pe 10 octombrie. Îmi place data: zece a zecea. Ar fi fost nemaipomenit dacă m-aș fi născut chiar la ora zece și zece, dimineața sau seara, dar nu s-a întâmplat așa. M-am născut imediat după miezul nopții. Dar tot mi se pare o dată de naștere grozavă.

De obicei, ai mei îmi organizează o mică petrecere acasă, dar anul ăsta i-am întrebat pe mama și pe tata dacă n-aș putea avea o petrecere mare, la bowling. Mama a fost surprinsă, dar fericită. M-a întrebat pe cine vreau să invit de la școală, iar eu i-am răspuns că pe toți cei din clasa mea, plus Summer.

— Sunt o mulțime de copii, Auggie, a zis mama.

— Vreau să invit pe toată lumea ca să nu se supere nimeni când va afla că altcineva a fost invitat, iar el nu.

— Bine, s-a declarat mama de acord. Vrei să-l invit și pe băiatul care te-a întrebat „Care-i treaba cu fața ta”?

— Da, invită-l și pe Julian, i-am răspuns. Doamne, mamă, trebuia să fi uitat deja povestea asta.

— Știu, ai dreptate.

Peste două săptămâni, am întrebat-o pe mama cine vine la petrecerea mea.

— Jack Will, Summer, Reid Kingsley și cei doi Max. Încă doi copii au spus că vor încerca să vină.

— Cine anume?

— Mama Charlottei mi-a spus că Charlotte are un recital de dans mai devreme în aceeași zi, dar că va încerca să ajungă la petrecere, dacă timpul i-o va permite. Iar mama lui Tristan mi-a spus că băiatul s-ar putea să vină după meci.

— Țștia sunt *toți*? am zis eu. Nu-s decât... cinci persoane.

— Sunt mai mult de cinci, August. Cred că mulți își făcuseră deja alte planuri, mi-a răspuns mama.

Eram în bucătărie. Ea tăia un măr pe care tocmai îl cumpărasem de la piață în feliuțe subțiri, ca să-l pot mânca.

— Ce fel de planuri? am întrebat.

— Nu știu, Auggie. Am trimis invitațiile destul de târziu.

— Dar ce ți-au spus? Ce motive au invocat?

— Fiecare a avut alte motive, Auggie.

Mama părea să-și fi pierdut răbdarea.

— Scumpule, chiar nu contează motivele. Oamenii au alte planuri, atâta tot.

— Julian ți-a spus vreun motiv? am întrebat-o.

— Știi, a zis ea, mama lui este singura persoană care nu mi-a răspuns deloc. Cred că așchia nu sare prea departe de trunchi.

Am râs, pentru că m-am gândit că a făcut o glumă, dar apoi mi-am dat seama că nu glumise.

— Ce înseamnă asta? am întrebat-o.

— Nu contează. Du-te să te speli pe mâini și vino la masă.

Petrecerea de ziua mea s-a dovedit mult mai mică decât crezusem că va fi, dar tot a fost grozavă. De la școală au venit Jack, Summer, Reid, Tristan și cei doi Max, iar Christopher a venit și el tocmai de la Bridgeport, împreună cu părinții. A venit și unchiul Ben. Mătușa Kate și unchiul Po au venit tocmai de la Boston, dar bunicii Tata¹⁸ și Poppa¹⁹ n-au mai ajuns, pentru că erau deja plecați să-și petreacă iarna în Florida. A fost amuzant. Adulții au jucat și ei bowling pe o pistă de lângă noi, așa încât a părut că o mulțime de oameni se adunaseră acolo pentru ziua mea.

¹⁸ Numele dat de familia lui August bunicii din partea tatălui.

¹⁹ Nume dat de familie bunicului lui August.

Halloween

A doua zi, la masa de prânz, Summer m-a întrebat în cine o să mă costumez de Halloween. Mă gândisem la asta încă de anul trecut, așa că i-am răspuns imediat:

— În Boba Fett.

— Știi că de Halloween poți veni costumat și la școală?

— Nu se poate, pe bune?

— Atâta timp cât e un costum care nu încalcă regulile.

— Adică fără pistoale și alte arme?

— Exact.

— Cu blaster²⁰ se poate?

— Cred că blasterul e un fel de pistol, Auggie.

— Fir-ar să fie... am zis, clătinând din cap. Boba Fett poartă blaster.

— Cel puțin nu trebuie să ne mai costumăm într-un personaj dintr-o carte. În școala primară așa eram obligați. Anul trecut am fost Vrăjitoarea cea Rea din Vest din *Vrăjitorul din Oz*.

— Dar ăsta-i film, nu carte.

— Alo! m-a certat Summer. Mai întâi a fost carte! Una dintre cărțile mele preferate, de fapt. Tata îmi citea din ea în fiecare seară, când eram în clasa întâi.

Când vorbește Summer, mai ales când vorbește cu entuziasm, ochii îi strălucesc de parcă s-ar uita direct la soare.

O văd rar pe Summer în timpul zilei, pentru că nu facem împreună decât cursul de engleză. Dar după primul nostru prânz împreună la școală, ne-am așezat în fiecare zi la masa noastră văratică, doar noi doi.

— Tu cine vei fi? am întrebat-o.

— Nu știu încă. Știu cine aș vrea să fiu, dar mă gândesc să nu par prea caraghioasă. Știi, grupul Savannei nici măcar n-

²⁰ Arme de foc din Războiul stelelor.

o să poarte costume anul ăsta. Consideră că sunt deja prea mari pentru Halloween.

— Poftim? Ce prostie!

— Nu-i așa?

— Am crezut că nu-ți pasă ce gândesc fetele alea.

A ridicat din umeri și a luat o înghițitură mare de lapte.

— Deci, în ce chestie caraghioasă ai vrea să te costumezi? am întrebat-o zâmbind.

— Promiți să nu râzi? a ridicat ea stânjenită din sprâncene și din umeri. Într-un inorog.

Am zâmbit și m-am uitat în jos la sendvișul meu.

— Hei, ai promis să nu râzi, a râs ea.

— Bine, bine, dar ai dreptate. Ar fi prea caraghios.

— Știu, a zis ea. Dar m-am gândit la toate. I-aș face capul din *papier-mâché*²¹, i-aș picta cornul cu auriu și i-aș face coama tot aurie... Ar fi absolut fantastic.

— Bine, am zis, ridicând din umeri. Atunci trebuie să-l faci. Cui îi pasă ce cred ceilalți?

— Poate că o să port costumul numai la colindul de Halloween, a zis ea, pocnind din degete. Iar la școală o să mă îmbrac în ceva gotic. Da, exact așa voi face.

— Mi se pare un plan bun, am fost eu de acord.

— Mulțumesc, Auggie, a chicotit ea. Să știi că asta îmi place la tine cel mai mult. Simt că îți pot spune orice.

— Da? am întrebat-o eu.

I-am făcut un semn aprobator ridicând în sus degetul mare.

— Super!

²¹ Tehnică de modelaj care folosește ca material hârtia înmuiată în apă și amestecată cu un adeziv.

Fotografii școlare

Nu cred că va fi nimeni șocat să afle că n-am vrut să fiu fotografiat la școală pe 22 octombrie. Nici gând! Nu, mulțumesc! De multă vreme nu mai las pe nimeni să-mi facă fotografii. Cred că ați putea-o numi fobie de fotografie. Dar, de fapt, nu este o fobie. Este o „aversiune”, cuvânt pe care tocmai l-am învățat la cursul domnului Browne. Am o aversiune să fiu fotografiat. Poftim, am folosit cuvântul într-o propoziție.

Am crezut că mama va încerca să mă facă să renunț la aversiunea mea și să mă las fotografiat la școală, dar nu a făcut-o. Din nefericire, chiar dacă am reușit să scap fără portret, n-am putut să mă sustrag de la fotografia de grup, cu toată clasa. Of! Fotograful arăta de parcă ar fi supt o lămâie, atunci când m-a văzut. Sunt sigur că s-a gândit că i-am stricat poza. Am fost unul dintre cei din față și am stat jos. N-am zâmbit. Nu că s-ar prinde cineva când o fac.

Atingerea brânzei împutite

Am remarcat nu de foarte multă vreme că, deși oamenii s-au obișnuit cu mine, nimeni nu vrea să mă atingă. Nu mi-am dat seama mai repede pentru că puștii din gimnaziu oricum nu se ating prea mult. Dar joia trecută, la cursul de dans, care este cel mai antipatic dintre cursurile mele, domnișoara Atanabi, profesoara, i-a propus Ximenei Chin să fie partenera mea. N-am văzut niciodată până acum pe cineva care să facă atac de panică, dar am auzit de așa ceva și sunt destul de sigur că în secunda aceea Ximena a suferit un atac de panică. A devenit foarte agitată, s-a făcut palidă și într-un minut era lac de sudoare. S-a scuzat neconvingător că trebuie să meargă urgent la toaletă. În orice caz, domnișoara Atanabi a lăsat-o să scape, pentru că până la urmă nu ne-a mai pus să dansăm câte doi.

Apoi ieri, la cursul opțional de științe, ne ocupam de studiul unei pulberi misterioase despre care urma să stabilim dacă este acid sau bază. Toată lumea trebuia să-și încălzească pulberea misterioasă pe o plită specială și să facă observații, așa că ne-am îngrămădit toți în jurul plitei, cu caietele în mâini. Suntem opt elevi la cursul opțional, iar șapte stăteau grămadă pe o parte a plitei, în timp ce al optulea – eu – mă lăfăiam singur pe cealaltă parte. Sigur că mi-am dat seama de asta, dar am sperat că doamna Rubin nu va observa nimic, pentru că nu voiam să spună ceva. Dar bineînțeles că a observat și bineînțeles că a spus ceva.

— Copii, pe partea cealaltă este destul loc. Tristan, Nino, treceți acolo, a zis ea, așa că Tristan și Nino s-au grăbit să vină pe latura mea.

Tristan și Nino s-au purtat mereu rezonabil, chiar au fost de treabă cu mine. Vreau să țineți minte că am spus asta. Nu super-drăguți, adică nu și-au petrecut pauzele cu mine, dar normal de drăguți, adică m-au salutat și au vorbit cu mine normal. Nici măcar nu s-au strâmbat atunci când doamna

Rubin le-a spus să vină pe partea mea, așa cum fac mulți copii când nu mă uit la ei.

În orice caz, totul a fost în regulă până când pulberea misterioasă a lui Tristan a început să se topească. A dat jos de pe plită folia cu pulberea lui exact când a început să se topească și pulberea mea, așa că m-am dus s-o dau și eu jos de pe plită. Mâna mea s-a atins din întâmplare de mâna lui pentru o fracțiune de secundă. Tristan și-a tras mâna atât de repede, încât a scăpat folia pe jos și a dărâmat și folia altcuiva de pe plită.

— Tristan! a strigat doamna Rubin.

Dar lui Tristan nici nu i-a păsat de pulberea împrăștiată pe podea sau de faptul că stricase experimentul. Era preocupat doar să ajungă la chiuveta din laborator și să se spele cât mai repede pe mâini. Atunci mi-am dat seama cu certitudine că elevii de la Școala Beecher aveau o mare problemă să mă atingă.

Cred că seamănă cu atingerea brânzei împutite din *Jurnalul unui puști*²². Copiii din carte se tem că se vor infecta dacă ating o bucată de brânză veche și mucegăită de pe terenul de baschet. La Școala Beecher, eu sunt brânza împutită.

²² Serie de cărți pentru copii semnată de Jeff Kinney.

Costume

Pentru mine, Halloweenul este cea mai frumoasă sărbătoare din lume. Mai frumoasă chiar și decât Crăciunul. Pot să mă costumez. Pot să port mască. Umblu de colo-colo ca orice alt copil cu mască și nimeni nu știe că arăt ca un ciudat. Nimeni nu se holbează la mine. Nimeni nu mă bagă în seamă. Nimeni nu mă cunoaște.

Aș vrea să fie Halloween în fiecare zi. Am purta măști cu toții, în permanență. Ne-am plimba și ne-am cunoaște unii pe alții fără să fie nevoie să știm cum arătăm sub măști.

Când eram mic, purtam o cască de astronaut oriunde mă duceam. Pe terenul de joacă. La supermarket. S-o luăm pe Via de la școală. O purtam și în miezul verii, deși era foarte cald și îmi transpira fața. Cred că am purtat-o cam doi ani, dar am fost nevoit să renunț la ea când m-am operat la ochi. Aveam vreo șapte ani. Pe urmă n-am mai găsit casca. Mama a căutat-o peste tot. S-a gândit că a ajuns, probabil, în pod la bunicul și intenționa s-o caute când mergeam acolo, dar până când ne-am dus, mă obișnuisem deja să umblu fără ea.

M-am fotografiat în toate costumele mele de Halloween. Prima dată am fost un dovleac. A doua oară am fost tigrul Tigger. A treia oară am fost Peter Pan (tata s-a costumat în Căpitanul Hook). A cincea oară am fost astronaut. A șasea oară am fost Obi-Wan Kenobi. A șaptea oară am fost un soldat din armata clonelor. A opta oară am fost Darth Vader. A noua oară am fost masca însângerată din *Scream*²³, cea căruia îi picură sânge fals peste craniul alb.

Anul ăsta voi fi Boba Fett. Nu Boba Fett copil, cel din Războiul stelelor, Episodul II: Atacul clonelor, ci Boba Fett bărbatul din Războiul stelelor, Episodul V: Imperiul contraatacă. Mama a căutat peste tot un costum, dar n-a

²³ Film de groază în care personajul negativ principal poartă o mantie neagră și o mască albă care seamănă cu o față care curge, uneori stropită cu sânge.

găsit unul pe măsura mea, așa că mi-a cumpărat un costum de Jango Fett – Jango a fost tatăl lui Boba și a purtat aceeași armură – și pe urmă a vopsit armura în verde. A mai făcut niște scamatorii ca să arate totul uzat. În orice caz, arată absolut adevărat. Mama se pricepe la costume.

În clasă am vorbit cu toții despre ce personaj își va alege fiecare de Halloween. Charlotte o să fie Hermione din *Harry Potter*. Jack va fi omul-lup. Am auzit că Julian vrea să fie Jango Fett, ceea ce este o coincidență foarte stranie. Nu cred că i-a plăcut să afle că eu voi fi Boba Fett.

În dimineața de Halloween, pe Via a apucat-o plânsul din nu știu ce motiv. Via a fost întotdeauna foarte calmă și relaxată, dar anul ăsta a mai avut câteva astfel de ieșiri. Tata întârzia la lucru și i-a strigat: „Hai, Via! Grăbește-te!” De obicei, tata este super-răbdător, dar acum întârzia la serviciu. Asta a supărat-o pe Via și mai rău și a început să plângă și mai tare, așa că mama i-a spus tatei să mă ducă pe mine la școală, că se descurcă ea cu Via. Pe urmă mama m-a sărutat repede de la revedere, înainte chiar să-mi îmbrac costumul, și a dispărut în camera Viei.

— Auggie, hai odată! a zis tata. Am o ședință la care nu pot întârzia!

— Dar încă nu mi-am pus costumul!

— Pune-l repede, hai! Ai cinci minute. Ne vedem afară.

Am dat fuga la mine în cameră și am început să-mi îmbrac costumul de Boba Fett, dar dintr-odată nu mi-a mai venit să-l port. Nu știu de ce – poate pentru că avea o mulțime de curele care trebuiau strânse și trebuia să mă ajute cineva. Sau poate pentru că încă mai mirosea puțin a vopsea. Știu numai că era nevoie de mult efort ca să mă costumez, iar tata mă aștepta și ar fi devenit foarte nerăbdător dacă îl făceam să întârzie. În ultimul moment, am tras pe mine costumul măștii însângerate din *Scream* de anul trecut. Se îmbrăca ușor, era doar o robă neagră cu o mască mare, albă. I-am strigat mamei la revedere din ușă în timp ce plecam, dar mama nu m-a auzit.

— Credeam că o să fii Jango Fett, a zis tata când am ajuns afară.

— Boba Fett!

— Mă rog, a zis tata. Dar ăsta-i un costum mai bun.

— Da, e grozav, i-am răspuns.

Masca însângerață din *Scream*

Drumul meu pe hol spre dulapuri din acea dimineață a fost, trebuie s-o spun, absolut nemaipomenit. Totul era diferit acum. Eu eram diferit. Dacă de obicei mergeam cu capul în jos, încercând să evit să fiu văzut, acum pășeam cu capul sus și mă uitam înjur. Un copil care purta un costum identic cu al meu – fața unui craniu lung și alb din care picura sânge fals – a bătut palma cu mine, atunci când am trecut unul pe lângă altul pe scări. Habar nu aveam cine era, iar el habar nu avea cine sunt eu. M-am întrebat o clipă dacă ar mai fi bătut palma, în caz că ar fi știut că eu mă ascund sub mască.

Începusem să cred că va fi una dintre cele mai minunate zile din toată istoria vieții mele, dar apoi am ajuns în clasă. Primul costum pe care l-am văzut când am intrat pe ușă a fost Darth Sidious. Avea o mască de cauciuc foarte realistă, cu o glugă mare și neagră pe cap și cu o robă lungă și neagră. Mi-am dat seama imediat că era Julian, evident. Probabil că își schimbase costumul în ultimul moment, crezând că eu voi veni costumat în Boba Fett. Stătea de vorbă cu două mumii care probabil că erau Miles și Henry, și se uitau mereu spre ușă ca și cum ar fi așteptat să apară cineva. Știam că nu așteptau masca din *Scream*. Îl așteptau pe Boba Fett.

Mă pregăteam să mă duc în banca mea obișnuită, dar din cine știe ce motiv m-am îndreptat spre ei și am auzit ce vorbeau.

Una dintre mumii spunea:

— Chiar că seamănă cu el!

— Mai ales părțile astea, a răspuns vocea lui Julian.

A arătat cu degetul obrazii și ochii măștii de Darth Sidious.

— De fapt, cel mai bine seamănă cu unul dintre capetele alea încrețite, a zis mumia. Le-ai văzut vreodată? Arată exact ca el.

— Mie mi se pare că seamănă cu un orc²⁴.

— Pe bune!

— Dacă aş arăta eu așa, a zis vocea lui Julian aproape râzând, jur pe Dumnezeu că mi-aş acoperi fața cu o glugă în fiecare zi.

— M-am gândit mult la asta, a spus serios a doua mumie, și cred că... dacă aă arăta ca el, serios, cred că m-aş sinucide.

— N-ai face-o, i-a răspuns Darth Sidious.

— Ba, pe bune, a insistat aceeași mumie. Nu-mi pot imagina că m-aş uita zilnic în oglindă și m-aş vedea arătând în felul ăla. Ar fi prea îngrozitor. Iar lumea s-ar holba la mine tot timpul...

— Atunci de ce petreci atât de mult timp cu el? a întrebat Darth Sidious.

— Nu știu, a răspuns mumia. Tushman m-a rugat la începutul anului să stau cu el și probabil că le-a spus tuturor profesorilor să ne așeze unul lângă altul la cursuri.

Mumia a ridicat din umeri. Cunoșteam gestul acela, desigur. Cunoșteam și vocea. Știam că ar fi trebuit să fug din clasă chiar atunci. Dar am rămas acolo și l-am ascultat pe Jack Will terminând ce avea de spus:

— În plus, vine după mine peste tot. Ce-aş putea să fac?

— Să te descotorosești de el, a zis Julian.

Nu știu ce a mai răspuns Jack, pentru că am ieșit din clasă fără să fi aflat nimeni că fusesem acolo. Am coborât scările cu fața arzând. Transpiram pe sub costum. Și am început să plâng. Nu m-am putut abține. Șuvoiul de lacrimi era așa de gros, că abia mai puteam vedea, dar nu mă puteam șterge pe sub mască. Mă uitam după un locșor în care să dispar. Voiam o gaură în care să cad. O mică gaură neagră care să mă înghită.

²⁴ Creatură umanoidă mitică inventată de J.R.R. Tolkien. Este descrisă ca respingătoare și primitivă.

Porecle

Băiatul-șobolan. Ciudatul, Monstrul. Freddy Krueger. E.T. Scârbosul. Față de șopârlă. Mutantul. Știu toate poreclele care mi s-au dat. Am fost pe destule terenuri de joacă și știu cât de răi pot fi copiii. Știu, știu, știu!

M-am oprit până la urmă în toaleta de la etajul doi. Nu era nimeni acolo. Prima oră începuse și toată lumea intrase în clase. Am încuiat ușa unei cabine, mi-am scos masca și m-am pus pe bocit nici nu mai știu câtă vreme. Pe urmă m-am dus la cabinetul medical și m-am plâns asistentei că mă doare burta, ceea ce era adevărat, pentru că mă simțeam ca lovit în măruntaie. Sora Molly a sunat-o pe mama și m-a întins pe o canapea de lângă biroul ei. Peste un sfert de oră, mama era la ușă.

— Scumpule! a zis ea, venind să mă îmbrățișeze.

— Bună, am murmurat eu.

Nu voiam să mă întrebe nimic până mai târziu.

— Te doare burta? m-a întrebat mama, punându-mi automat mâna pe frunte ca să-mi verifice temperatura.

— A spus că-i vine să vomite, a zis sora Molly uitându-se la mine cu ochi foarte binevoitori.

— Mă doare și capul, am șoptit.

— Circulă un virus intestinal, a zis sora Molly.

— Of, Doamne, a zis mama, ridicând din sprâncene și clătinând din cap.

M-a ajutat să mă ridic în picioare.

— Să chem un taxi sau poți merge pe jos până acasă?

— Pot merge pe jos.

— Ce copil curajos! a exclamat sora Molly, bătându-mă ușurel pe spate în timp ce mă conducea spre ușă. Dacă începe să vomite sau face temperatură, ar trebui să chemați un doctor.

— Categorie, a zis mama, strângându-i mâna sorei Molly. Vă mulțumesc că ați avut grijă de el.

— Cu plăcere, a răspuns sora Molly apucându-mă de sub bărbie și ridicându-mi fața. Să ai grijă de tine, da?

Am dat din cap și am mormăit:

— Mulțumesc.

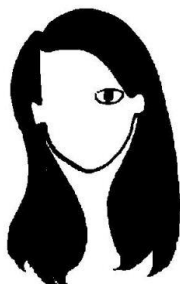
Am mers îmbrățișați până acasă. Nu i-am povestit nimic din ce se petrecuse, iar mai târziu, când m-a întrebat dacă mă simt destul de bine ca să mă duc cu „ne dați ori nu ne dați”, am spus că nu. Asta a îngrijorat-o. Știa foarte bine cât de mult îmi plăcea să fac asta.

Am auzit-o vorbind la telefon cu tata.

— Nu are putere nici măcar să meargă cu „ne dați ori nu ne dați”, i-a zis ea. Nu, nu are febră deloc... Dacă nu se simte mai bine până mâine... Știu, săracuțul... Ia gândește-te ce înseamnă pentru el să lipsească de la Halloween.

Nu m-am dus la școală nici a doua zi, care era vineri. Așa că am avut la îndemână întregul weekend ca să mă gândesc la toate. Eram cât se poate de sigur că nu mă voi mai întoarce la școală niciodată.

Partea a doua

VIA

**Văzută foarte de sus,
planeta Pământ e albastră,
nu-i ceva care să stea-n puterea noastră.**

(Versuri din melodia *Space Oddity* interpretată de David Bowie și inspirată din filmul *Odiseea Spațială 2001*)

Un tur prin galaxie

August este Soarele. Eu, mama și tata suntem planete care gravităm în jurul Soarelui. Restul familiei și prietenii sunt asteroizi și comete care se învârt pe lângă planetele care gravitează în jurul Soarelui. Singurul corp ceresc care nu gravitează în jurul soarelui August este câinele Daisy. Asta numai pentru că, în ochișorii ei de câine, fața lui August nu pare diferită de fețele celorlalți oameni. Pentru Daisy toate fețele noastre arată la fel, plate și palide ca Luna.

M-am obișnuit cu modul în care funcționează acest univers. Am înțeles întotdeauna că August este special și că are nevoi speciale. Când cântam prea tare, iar el încerca să doarmă, știam că trebuia să cânt altceva, pentru că el avea nevoie de odihnă după vreo procedură medicală care îl lăsase slăbit și cu dureri. Dacă voiam ca mama și tata să vină să mă vadă jucând fotbal, știam că în nouă din zece cazuri vor lipsi pentru că erau ocupați să-l ducă pe August la logoped, la fizioterapie, la un nou specialist sau la o nouă operație.

Mama și tata au spus întotdeauna că am fost cea mai înțeleghătoare fetiță din lume. Nu știu decât că am înțeles că nu avea rost să mă plâng. L-am văzut pe August după operații, cu fețișoara bandajată și umflată, cu trupușorul plin de perfuzii și tuburi care îl țineau în viață. După ce ai văzut pe cineva trecând prin așa ceva, simți că ar fi o nebunie să te plângi că n-ai primit jucăria pe care ai cerut-o sau că mama a lipsit la piesa ta de la școală. Am știut asta chiar și când aveam șase ani. Nu mi-a spus nimeni. Pur și simplu am știut.

Așa că m-am obișnuit să nu mă plâng și să nu-i bat la cap pe mama și pe tata cu mărunțișuri. M-am obișnuit să mă descurc singură. Să-mi strâng jucăriile, să-mi organizez viața în așa fel încât să nu lipsesc de la aniversările prietenilor, să învăț pentru școală și să nu rămân niciodată codașă în clasă.

N-am cerut niciodată ajutor la lecții. N-a fost niciodată nevoie să mi se aducă aminte să termin un proiect sau să

învăț pentru un test. Dacă aveam dificultăți cu vreo materie școlară, veneam acasă și studiam până reușeam să mă lămuresc singură. Am învățat cum să transform fracțiile ordinare în fracții zecimale intrând pe internet. Am făcut singură fiecare proiect pentru școală. Când mama sau tata mă întreabă cum merge școala, le răspund întotdeauna „bine”, chiar dacă nu e întotdeauna tocmai bine.

Cea mai proastă zi a mea, cea mai dureroasă căzătură, cea mai afurisită durere de cap, cea mai urâtă vânătăie, cea mai groaznică crampă, cea mai mare răutate pe care mi-a spus-o cineva, toate astea nici măcar nu se pot compara cu necazurile prin care a trecut August. Nu-i vorba că aș fi eu nobilă; pur și simplu știu că așa stau lucrurile.

Așa a fost mereu pentru mine și pentru micul nostru univers. Dar anul acesta cosmosul pare să se modifice. Galaxia se schimbă. Planetele nu se mai aliniază.

Înainte de August

Sincer, nu-mi amintesc nimic din viața mea dinaintea apariției lui August. Mă uit la fotografiile cu mine bebeluș și îi văd pe mama și pe tata zâmbind foarte fericiți, cu mine în brațe. Nu-mi vine să cred cât de tineri arată. Tata era un june hipster, iar mama era o braziliancă foarte drăgălașă și la modă. Am o fotografie făcută când am împlinit trei ani. Tata stă chiar în spatele meu, în timp ce mama ține tortul cu trei lumânări aprinse, iar mai în spate sunt Tata și Poppa, Buni, cealaltă bunică, unchiul Ben, mătușa Kate și unchiul Po. Toată lumea se uită la mine, iar eu mă uit la tort. Îți poți da seama din fotografie că am fost cu adevărat primul copil, primul nepot pentru bunici, prima nepoată pentru unchi. Nu-mi aduc aminte cum mă simțeam, dar starea asta se vede ca și cum ar fi fost fotografiată și ea.

Nu-mi amintesc ziua în care l-au adus pe August acasă de la spital. Nu-mi amintesc ce am spus, ce am făcut sau ce am simțit când l-am văzut pentru prima oară, deși fiecare are câte o poveste despre acest moment. Se pare că l-am privit îndelung fără să zic nimic și până la urmă am spus: „Nu seamănă cu Lilly!”. Așa o chema pe păpușa pe care mi-o dăduse Buni atunci când era mama gravidă, ca să „învăț” cum să fiu sora mai mare. Era una dintre acele păpuși care arată foarte „ca în viață”, iar eu o purtasem cu mine peste tot luni în șir, schimbându-i scutecel și dându-i să mănânce. Mi s-a povestit că am confecționat chiar o eșarfă în care s-o port la piept. Din câte mi s-a spus, se pare că, după prima reacție față de August, a durat doar câteva minute (zice Buni) sau câteva zile (zice mama), până când l-am adoptat definitiv. Îl pupam, îl mângâiam, îi vorbeam ca unui bebeluș. După aceea se pare că nu m-am mai atins de Lilly și n-am mai pomenit-o niciodată.

Cum îl văd pe August

Nu l-am văzut niciodată pe August așa cum îl vedea restul lumii. Știam că nu arăta chiar normal, dar nu înțelegeam cu adevărat de ce străinii păreau atât de șocați la vederea lui. Erau îngroziți. Dezgustați. Speriați. Sunt o sumedenie de cuvinte cu care aș putea descrie expresiile de pe chipurile oamenilor. Multă vreme nu le-am înțeles. Mă înfuriam, pur și simplu. Mă înfuriam când se holbau la el. Mă înfuriam când se uitau în altă parte. „La ce vă uitați?” îi întrebam, chiar și pe adulți.

Pe urmă, când aveam unsprezece ani, m-am dus să stau patru săptămâni cu Buni în Montauk, pentru că lui August i se făcea o operație importantă la maxilar. Era cea mai lungă plecare de acasă de până atunci, și trebuie să recunosc că a fost nemaipomenit să mă simt dintr-odată eliberată de toate acele lucruri care mă înfuriau atât de tare. Nimeni nu se uita la mine și la Buni când mergeam la cumpărături. Nimeni nu ne arăta cu degetul. Nici măcar nu eram băgate în seamă.

Buni era una dintre acele bunici gata să facă totul pentru nepoți. Ar fi dat fuga în ocean, dacă i-o ceream, chiar dacă era îmbrăcată cu haine frumoase. Mă lăsa să mă joc cu fardurile ei și nu se supăra să-mi exerseze pe fața ei talentele de machieuză. Mă scotea la o înghețată chiar dacă nu mâncasem de seară. Desena cai cu creta pe trotuarul din fața casei. Într-o seară, pe când ne întorceam din oraș, i-am spus că aș fi vrut să locuiesc la ea pentru totdeauna. Eram foarte fericită acolo. Cred că a fost cea mai frumoasă perioadă din viața mea.

După patru săptămâni m-am întors acasă și la început a fost foarte ciudat. Îmi aduc aminte cu mare precizie că am intrat pe ușă și August a dat fuga să-mi iasă în întâmpinare. Pentru o fracțiune de secundă nu l-am mai văzut ca înainte, ci așa cum îl vedeau ceilalți. A durat doar o clipă, cât m-a îmbrățișat, de bucurie că m-am întors acasă. Dar m-a surprins, pentru că nu-l mai văzusem așa niciodată. Și am

simțit ceva ce nu mai simțisem înainte: că mă uram pentru acel moment. În timp ce el mă pupa din toată inima, eu vedeam numai saliva care îi curgea pe bărbie. Semănăm brusc cu ceilalți oameni, cei care se holbau la el sau se uitau în altă parte.

Am fost îngrozită. Dezgustată. Speriată.

Din fericire, nu a durat decât o clipă. Când l-am auzit pe August râzând cu râsul lui strident, s-a terminat. Totul a devenit ca mai înainte. Dar se deschisese pentru mine o ușă. Parcă mă uitasem pe gaura cheii. Iar de cealaltă parte erau doi August: cel pe care îl vedeam eu în orbirea mea și cel pe care îl vedea restul lumii.

Singura persoană din lume căreia i-aș fi putut povesti asta era Buni, dar nu i-am spus nimic. Era prea greu de explicat la telefon. M-am gândit că o să-i spun ce am simțit când avea să vină la noi de Ziua Recunoștinței. Dar la numai două luni după ce fusesem la ea în Montauk, frumoasa mea bunică a murit. S-a întâmplat absolut din senin. S-a internat într-un spital pentru că avea grețuri. Mama și cu mine ne-am dus s-o vedem, dar sunt trei ore cu mașina până acolo. Când am ajuns la spital, Buni murise. Avusese un atac de cord, ne-au spus. Pur și simplu.

Este foarte ciudat cum azi poți fi pe lume, iar mâine nu mai ești. Unde se dusesese? Oare chiar o s-o mai văd vreodată sau sunt doar basme?

La televizor vezi filme cu oameni care primesc la spital vești îngrozitoare, dar noi, cu toate internările lui August, primiserăm mereu vești mai degrabă bune. Cel mai bine îmi amintesc de la moartea bunicii cum mama a căzut încet pe pardoseală, hohotind și ținându-se de burtă, de parcă i-ar fi tras cineva un pumn. N-o mai văzusem niciodată pe mama așa. Nici nu auzisem sunete ca acelea pe care le scotea. În timpul tuturor operațiilor lui August, mama se arătase mereu curajoasă.

În ultima zi petrecută la Montauk privisem împreună cu Buni apusul soarelui de pe plajă. Ne luaserăm o pătură pe

care să stăm, dar era răcoare, așa că ne-am învelit cu ea și ne-am strâns una în alta până când ultima felie de soare a dispărut în ocean. Pe urmă, Buni mi-a spus că voia să-mi mărturisească un secret: mă iubea mai mult decât pe oricine altcineva de pe lumea asta.

— Mai mult decât pe August? am întrebat-o eu.

Ea a zâmbit și m-a ciufulit, ca și cum s-ar fi gândit ce să spună.

— Îl iubesc pe Auggie foarte, foarte mult, a zis ea încet.

Încă îmi mai amintesc accentul ei portughez și felul cum rostogolea litera *r*.

— Dar el are deja mulți îngeri păzitori, Via. Vreau să știi că asupra *ta* veghez *eu*. Înțelegi, *menina querida*? Vreau să știi că pentru mine tu ești cea mai importantă. Ești...

S-a uitat la ocean și a deschis brațele, ca și cum ar fi încercat să domolească valurile.

— Ești totul pentru mine. Înțelegi, Via? *Tu es meu tudo*.

Am înțeles. Și mi-am dat seama de ce spunea că era un secret. Se presupune că bunicile nu au nepoți preferați. Toată lumea o știe. Dar după ce Buni a murit, acest secret m-a ajutat mult și l-am lăsat să mă acopere ca o pătură.

August văzut prin gaura cheii

Are ochii cu vreo doi centimetri mai jos decât ar trebui, aproape la jumătatea obrazilor. Sunt înclinați către exterior sub un unghi foarte mare, arată ca niște tăieturi făcute în diagonală pe fața lui. Se vede bine că ochiul stâng este și mai jos decât cel drept. Ochii se umflă în afară, pentru că orbitele sunt prea mici ca să încapă în ele. Pleoapele de sus sunt mereu pe jumătate închise, ca și cum August ar fi pe punctul să adoarmă. Pleoapele de jos sunt foarte lăsate, de parcă o coardă invizibilă le-ar trage în jos. Li se vede căptușeala roșie, par întoarse pe dos. Nu are nici gene, nici sprâncene. Nasul este disproporționat de mare pentru fața lui și cărnos. Capul e scobit pe laterale, acolo unde ar trebui să fie urechile, ca și cum cineva i-ar fi îngustat fața la mijloc cu un clește. Nu are pomeți deloc. Niște cute adânci coboară de la nas spre gură și îl fac să pară de ceară.

Unii oamenii cred că a ars într-un incendiu, pentru că pare topit, ca o lumânare care s-a scurs. Operațiile prin care au încercat să-i corecteze gura de lup și să-i închidă bolta palatină i-au lăsat câteva cicatrice în jurul gurii. Cea mai vizibilă este un șanț zimțat care urcă de la buza de sus până la nas. Dinții de sus sunt mici și depărtați unul de altul. Mușcătura lui nu se închide și maxilarul este foarte puțin dezvoltat. Are o bărbie minusculă. Când era foarte mic, înainte să i se implanteze în maxilarul inferior o bucată de os de la șold, nu avea bărbie deloc. Îi atârna limba din gură, pentru că nu o susținea nimic. Slavă Domnului, acum e mai bine. Măcar poate mânca. Mai demult îl hrăneau printr-un tub. Acum poate vorbi. Și a învățat să-și țină limba în gură, deși i-a luat câțiva ani. A învățat să-și controleze și saliva care îi curgea pe gât. Toate astea sunt considerate miracole. Când era bebe, doctorii nici n-au crezut că va trăi.

Poate și să audă. Majoritatea copiilor născuți cu astfel de malformații au probleme cu urechea medie și din cauza asta nu aud, dar deocamdată August aude destul de bine cu

urechiușele lui în formă de conopidă. Însă doctorii consideră că până la urmă va trebui să poarte aparat auditiv. Lui August nu-i place să se gândească la asta. Crede că aparatul auditiv l-ar scoate prea mult în evidență. Nu-i spun că ar fi cea mai mică dintre problemele lui, desigur, pentru că sunt sigură că știe.

Dar repet, nu sunt foarte sigură ce știe August și ce nu, ce înțelege și ce nu.

Oare August își dă seama cum îl văd ceilalți sau a învățat să se prefacă atât de bine că nu vede și că nu-l deranjează? Sau poate că îl deranjează? Când se uită în oglindă, se vede așa cum îl văd mama și tata sau se vede cum îl văd ceilalți? Sau poate că vede un alt August, cel din visele lui, cel din spatele capului și al feței sale diforme... Uneori, când mă uitam la Buni, vedeam în spatele ridurilor fata frumoasă care fusese. Vedeam în bătrâna lângă care mergeam fata din Ipanema. Oare August se vede pe sine cum ar fi arătat fără gena aceea care i-a distrus fața?

Aș vrea să-l pot întreba aceste lucruri. Aș vrea să-mi spună ce simte. Era mai ușor de ghicit înainte de operații. Când îi străluceau ochii, era fericit. Când i se îngusta gura, era răutăcios. Când îi tremurau obrajii, însemna că stă să plângă. Arată mai bine acum, fără îndoială, dar semnele care dezvăluiau ce simte au dispărut. Au apărut alte semne, desigur. Mama și tata le înțeleg pe toate. Dar eu am probleme să țin pasul cu ei. Iar o parte din mine nici nu vrea să mai încerce. De ce nu poate spune pur și simplu ce simte, la fel ca restul lumii? Nu mai are un tub înfipt în trahee care să-l împiedice să vorbească. Nu mai are falcile cusute. Are zece ani. Știe ce spune.

Dar continuăm să gravităm în jurul lui ca atunci când era bebeluș. Ne schimbăm planurile, întrerupem conversația, promitem una sau alta în funcție de dispoziția lui, de toanele lui, de nevoile lui. Trebuie să-l lăsam liber și să-l ajutăm să se maturizeze. Părerea mea este că am petrecut prea mult

timp încercând să-l facem pe August să creadă că-i un copil obișnuit. Dar adevărul adevărat este că nu-i deloc obișnuit.

La liceu

La gimnaziu mi-a plăcut cel mai mult că nu eram acasă și puteam să fiu altfel. Mă duceam la școală și deveneam Olivia Pullman – nu Via, cum mi se spunea acasă. În școala primară mi s-a spus tot Via. Acolo, toată lumea știa totul despre noi. Mama mă lua după ore și venea întotdeauna cu August în cărucior. Nu prea erau multe bone care să se priceapă să stea cu Auggie, așa că mama și tata veneau cu el la toate piesele școlii, la concerte, la recitaluri, la toate activitățile școlare, la târgurile de prăjituri și la cele de carte. Prietenii mei îl cunoșteau. Părinții prietenilor mei îl cunoșteau. Omul de serviciu îl cunoștea. („Ce mai faci, Auggie?”, îl întreba el de fiecare dată și băteau palma.) August era un fel de accesoriu al Școlii 22.

Dar la gimnaziu cei mai mulți nu-l cunoșteau pe August. Vechii mei prieteni îl știau, desigur, dar nu și prietenii noi. Sau dacă îl știau, nu era în mod obligatoriu primul lucru pe care să-l știe despre mine. Poate că era al doilea sau al treilea pe care îl aflau despre mine. „Olivia? E ca lumea. Ai auzit că are un frate diform?” Am urât întotdeauna cuvântul ăsta, dar știam că așa îl descria lumea pe Auggie. Și știam că astfel de discuții aveau mereu loc atunci când nu le puteam auzi, de fiecare dată când ieșeam din cameră la o petrecere sau când dădeam peste vreun grup de prieteni ieșiți la o pizza. E în regulă. Voi fi mereu sora unui băiat cu un defect din naștere. Nu asta-i problema. Doar că nu vreau să fiu caracterizată mereu prin acest fapt.

Cel mai bun lucru de la liceu este că aproape nimeni nu mă cunoaște deloc. În afară de Miranda și de Ella, desigur. Iar ele știu să nu vorbească despre August.

Miranda, Ella și cu mine ne cunoaștem din clasa întâi. Cel mai mult îmi place la noi că nu trebuie să ne explicăm lucruri una alteia. Când am hotărât că vreau să-mi spună Olivia, nu Via, au făcut-o fără să trebuiască să le explic de ce.

Ele îl știu pe August de când era bebe. Când eram mici, jocul nostru favorit era să-l gătim în fel și chip pe Auggie. Îl împopoțonam cu șaluri de pene, cu pălării mari și cu peruci de Hannah Montana. Lui îi făcea plăcere, clar, și nouă ni se părea adorabil în felul lui. Ella spunea că îi aduce aminte de E.T.²⁵ Nu spunea asta cu răutate (deși probabil că era puțin rea). Dar în film există o secvență când Drew Barrymore²⁶ îi pune lui E.T. o perucă blondă. De aici asemănarea cu Auggie, în perioada noastră Miley Cyrus²⁷.

În timpul gimnaziului, Miranda, Ella și cu mine aveam propriul nostru grup. Eram undeva între super-populare și plăcute de toată lumea: nici ultra-deștepte, nici cele mai sportive, nici prea bogate, nici fumătoare de „iarbă”, nici prea rele, nici prea dornice să intrăm în voie, nici umflate, nici slabe ca niște scânduri. Nu știu dacă noi trei ne-am găsit una pe alta pentru că eram atât de asemănătoare sau am devenit atât de asemănătoare pentru că ne-am găsit una pe alta. Am fost foarte fericite când am intrat toate la Liceul Faulkner. Am dat lovitura fiind acceptate, mai ales că aproape nimeni de la noi din școală n-a mai fost. Îmi aduc aminte cum am țipat toate la telefon, în ziua când am primit scrisoarea care ne anunța că am fost admise.

De aceea n-am mai înțeles ce s-a întâmplat cu noi mai târziu, adică acum, când mergem la liceu. Nu-i deloc așa cum credeam că va fi.

²⁵ Personajul principal din filmul *E. T. Extraterestrul* (1982, regia Steven Spielberg), un extraterestru rătăcit pe Pământ.

²⁶ Actriță americană care a interpretat la vârsta de 7 ani rolul Gertie din filmul *E.T. Extraterestrul*.

²⁷ Actriță americană, interpreta rolului Miley Stewart/Hannah Montana în serialul *Hannah Montana*.

Maiorul Tom

Dintre noi trei, Miranda a fost mereu cea mai drăguță cu August. Îl îmbrățișa și se jucau împreună chiar și după ce Ella și cu mine plecam să ne jucăm de-a altceva. Și după ce am crescut, Miranda se străduia întotdeauna să-l includă și pe August în conversație, îl întreba ce mai face, vorbea cu el despre *Avatar*²⁸, despre *Războiul stelelor*, despre *Bone*²⁹ sau despre altceva ce știa că-i place. Miranda este cea care i-a dat lui Auggie casca de astronaut pe care a purtat-o în fiecare zi când avea cinci-șase ani. Îi spunea „Maiorul Tom”³⁰ și cântau împreună *Space Oddity* a lui David Bowie. Era mica lor bucurie. Știau versurile pe de rost. Puneau melodia la iPod și le cântau cât puteau de tare.

De obicei, Miranda ne suna imediat ce se întorcea din tabăra din vacanța de vară, așa că am fost surprinsă că nu m-a căutat. Chiar i-am trimis un mesaj pe telefon, iar ea nu mi-a răspuns. M-am gândit că a rămas mai mult în tabără, mai ales că acum avea și rolul de a-i supraveghea pe ceilalți. Poate cunoscuse un băiat drăguț.

Pe urmă am aflat de pe Facebook că, de fapt, venise acasă de două săptămâni, așa că i-am trimis un mesaj instant și am stat puțin pe chat, dar tot nu mi-a explicat de ce nu m-a sunat, ceea ce mi s-a părut ciudat. Miranda a fost întotdeauna puțin aeriană, așa că mi-am imaginat că asta era motivul. Am stabilit să ne întâlnim în oraș, dar eu a trebuit să contramandez, pentru că ne-am dus în weekend la Tata și la Poppa.

Așa că până la urmă nu le-am mai văzut nici pe Miranda, nici pe Ella decât în prima zi de școală. Trebuie să recunosc

²⁸ Film SF din 2009, regizat de James Cameron.

²⁹ Serie de cărți de benzi desenate de Jeff Smith, ale căror personaje principale sunt verii Bone, trei siluete albe caricaturale de omuleți. O parte din cărți au inspirat și câteva jocuri video.

³⁰ Personaj din piesa lui David Bowie, inspirat de filmul *Odissea spațială* 2001.

că am rămas șocată. Miranda arăta foarte diferit. Avea o tunsoare bob super-drăguță și își vopsise părul, nici mai mult, nici mai puțin, în roz strălucitor! Purta o bluză strâmtă cu dungi, fără bretele, care: 1. părea nepotrivită pentru școală și 2. nu era deloc genul ei obișnuit. Miranda a fost mereu pudică în materie de haine, iar acum avea părul roz și o bluză mulată care abia îi acoperea sânii. Nu numai că arăta diferit, dar se și purta diferit. Aș minți să spun că n-a fost drăguță cu mine, însă părea cumva distantă, ca și cum aș fi fost o amică oarecare. A fost cel mai ciudat lucru din lume.

La prânz ne-am așezat toate la aceeași masă, ca de obicei, dar dinamica se schimbase. Mi-am dat seama clar că Ella și Miranda se întâlniseră de câteva ori peste vară fără mine, chiar dacă nu mi-au spus asta niciodată. M-am prefăcut că nu sunt supărată deloc cât am stat de vorbă, deși am simțit că mă înroșesc și că încep să zâmbesc fals. Deși Ella nu era la fel de extravagantă ca Miranda, am remarcat că și ea își schimbase stilul obișnuit. Parcă s-ar fi vorbit dinainte să vină cu altă imagine la noua școală, dar fără să-și bată capul să-mi spună și mie. Recunosc că m-am considerat întotdeauna mai presus de aceste meschinării pubere, dar am simțit un nod în gât tot timpul prânzului.

Când a sunat clopoțelul, le-am spus „Ne vedem mai târziu” și mi-a tremurat vocea.

După școală

— Am auzit că te ducem noi acasă cu mașina.

Asta mi-a spus Miranda în ultima pauză. Stătea chiar în banca din spatele meu. Uitasem că mama o sunase cu o seară înainte pe mama ei s-o întrebe dacă ar putea să mă aducă ea de la școală.

— Nu-i nevoie, am răspuns eu instinctiv, pe un ton obișnuit. Vine mama să mă ia.

— Am crezut că trebuie să-l ia pe Auggie sau ceva.

— Până la urmă se pare că poate să mă ia și pe mine. Tocmai mi-a trimis un mesaj. Nu-i nicio problemă.

— Aha. Bine.

— Mulțumesc.

Era o minciună gogonată, dar nu mă vedeam stând în mașină lângă noua Miranda. După ore m-am dus într-o toaletă, ca să nu dau nas în nas cu mama Mirandei. Am plecat acasă peste jumătate de oră, am alergat trei străzi până în stație, am luat autobuzul 86 spre Central Park West, apoi am coborât la metrou.

— Bună, scumpo! a zis mama chiar în clipa când am intrat pe ușă. Cum a fost prima zi de școală? Începusem să mă întreb de ce nu mai ajungeți.

— Ne-am oprit la o pizza.

Incredibil cât de ușor poți rosti o minciună!

— Miranda nu-i cu tine?

Mama părea surprinsă că Miranda nu era în spatele meu.

— S-a dus direct acasă. Avem o mulțime de teme.

— Chiar din prima zi?

— Da, chiar din prima zi! am strigat eu, surprinzându-o teribil pe mama.

Am continuat să vorbesc până să apuce să spună ea ceva.

— A fost bine la școală, am zis. Deși e foarte mare. Dar copiii par de treabă.

Voiam să-i ofer suficiente informații ca să nu-i vină ei să mă mai întrebe ceva.

— Cum a fost prima zi de școală a lui Auggie? am întrebat-o.

Mama a șovăit, cu sprâncenele încă ridicate de când mă răstisem la ea mai înainte.

— A fost în regulă, a zis ea încet, de parcă ar fi oftat.

— Ce înseamnă „în regulă”? am zis eu.

— A fost bine sau a fost rău?

— El spune că a fost bine.

— Dar tu de ce crezi că n-a fost bine?

— N-am spus că n-a fost bine! Doamne, Via, ce-i cu tine?

— Las-o baltă, uită că am întrebat! am zis eu și m-am grăbit să intru dramatic în cameră la Auggie, trântind ușa.

El se juca la PlayStation și nici măcar n-a ridicat privirea. Nu-mi place deloc să văd ce zombie devine când joacă jocuri video.

— Cum a fost la școală? l-am întrebat, împingând-o pe Daisy ca să mă pot așeza lângă el pe pat.

— Bine, a răspuns el, tot fără să-și desprindă ochii de la joc.

— Auggie, vorbesc cu tine!

I-am smuls PlayStationul din mână.

— Hei! a strigat el furios.

— Cum a fost la școală?

— Ți-am spus că a fost bine! a strigat din nou, recuperându-și jocul.

— Ceilalți s-au purtat frumos cu tine?

— Da!

— Nu a fost nimeni răutăcios?

A lăsat deoparte jocul și s-a uitat la mine de parcă tocmai i-aș fi pus cea mai tâmpită întrebare din lume.

— De ce să fi fost răutăcioși? a zis.

Era prima dată în viața lui când îl auzeam vorbind atât de sarcastic. Nici nu știam că e în stare.

Padawan mușcă țărâna

Nu știu exact în ce moment din seara aceea și-a tăiat Auggie codița de padawan și nici de ce asta m-a supărat atât de tare. Obsesia lui pentru tot ce ține de *Războiul stelelor* mi s-a părut mereu destul de tâmpită, iar codița de la spate, cu mărgeluțe, era de-a dreptul oribilă. Dar fusese mereu foarte mândru de ea, de cât de mult îi luase ca să crească, de cum alesese el însuși mărgelile de la o mercerie din Soho! El și Christopher, prietenul lui cel mai bun, obișnuiau să se joace cu săbii luminoase și cu alte chestii din *Războiul stelelor* de fiecare dată când se întâlneau, și amândoi își lăsaseră codița în același timp. În seara aceea, August și-a tăiat coada fără nicio explicație, fără să-mi fi spus înainte (ceea ce era surprinzător), fără măcar să-l fi sunat pe Christopher, iar asta m-a supărat atât de tare, încât nici nu pot explica de ce.

L-am mai văzut pe Auggie pieptănându-se în oglinda din baie. Își aranjează meticolos fiecare fir. Se întoarce și se privește din toate părțile, de parcă cine știe ce perspectivă magică din interiorul oglinzii i-ar putea schimba proporțiile feței.

După masa de seară, mama a bătut la ușa mea. Părea sleită de puteri și mi-am dat seama că, prinsă între mine și Auggie, ziua aceea fusese grea și pentru ea.

— Vrei să-mi spui ce se petrece? m-a întrebat ea încet, cu blândețe.

— Nu acum, bine? i-am răspuns.

Citeam. Eram obosită. Poate că mai târziu aveam să-i povestesc despre Miranda, dar nu atunci.

— Mai vin să te văd înainte să te culci, a zis, și pe urmă s-a apropiat și m-a sărutat pe creștet.

— Poate să doarmă Daisy cu mine în noaptea asta?

— Sigur. Ți-o aduc mai târziu.

— Nu uita să te întorci, i-am zis în timp ce pleca.

— Promit.

Dar nu s-a mai întors în seara aceea. A venit tata. Mi-a spus că Auggie avusese o zi proastă și că mama îl ajuta să treacă peste ea. M-a întrebat cum mi-a mers mie și i-am spus că bine. A zis că nu mă crede deloc, iar eu i-am spus că Miranda și Ella se purtau ca niște nesuferite. (Dar n-am pomenit că venisem acasă singură cu metroul.) Mi-a răspuns că nimic nu pune prietenii la încercare mai tare decât liceul, apoi a început să mă ia peste picior pentru că citeam *Război și pace*³¹. Nu râdea de mine de-adevăratelea, pentru că îl auzisem lăudându-se în fața altora că are „o puștoaică de cincisprezece ani care citește Tolstoi”. Dar îi plăcea să mă tachineze întrebându-mă la ce parte a cărții ajunsese, la cea de război sau la cea de pace, și dacă se povestea undeva despre cariera de dansator hip-hop a lui Napoleon. Erau numai tâmpenii, dar tata reușea mereu să facă pe toată lumea să râdă. Iar uneori e exact ce-ți trebuie ca să te simți mai bine.

— Nu fi supărată pe mama, mi-a zis în timp ce se apleca să mă sărute de noapte bună. Știi câte griji își face pentru Auggie.

— Știu, am recunoscut eu.

— Las lumina aprinsă sau o sting? S-a făcut destul de târziu, a zis el, oprindu-se în dreptul întrerupătorului de lângă ușă.

— Nu mi-o aduci mai întâi pe Daisy?

S-a întors peste două secunde cu Daisy bălăngănindu-se la el în brațe și a pus-o în pat lângă mine.

— Noapte bună, scumpo, a zis el, sărutându-mă pe frunte. A sărutat-o pe frunte și pe Daisy.

— Noapte bună, fetițo. Vise plăcute!

³¹ Roman clasic de Lev Tolstoi, voluminos și considerat în context destul de dificil pentru vârsta personajului.

O apariție la ușă

Odată m-am trezit în toiul nopții pentru că-mi era sete și am văzut-o pe mama stând lângă ușa lui Auggie. Ținea mâna pe clanță și fruntea rezemată de ușa întredeschisă. Nici nu intra în cameră, nici nu ieșea; stătea pur și simplu în fața ușii, ca și cum l-ar fi ascultat respirând în somn. Luminile de pe hol erau stinse. Bătea doar lumina de veghe, albastră, din camera lui August. Așa cum stătea acolo, arăta ca o stafie. Sau poate ar trebui să spun că arăta ca un înger. Am încercat să mă întorc în camera mea fără s-o deranjez, dar m-a auzit și a venit spre mine.

— Auggie se simte bine? am întrebat-o.

Știam că uneori se trezea tușind, pentru că se îneca cu propria lui salivă, dacă se întorcea din întâmplare cu fața în sus.

— Da, e bine, a zis mama, îmbrățișându-mă.

M-a condus înapoi la mine în cameră, m-a învelit și m-a sărutat de noapte bună. Nu mi-a explicat niciodată ce făcea la ușa lui, iar eu n-am întrebat-o niciodată.

Mă întreb câte nopți stă așa lângă ușa lui. Și mă întreb dacă a stat vreodată și lângă ușa mea.

Micul dejun

— Azi poți veni să mă iei de la școală? am întrebat a doua zi dimineață, în timp ce îmi ungeam un corn cu cremă de brânză.

Mama îi pregătea lui Auggie pachetul de prânz (brânză americană pe miez de pâine intermediară, ceva destul de moale pentru el) în timp ce August mânca la masă terci de ovăz. Tata se pregătea să plece la serviciu. De când mergeam la liceu, obiceiul era să iau dimineața metroul împreună cu tata, care din cauza asta trebuia să plece cu un sfert de oră mai devreme. Eu coboram la stația mea, iar el se ducea mai departe până la stația lui. Iar mama venea la sfârșitul orelor să mă ia cu mașina.

— O sun pe mama Mirandei să văd dacă nu te poate lua ea și azi, a răspuns mama.

— Nu, mamă! am zis eu repede. Mă iei tu. Dacă nu, vin cu metroul.

— Știi că nu mi se pare că ești destul de mare să mergi singură cu metroul, a zis ea.

— Mamă, am cincisprezece ani! Toți cei de vârsta mea merg singuri cu metroul!

— Las-o să vină acasă cu metroul, a zis tata din altă cameră, după care a intrat în bucătărie aranjându-și cravata.

— Dar de ce să n-o ia din nou mama Mirandei? s-a împotrivit mama.

— Este destul de mare să meargă singură cu metroul, a insistat tata.

Mama ne-a privit pe amândoi.

— S-a întâmplat ceva?

Nu se adresa în mod special niciunuia dintre noi.

— Ai fi știut, dacă veneai la mine înainte de culcare, așa cum ai spus că faci, am zis eu răutăcioasă.

— Of, Doamne, Via, a zis mama, aducându-și aminte cum îmi trăsesese clapa cu o seară înainte.

A lăsat jos cuțitul cu care tăia boabele de strugure în două pentru Auggie (riscă să se înece cu ele din cauza dimensiunilor cerului gurii).

— Îmi pare tare rău. Am adormit la Auggie în cameră. Și când m-am trezit...

— Știu, știu, am încuviințat eu indiferentă.

Mama a venit la mine, mi-a luat obrajii în palme și mi-a ridicat fața, ca să mă uit la ea.

— Îmi pare foarte, foarte rău, a șoptit ea.

Mi-am dat seama că spunea adevărul.

— E în regulă! am zis.

— Via...

— Mamă, nu-i nimic.

De data asta am vorbit serios. Părea sincer necăjită și nu voiam s-o mai chinui. M-a îmbrățișat, m-a sărutat și s-a întors la boabele de strugure.

— Așadar, se întâmplă ceva cu Miranda? a întrebat mama.

— Doar că se poartă ca o mare nesuferită, am zis eu.

— Miranda nu-i nesuferită! s-a băgat imediat în vorbă Auggie.

— Ba, poate fi! am țipat eu. Crede-mă!

— Bine, atunci vin eu să te iau, nicio problemă, a pus mama capăt discuției, măturând cu cuțitul jumătățile de struguri într-o pungă de gustări. Oricum așa aveam de gând. Îl iau pe Auggie de la școală cu mașina și pe urmă venim să te luăm și pe tine. Probabil că ajungem pe la patru fără un sfert.

— Nu! am zis eu hotărâtă, până să termine ea ce avea de spus.

— Isabel, poate veni cu metroul! a intervenit nerăbdător tata. E fată mare de-acum. Citește *Război și pace*, ce naiba!

— Ce legătură are *Război și pace*? a reacționat nemulțumită mama.

— Înseamnă că nu trebuie să te duci s-o iei de la școală cu mașina ca pe o fetiță, a răspuns tata sec. Ești gata, Via? Ia-ți geanta și hai!

— Sunt gata, am zis, apucându-mi rucsacul. Pa, mamă! Pa, Auggie!

I-am sărutat repede pe amândoi și am luat-o spre ușă.

— Măcar ai cartelă de metrou? a întrebat mama în urma mea.

— Sigur că are cartelă de metrou! a răspuns tata, exasperat de-a binelea. Daaa, mami! Nu-ți mai face atâtea griji! Pa, a zis, sărutând-o pe obraz. Pa, uriașule, i-a zis și lui Auggie, sărutându-l pe creștet. Sunt mândru de tine. Îți doresc o zi bună.

— Pa, tati! Și ție la fel.

Tata și cu mine am coborât în fugă scările abrupte din față și am luat-o pe stradă.

— Să mă suni de la școală, înainte să te duci la metrou! a strigat mama după mine de la fereastră.

Nici măcar nu m-am întors, dar i-am făcut cu mâna, în semn că o auzisem. Tata s-a întors și a făcut câțiva pași înapoi.

— *Război și pace*, Isabell! a strigat el, zâmbind și arătându-mă cu degetul. *Război și pace*.

Genetica pentru toți

Bunicii din partea tatei se trag din evrei originari din Rusia și din Polonia. Bunicii lui Poppa au fugit de pogromuri și au ajuns la New York pe la începutul secolului trecut. Părinții lui Tata au fugit de naziști și au ajuns în Argentina prin anii patruzeci. Poppa și Tata s-au cunoscut într-o sală de dans din sud-estul Manhattanului. Tata venise să-și viziteze o verișoară. S-au căsătorit, s-au mutat în Bayside și i-au avut pe tata și pe unchiul Ben.

Familia dinspre partea mamei este din Brazilia. În afară de mama ei, minunata mea Buni, și de tatăl ei, Agosto, care a murit înainte să mă nasc eu, restul familiei mamei – toate fermecătoarele ei mătuși, minunații ei unchi și veri – continuă să locuiască în Alto Lebanon, o suburbie luxoasă aflată la sud de Rio. Buni și Agosto s-au mutat la Boston în anii șaizeci și le-au avut pe mama și pe tanti Kate, care s-a măritat cu unchiul Porter.

Mama și cu tata s-au cunoscut la Universitatea Brown și de atunci au fost mereu împreună. Isabel și Nate, două boabe într-o păstaie. S-au mutat la New York imediat după facultate, peste câțiva ani m-au avut pe mine și apoi s-au stabilit în North River Heights, capitala hipioților cu copii din nordul *nordului* Manhattanului, când eu aveam un an.

Nici măcar o singură persoană din exoticul arbore genealogic al familiei mele n-a dat vreodată vreun semn să aibă ceva asemănător bolii lui August. Am cercetat cu atenție fotografiile sepie ale unor rude înfășurate în șaluri și moarte demult; instantaneele alb-negru ale unor veri îndepărtați îmbrăcați în costume din in albe și apretate, ale unor soldați în uniformă, ale unor doamne cu cocuri în formă de stup; fotografiile Polaroid ale unor adolescenți cu pantaloni bufanți și ale unor hipioți cu plete. N-am reușit să găsesc pe fețele lor nici cea mai mică urmă de asemănare cu fața lui August. Absolut niciuna. Dar, după ce s-a născut August, părinții mei au beneficiat de consiliere genetică. Li s-a spus că

August părea să aibă „un tip necunoscut până acum de disostoză mandibulofacială provocată de mutația unei gene recesive autozome, TCOF1, genă localizată pe cromozomul 5, complicată cu o microsomie hemifacială caracteristică sindromului Goldenhar”. Uneori, aceste mutații se petrec în timpul sarcinii. Alteori sunt moștenite de la un părinte purtător al genei dominante. Alteori sunt provocate de interacțiunea mai multor gene, posibil în combinație cu anumiți factori de mediu. Asta se numește ereditate multifactorială. În cazul lui August, doctorii au reușit să identifice „mutația provocată de dispariția unei singure nucleotide” care a produs dezastrul de pe fața lui. Cel mai ciudat lucru este altul: deși n-ai spune când te uiți la ei, amândoi părinții mei sunt purtători ai genei mutante.

Și eu sunt purtătoare.

Diagrama lui Punnett³²

Dacă voi avea copii, există o probabilitate de 50% să le transmit gena defectă. Asta nu înseamnă că vor arăta ca August, dar vor purta și ei gena care s-a dublat în cazul lui August și care l-a făcut să arate așa cum arată. Dacă o să mă mărit cu cineva care poartă și el aceeași genă defectă, există o probabilitate de 50% să avem copii purtători ai acelei gene, dar care să arate normal, o probabilitate de 25% să avem copii care să nu aibă gena deloc și o probabilitate de 25% să avem copii care să arate ca August.

Dacă August ar avea copii cu cineva care nu poartă nici urmă din gena aceea, probabilitatea ca ei să moștenească gena este de 100%, dar probabilitatea să aibă două astfel de gene, ca August, este zero. Asta înseamnă că ar fi purtătorii genei indiferent ce s-ar întâmpla, dar că ar putea arăta absolut normal. Dacă s-ar căsători cu cineva care are gena, probabilitățile copiilor lor ar fi aceleași ca ale copiilor mei.

Asta explică doar o parte din ceea ce este inexplicabil la August. Mai există o parte neereditară a fenotipului³³ lui care înseamnă numai și numai că a avut un ghinion incredibil.

Nenumărați doctori le-au desenat părinților mei de-a lungul timpului tot felul de diagrame, încercând să le explice cum stă treaba cu loteria genetică. Geneticienii folosesc diagramele lui Punnet ca să descifreze ereditatea, să vadă care sunt genele recesive și care sunt cele dominante, să calculeze probabilitățile și riscurile. Dar lucrurile pe care nu le știu sunt mai multe decât cele pe care le cunosc. Încearcă să prevadă ce s-ar putea întâmpla, dar nu pot garanta nimic. Folosesc termeni precum „mozaicism gonadal”,

³² Diagrama lui Punnet este reprezentarea vizuală a Legilor lui Mendel din genetică. Se folosește pentru a explica în ce fel se transmit genele de la părinți la copii.

³³ Ansamblu de însușiri și caractere care se manifestă în mod vizibil la un individ și care este determinat de baza ereditară și de condițiile de mediu.

„reprogramare cromozomială” sau „mutație întârziată” ca să explice de ce știința lor nu este una exactă. Îmi place limbajul doctorilor. Îmi place cum sună știința. Îmi place cum niște cuvinte pe care nu le înțelegi explică lucruri pe care nu le poți înțelege. Cuvinte ca „mozaicism gonadal”, „reprogramare cromozomială” sau „mutație întârziată” ascund nenumărați oameni. Nenumărați copii care nu se vor naște niciodată, ca ai mei.

Gata cu trecutul

Miranda și Ella s-au lansat pe orbită. S-au lipit de un nou grup, destinat gloriei din liceu. După o săptămână de prânzuri greu de îndurat, în care n-au făcut decât să vorbească despre oameni care nu mă interesau deloc, eu am hotărât că-i cazul să ne despărțim definitiv. Ele n-au pus întrebări. Eu nu le-am spus minciuni. Pur și simplu am pornit pe drumuri diferite.

După o vreme, nici măcar nu mi-a mai păsat. Totuși, timp de o săptămână, nu m-am mai dus la cantină, ca să fac tranziția mai ușoară și să evit falsele lamentări de genul: „Vai, Olivia, ce păcat că n-avem loc la masă și pentru tine!”. A fost mai simplu să mă duc la bibliotecă și să citesc.

Am terminat *Război și pace* în octombrie. A fost o carte minunată. Lumea crede că-i greu de citit, dar, de fapt, este un fel de serial cu multe personaje, cu oameni care se îndrăgostesc, care se luptă pentru dragoste și mor în numele dragostei. Vreau să mă îndrăgostesc și eu așa, într-o bună zi. Vreau ca soțul meu să mă iubească așa cum a iubit-o prințul Andrei pe Natașa.

Până la urmă m-am împrietenit cu o fată pe care o cheamă Eleanor. O cunosc încă din școala primară, dar la gimnaziu am mers la școli diferite. Eleanor a fost întotdeauna o fată foarte deșteaptă – cam smiorcăită, pe vremuri, dar de treabă. Nu mi-am dat seama până acum ce amuzantă este (nu ca tata, care te face să râzi în hohote, dar plină de poante), iar ea n-a știut cât de veselă pot fi eu. Bănuiesc că Eleanor a trăit mereu cu impresia că sunt foarte serioasă. Și se pare că nu le-a plăcut niciodată pe Miranda și pe Ella. Le-a considerat înfumurate.

Eleanor mi-a făcut loc la prânz la masa copiilor deștepți. Este un grup mai mare și mai divers decât cele cu care îmi petreceam vremea înainte. Din el face parte și Kevin, prietenul lui Eleanor, care cu siguranță va ajunge cândva șeful clasei. Mai sunt câțiva băieți morți după tehnologie, fete

ca Eleanor, care fac parte din comitetul de redactare al albumului anual și din cercul de dezbateri și Justin, un băiat tăcut cu ochelari rotunzi, care cântă la vioară și de care m-am îndrăgostit instantaneu.

Când mă întâlneam cu Miranda și cu Ella, care acum făceau parte din grupul super-popularilor, ne salutam și treceam mai departe. Uneori, Miranda mă întreba ce mai face August și-mi spunea să-i transmit salutări. Nu i-am transmis niciodată nimic, nu ca să-i fac în ciudă Mirandei, ci pentru că în perioada aceea August era pierdut în lumea lui. Au fost zile când nici nu ne-am întâlnit prin casă.

31 octombrie

Buni a murit în ajun de Halloween. Chiar dacă au trecut patru ani de atunci, perioada asta a devenit pentru mine cea mai tristă din an. La fel și pentru mama, chiar dacă ea nu o spune niciodată. În schimb, are grijă să-i pregătească costumul lui August, fiindcă toți știm că Halloweenul este momentul lui preferat.

Nici anul acesta n-a fost altfel. August a ținut morțiș să fie Boba Fett, un personaj din *Războiul stelelor*, așa că mama a căutat un costum de Boba Fett pe măsura lui August, ceea ce, destul de ciudat, nu se mai găsea pe nicăieri. A vizitat toate magazinele online, a găsit pe eBay câteva costume nerușinat de scumpe și până la urmă a cumpărat un costum de Jango Fett pe care l-a transformat în costum de Boba Fett vopsindu-l verde. Una peste alta, cred că a muncit două săptămâni la costumul ăla. Și nu, nu voi menționa faptul că mama nu mi-a făcut niciodată și mie vreun costum, pentru că nu are nici cea mai mică importanță.

În dimineața de Halloween m-am trezit gândindu-mă la Buni, ceea ce m-a făcut să fiu foarte tristă și să simt un nod în gât. Tata tot striga la mine să mă îmbrac mai repede, iar asta m-a stresat și mai tare, așa că brusc am început să plâng. Voiam pur și simplu să rămân acasă.

Așa că tata l-a dus pe August la școală în dimineața aceea, iar mama mi-a dat voie să rămân acasă și am plâns amândouă împreună o vreme. Sunt absolut sigură de un lucru; oricât de dor îmi este mie de Buni, mamei îi este și mai dor. În toate momentele când Auggie se agăța de viață după vreo operație, în toate drumurile grăbite la spitalul de urgență, Buni a fost mereu alături de mama. Mi-a făcut bine să plâng împreună cu mama. Amândurora ne-a făcut bine. La un moment dat, mama a propus să ne uităm împreună la *Doamna Muir și fantoma*, un film alb-negru după care eram moarte amândouă. Am hotărât că era o idee nemaipomenită. Mă gândeam că aș putea folosi repriza noastră de plâns ca

să-i povestesc mamei tot ce se întâmpla la școală cu Miranda și cu Ella, dar chiar când ne așezam în fața televizorului și ne pregăteam să dăm drumul la DVD, a sunat telefonul. Era asistenta de la școala lui August, care i-a spus mamei că pe August îl doare burta și ar trebui luat acasă. Așa că s-a zis cu filmele vechi și cu legătura mamă-fiică.

Mama l-a adus acasă pe August, care imediat ce a intrat s-a dus în baie să vomite, iar apoi s-a băgat în pat și și-a tras păturile peste cap. Mama i-a luat temperatura, i-a dus niște ceai fierbinte și a intrat din nou în rolul de „mama lui August”. „Mama Viei”, cum fusese pentru puțină vreme, a fost dată deoparte. Dar am înțeles-o: August se simțea rău de tot.

Nu l-am întrebat niciuna dintre noi de ce purtase la școală masca însângerată în locul costumului de Boba Fett pe care i-l făcuse mama. Dacă mama s-a supărat să găsească aruncat pe jos și nefolosit costumul la care muncise două săptămâni, n-a lăsat să se vadă.

Ne dați ori nu ne dați

Mai târziu în acea după-amiază, August a spus că nu se simte prea bine și că nu poate merge să colinde, ceea ce era trist pentru el, pentru că știu cât de mult îi place faza cu „ne dați ori nu ne dați”, mai ales după ce se întunecă afară. Chiar dacă eu am trecut de mult de vârsta colindatului, îmi puneam de obicei o mască la întâmplare și îl însoțeam pe străzi, privindu-l cum ciocănea la ușile oamenilor, îmbătat de fericire. Știam că era singura seară din an când putea fi cu adevărat la fel ca oricare alt copil. Nimeni nu știa că sub mască arăta altfel. Cred că asta îl făcea pe August să se simtă minunat.

Pe la ora șapte seara am bătut la el la ușă.

— Salut, am zis.

— Salut, mi-a răspuns.

Nu se juca la PlayStation, nici nu citea benzi desenate. Pur și simplu zăcea în pat și se uita în tavan. Ca de obicei, Daisy era și ea lângă el în pat, cu capul pe picioarele lui. Costumul de mască însângerată zăcea mototolit pe podea lângă costumul de Boba Fett.

— Ce-ți face burta? l-am întrebat, așezându-mă pe pat lângă el.

— Încă mi-e greață.

— Ești sigur că nu poți merge să colindăm de Halloween?

— Absolut sigur.

Asta m-a surprins. De obicei, August nu făcea mare caz de problemele lui medicale, se dădea cu skateboardul la câteva zile după operație sau se hrănea nonșalant cu paiul deși avea gura practic bătută în cuie. Era un copil care până la zece ani făcuse mai multe injecții, luase mai multe medicamente și urmasa mai multe proceduri decât majoritatea oamenilor într-o viață întreagă. Iar acum zăcea în pat pentru că-i era un pic greață?

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

Mi-am dat seama că vorbeam cam ca mama.

— Nu.

— E legat de școală?

— Da.

— Despre profesori? Teme? Prieteni?

Nu mi-a răspuns.

— A spus cineva ceva? l-am întrebat.

— Lumea spune mereu câte ceva, a răspuns el amărât.

Mi-am dat seama că era gata să înceapă să plângă.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat, am zis.

Și mi-a povestit ce s-a întâmplat. Auzise niște băieți spunând lucruri *foarte* urâte despre el. Știa că ceilalți vorbesc despre el și nu-i păsa, dar îl rănise faptul că unul dintre acei copii era „cel mai bun prieten al lui”, Jack Will. Mi-am adus aminte că pomenise de câteva ori de Jack în ultimele luni. Mi-am adus aminte că mama și tata spuneau că pare un copil foarte de treabă și că sunt foarte bucuroși că August și-a făcut deja un asemenea prieten.

— Copiii sunt tare proști uneori, i-am zis cu blândețe și l-am luat de mână. Sunt sigură că n-a făcut-o intenționat.

— Atunci, de ce să spună așa ceva? S-a prefăcut tot timpul că îmi este prieten. Tushman probabil că l-a cumpărat cu note bune sau mai știu eu ce. Pun pariu că i-a zis ceva de genul: „Jack, dacă te împrietenești cu monstrul, anul ăsta nu mai dai nicio lucrare de control”.

— Știi că nu-i adevărat. Și nu spune că ești monstru.

— Mă rog... Aș vrea în primul rând să nu mă fi dus niciodată la școală.

— Dar mi s-a părut că-ți place.

— O urăsc!

August a devenit brusc furios și a dat cu pumnul în pernă.

— O urăsc! O urăsc! O urăsc!

Țipa cât îl țineau plămânii.

N-am spus nimic. N-am știut ce să spun. Era rănit. Era furios.

L-am mai lăsat câteva minute să-și consume furia. Daisy a început să-i lingă lacrimile de pe față.

— Haide, Auggie, i-am zis pe urmă, bătându-l ușurel pe spate. De ce nu te îmbraci cu costumul de Jango Fett ca să...

— Este un costum de Boba Fett! De ce îi confundă toată lumea?

— Costumul de Boba Fett, am zis, încercând să-mi păstrez calmul.

L-am luat de după umeri.

— Hai să mergem să colindăm, bine?

— Dacă merg, mama o să creadă că mă simt mai bine și o să mă trimită mâine la școală.

— Mama n-o să te oblige niciodată să mergi la școală, am replicat eu. Haide, Auggie! Hai să mergem. O să ne distrăm, îți zic eu. Și promit că-ți dau toate bomboanele mele.

Nu m-a mai contrazis. S-a dat jos din pat și a început să îmbrace încet costumul de Boba Fett. L-am ajutat să potrivească și să strângă toate curelele, iar când a ajuns să-și pună casca mi-am dat seama că se simțea mai bine.

Un moment de gândire

August s-a prefăcut și a doua zi că îl doare burta, ca să nu se ducă la școală. Mi-a cam părut rău de mama, recunosc, pentru că ea era sincer îngrijorată că luase vreun microb, dar îi promisesem lui August că n-o să-i povestesc și ei incidentul de la școală.

Duminică era în continuare hotărât să nu se mai întoarcă la școală.

— Ce ai de gând să le spui mamei și tatei? l-am întrebat când mi-a mărturisit intenția lui.

— Au zis că pot să mă retrag oricând vreau.

A spus asta fără să-și ridice privirea din cartea de benzi desenate pe care o citea.

— Dar tu nu ești genul de copil care abandonează, i-am zis eu cu toată sinceritatea. Nu-ți stă în fire.

— Acum abandonez.

— Va trebui să le spui mamei și tatei, am insistat eu, luându-i cartea din mână ca să se uite la mine când vorbeam. Pe urmă mama va suna la școală și toată lumea o să afle.

— Și Jack o să aibă probleme?

— Așa cred.

— Foarte bine.

Trebuie să recunosc că August mă surprindea din ce în ce mai mult. A luat altă carte de benzi desenate de pe raft și a început s-o răsfoiască.

— Auggie, chiar ai de gând să nu te mai duci la școală din cauza câtorva copii tâmpiți? Știu bine că îți place școala. Nu-i lăsa pe băieții ăia să te influențeze. Nu le da satisfacție.

— Ei habar n-au că i-am auzit, mi-a explicat el.

— Știu, dar...

— Via, e-n regulă. Știu ce fac. M-am hotărât.

— Dar e o nebunie, Auggie! am zis eu categoric, luându-i iarăși cartea din mână. Trebuie să te întorci la școală! Toată lumea urăște școala din când în când. Și eu urăsc școala din

când în când. Uneori îmi urăsc și prietenii. Asta-i viața, Auggie. Vrei să fii tratat normal, nu? Așa e normal! Toți trebuie să ne ducem la școală, chiar dacă uneori avem zile proaste.

— Lumea se ferește din fața ta ca să nu te atingă, Via?

Întrebarea lui m-a lăsat o clipă fără replică.

— Vezi? Știam eu că nu. Așa că nu compara zilele tale proaste de la școală cu zilele mele proaste, bine?

— Bine, ai dreptate, am zis. Dar nu facem concurs să vedem cine are zile mai împruțite, Auggie. Ideea este că toți trebuie să trecem peste zilele alea. Dacă nu vrei să fii tratat toată viața ca un bebeluș sau ca un copil cu nevoi speciale, trebuie să înghiți și să mergi mai departe.

N-a spus nimic, dar cred că ultima parte l-a atins.

— Nu-i nevoie să le spui nimic copiilor ălor, am continuat. August, de fapt e nemaipomenit că tu știi ce au spus, dar ei nu știu că tu știi ce au spus, înțelegi?

— Ce naiba vrei să zici?

— Pricepi ce vreau să zic. Nu-i nevoie să mai vorbești cu ei niciodată în viața ta, dacă nu vrei. Iar ei nu vor ști de ce. E clar? Sau te poți preface că ești prieten cu ei, dar în sinea ta să știi că nu ești.

— Așa cum ești tu cu Miranda? m-a întrebat.

— Nu, am răspuns repede, defensiv. Nu mi-am mimat niciodată sentimentele față de Miranda.

— Atunci de ce spui că eu ar trebui să fac asta?

— Nu spun! Spun numai că n-ar trebui să-i lași pe ticăloșii ăia mici să te facă să suferi.

— Așa cum te-a făcut pe tine Miranda?

— Ce tot aduci vorba despre Miranda? am strigat eu nervoasă. Încerc să vorbesc cu tine despre prietenii tăi. Lasă-i în pace pe-ai mei!

— Nici măcar nu mai ești prietenă cu ea.

— Ce legătură are asta cu ce vorbeam?

Felul în care se uita la mine August m-a făcut să mă gândesc la o față de păpușă. Mă privea fără expresie, cu pleoapele lui pe jumătate închise, ca ale unei păpuși.

— A sunat alaltăieri, a zis el în cele din urmă.

— Poftim?

Eram uluită.

— Și de ce nu mi-ai spus?

— Nu te-a sunat pe tine, mi-a răspuns el, luându-mi amândouă cărțile din mână. M-a sunat pe mine. Doar așa, ca să mă salute. Să mă întrebe ce mai fac. Nici măcar nu știa că acum merg la o școală adevărată. Nu-mi vine să cred că nu i-ai spus! Mi-a zis că voi două nu mai petreceți așa mult timp împreună, dar voia să știu că o să țină mereu la mine ca o soră mai are.

Eram super-uluită. Împietrită. Buimăcită. Nu puteam scoate niciun cuvânt.

— De ce nu mi-ai spus? am zis în cele din urmă.

— Nu știu, a ridicat el din umeri, deschizând din nou prima carte.

— Să știi că dacă nu te mai duci la școală, o să le spun mamei și tatei despre Jack Will, am reacționat eu. Tushman probabil că o să te cheme la școală și o să-i pună pe Jack și pe ceilalți copii să-și ceară scuze de la tine în fața tuturor, iar toată lumea te va trata ca pe un copil care ar trebui să meargă la o școală pentru elevi cu nevoi speciale. Asta vrei? Pentru că asta o să se întâmple. Dacă nu, du-te la școală și poartă-te ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Sau dacă vrei, n-ai decât să-l înfrunți pe Jack. Dar în orice caz, dacă...

— Bine! Bine! Bine! m-a întrerupt el.

— Ce anume?

— Bine! O să mă duc! s-a răstit el, dar nu prea tare. Dar nu mai vorbi despre asta. Mă lași să-mi văd de cartea mea?

— Bine! i-am răspuns.

M-am întors ca să plec din camera lui, dar mi-a trecut ceva prin cap.

— Miranda a mai zis altceva despre mine?

— A zis să-ți spun că-i este dor de tine. Am încheiat citatul.

Am clătinat aprobator din cap.

— Mulțumesc, am zis eu pe un ton oarecare, prea stânjenită ca să-l las să vadă cât de fericită mă făcuse.

Partea a treia

SUMMER

**Ești frumos, nu contează ce spun ei.
Cuvintele nu te pot răni.
Ești frumos în toate felurile.
Da, cuvintele nu te pot răni.**

(Versuri din piesa *Beautiful* interpretată
de Christina Aguilera)

Copii ciudați

Câțiva copii m-au întrebat de ce petrec atât de mult timp cu „monstrul”. Sunt copii care nici măcar nu-l cunosc bine. Dacă l-ar cunoaște, nu i-ar spune așa.

— Pentru că este un copil bun! răspund eu de fiecare dată. Și nu-i mai spuneți așa!

— Ești o sfântă, Summer, mi-a zis alaltăieri Ximena Chin. Eu n-aș putea să fac ce faci tu.

— Nu-i mare lucru, i-am răspuns eu sinceră.

— Te-a rugat domnul Tushman să fii prietenă cu el? m-a întrebat Charlotte Cody.

— Nu, sunt prietenă cu el pentru că vreau să fiu prietenă cu el, i-am răspuns.

Cine-ar fi crezut că statul împreună cu August Pullman la prânz o să devină așa o mare chestie? Lumea se poartă de parcă aș face cel mai uimitor lucru din lume. Este ciudat cât de ciudați pot fi copiii.

În prima zi m-am așezat la masa lui pentru că mi-a fost milă de el. Asta-i tot. Era un copil care arăta straniu de tot, într-o școală complet nouă. Nu vorbea nimeni cu el. Toată lumea îl privea. Fetele de la masa mea șușoteau despre el. Nu era singurul copil nou-venit la Școala Beecher, dar era singurul despre care vorbea toată lumea. Julian îl poreclise Zombie și așa îi spuneau toți. „L-ai văzut pe Zombie?” Vorbele astea se împrăstie repede. Iar August știa. E destul de greu să fii copilul cel nou și când ai o față normală. Darămite când ai o față ca a lui...

Așa că m-am dus și am stat cu el. N-a fost mare lucru. Aș vrea ca restul lumii să nu mai transforme asta într-un eveniment major.

Nu-i decât un copil. Copilul cu cea mai ciudată înfățișare pe care am văzut-o vreodată, într-adevăr. Dar e doar un copil.

Ciuma

Recunosc, îți ia ceva vreme până te obișnuiești cu fața lui August. Sunt deja două săptămâni de când stau cu el la masă și recunosc că nu-i foarte plăcut să-l vezi mâncând. Dar în rest este foarte drăguț. Trebuie să spun și că nu-mi mai este milă de el. Poate că mila m-a făcut să mă așez prima oară la masa lui, dar acum nu mai stau cu el din cauza asta. Stau cu el pentru că e nostim.

Unul dintre lucrurile care nu-mi plac anul ăsta la școală este că o mulțime de copii se poartă de parcă ar fi crescut prea mult ca să se mai joace. În recreație nu vor decât „să fie împreună” și „să stea de vorbă”. Și nu vorbesc decât despre cine îi place cui, cine e atrăgător și cine nu e atrăgător. Lui August nu-i pasă de lucrurile astea. Lui îi place să se joace în recreație cu mingea, la fel și mie.

Pentru că mă jucam cu mingea împreună cu August, am aflat despre Ciumă. Se pare că este un „joc” care se joacă de la începutul anului. Oricine îl atinge din întâmplare pe August are doar treizeci de secunde la dispoziție să se spele pe mâini sau să se dezinfecteze, altfel se molipsește de Ciumă. Nu sunt sigură ce se întâmplă dacă te molipsești de Ciumă, pentru că încă nu l-a atins nimeni pe August, nu direct.

Am aflat despre asta de la Maya Markowitz, care mi-a spus că nu se joacă împreună cu noi cu mingea pentru că nu vrea să se molipsească de Ciumă. Atunci eu am întrebat-o ce este Ciuma și ea mi-a spus. I-am zis Mayei că mi se pare o mare tâmpenie și ea mi-a dat dreptate, dar tot n-a vrut să atingă o minge pe care a atins-o înainte August, dacă nu era nevoită.

Petrecerea de Halloween

Am fost foarte încântată când am primit o invitație la petrecerea de Halloween a Savannei.

Savanna este, probabil, cea mai populară fată din școală. Toți băieții o plac. Toate fetele vor să fie prietene cu ea. A fost prima fată din an care a avut un „iubit”. Era un băiat care mergea la Școala 281, dar l-a părăsit și a început să se întâlnească cu Henry Joplin, ceea ce pare normal, pentru că amândoi arată ca și cum ar fi deja adolescenți.

În orice caz, deși nu fac parte din grupul „popularilor”, am fost și eu invitată la petrecerea ei și asta era mare lucru. Când i-am spus Savannei că am primit invitația și că voi veni la petrecere, a fost foarte drăguță cu mine, dar a ținut să-mi spună că sunt mulți pe care nu i-a invitat și să nu mă laud în stânga și-n dreapta cu invitația. De exemplu, pe Maya nu o invitasese. Savanna mi-a spus și să nu vin costumată. Bine că mi-a spus, altfel sigur că aș fi purtat un costum la o petrecere de Halloween – nu pe cel de inorog pentru colind, ci pe acela gotic pregătit pentru școală, în mod sigur. Însă nici măcar asta nu era permis la petrecerea Savannei. Ceea ce nu-mi plăcea în legătură cu petrecerea de la Savanna era că nu mai puteam merge să colind, iar costumul de inorog rămânea nefolositor. Asta m-a necăjit puțin, dar mi-a trecut.

Primul lucru care s-a întâmplat când am ajuns la petrecere a fost că Savanna m-a întâmpinat la ușă și m-a întrebat:

— Unde-i iubitul tău, Summer?

Nu știam ce vrea să spună.

— Cred că nici nu are nevoie să poarte mască de Halloween, a adăugat ea.

Atunci mi-am dat seama că vorbea despre August.

— Nu este iubitul meu, am zis.

— Știu. Am glumit!

M-a sărutat pe obraz (toate fetele din grupul ei se sărută una pe alta pe obraji atunci când se salută) și mi-a pus

haina într-un cuier de pe hol. Pe urmă m-a luat de mână și m-a condus la subsol, unde se ținea petrecerea. Pe părinții ei nu i-am văzut nicăieri.

Erau acolo vreo cincisprezece copii, toți din cei populari, fie din grupul Savannei, fie din grupul lui Julian. Cred că se uniseră toți într-un super-grup de copii populari, mai ales că acum câțiva băieți și câteva fete începuseră să iasă împreună.

Nici nu știam că se făcuseră atâtea cupluri. Adică, știam despre Savanna și Henry, dar Ximena și Miles? Ellie și Amos? Ellie e plată ca o scândură, la fel ca mine.

Cam la cinci minute după ce am ajuns, Henry și Savanna au năvălit practic pe mine.

— Vrem să știm de ce petreci atât de mult timp cu Zombie, a zis Henry.

— Nu e zombie deloc, am râs eu, ca și cum ar fi făcut o glumă.

Zâmbeam, dar nu-mi venea să zâmbesc.

— Să știi, Summer, a zis Savanna, că ai fi mult mai populară dacă n-ai sta atâta cu el. Voi fi absolut sinceră cu tine. Julian te place. Vrea să te invite să ieșiți împreună.

— Vrea el asta?

— Ție-ți place de Julian?

— Aăă... da, cred. Îmi place.

— Atunci va trebui să alegi cu cine vrei să-ți petreci timpul, a zis Savanna.

Îmi vorbea de parcă ar fi fost sora mea mai mare.

— Toată lumea te place, Summer. Toată lumea te consideră foarte de treabă și foarte, foarte frumușică. Ai putea face categoric parte din grupul nostru, dacă ai vrea, și crede-mă că sunt multe fete în anul nostru care și-ar dori să le acceptăm.

— Știu, am aprobat eu. Mulțumesc.

— Cu plăcere, mi-a răspuns ea. Vrei să-i spun lui Julian să vină să stea de vorbă cu tine?

M-am uitat încotro îmi arăta și l-am văzut pe Julian privindu-ne peste capetele celorlalți.

— De fapt, acum aş avea nevoie la toaletă. Unde-i baia?

M-am dus unde mi-a arătat, m-am așezat pe marginea căzii și am sunat-o pe mama să vină să mă ia.

— E totul în regulă? m-a întrebat mama.

— Da, dar nu mai vreau să rămân, i-am răspuns.

Mama n-a mai întrebat altceva și mi-a spus că ajunge în zece minute.

— Nu suna la ușă, i-am zis. Dă-mi un telefon de afară.

Am rămas în baie până când m-a sunat mama, apoi m-am strecurat pe scări fără să mă vadă nimeni, mi-am luat haina și am ieșit.

Era doar nouă și jumătate. Pe Bulevardul Amesfort colindul de Halloween era în toi. Lume multă peste tot. Toți purtau costume. Schelete. Pirați. Prințese. Vampiri. Super-eroi.

Dar niciun inorog.

Noiembrie

A doua zi i-am spus Savannei că mâncasem niște dulciuri stricate de Halloween și că mi s-a făcut rău, de aceea am plecat mai devreme de la petrecerea ei, și m-a crezut. Circula oricum un virus intestinal, așa că a fost o minciună bună.

I-am mai spus și că eram îndrăgostită de altcineva, ca să mă lase în pace și eventual să ducă vorba, ca să afle și Julian că nu mă interesa. A vrut, bineînțeles, să știe de cine mă îndrăgostisem, dar i-am spus că-i secret.

August a lipsit în ziua de după Halloween, iar când s-a întors la școală mi-am dat seama că se întâmplase ceva cu el. S-a purtat tare ciudat la prânz!

Aproape că n-a scos un cuvânt și, în timp ce îi vorbeam, s-a uitat mereu în farfurie, ca și cum n-ar fi vrut să mă privească în ochi.

— Auggie, e totul în regulă? l-am întrebat în cele din urmă. Ești supărat pe mine sau ceva?

— Nu, a zis el.

— Îmi pare rău că nu te-ai simțit bine de Halloween. M-am tot uitat pe holuri după Boba Fett.

— Da, mi-a fost rău.

— Ai luat virusul ăla?

— Cred că da.

A deschis o carte și a început să citească. Era un gest cam nepoliticos.

— Sunt foarte încântată de proiectul cu Muzeul Egiptean, am zis eu. Tu nu ești?

A clătinat din cap, cu gura plină. M-am uitat în altă parte, pentru că felul în care mesteca – și mai mereu părea că mestecă scârbos în mod intenționat – și felul în care ținea ochii aproape închiși îmi dădeau o stare proastă.

— Ce proiect ți-a picat? l-am întrebat.

A ridicat din umeri, a scos un petic de hârtie din buzunarul blugilor și mi l-a întins peste masă.

Toți din an aveam ca temă să confecționăm câte un obiect egiptean cu ocazia Zilei Muzeului Egiptean din decembrie. Profesorii scriseseră temele pe niște hârtiute, le puseseră într-un acvariu gol și pe urmă toți copiii trăsaserăm câte un bilețel din acvariu.

Am desfăcut bilețelul lui Auggie.

— Ce grozav! am zis, poate cam cu prea mult entuziasm, pentru că încercam să-l însuflețesc și pe el. Ți-a picat piramida în trepte de la Sakkara!

— Știu, a zis el.

— Mie mi-a picat Anubis, zeul vieții de apoi.

— Cel cu cap de câine?

— Cu cap de șacal, de fapt, l-am corectat. Nu vrei să lucrăm împreună la proiecte, după ore? Ai putea veni la mine acasă.

A lăsat sendvișul jos și s-a lăsat pe spate în scaun. Nici nu pot descrie ce privire mi-a aruncat.

— Summer, nu trebuie să faci asta, a zis el.

— Ce vrei să spui?

— Nu trebuie să fii prietenă cu mine. Știu că domnul Tushman te-a pus.

— Habar n-am despre ce vorbești!

— Nu-i nevoie să te prefaci, asta-i tot. Știu că domnul Tushman a vorbit cu câțiva copii înainte să înceapă școala și le-a spus că trebuie să fie prieteni cu mine.

— Cu mine n-a vorbit, August.

— Ba da.

— Ba nu.

— Ba da.

— Ba nu! Jur pe viața mea!

Am ridicat mâinile în aer, să vadă că nu țineam degetele încrucișate. S-a uitat imediat la picioarele mele, așa că mi-am aruncat ghetetele UGG ca să vadă că nu încrucișasem nici degetele de la picioare.

— Porți ciorapi groși! a zis el acuzator.

— Dar se vede că am degetele drepte! i-am strigat.

- Bine, nu trebuie să urlî.
- Nu-mi place să fiu acuzată pe nedrept, bine?
- Bine. Îmi pare rău.
- Aşa şi trebuie!
- Chiar n-a vorbit cu tine?
- Auggie!
- Bine, bine, te rog să mă ierţi.

Aş fi rămas supărată pe el mai multă vreme, dar mi-a povestit ceva urât care i se întîmplase de Halloween şi n-am mai putut ţine supărarea. Pe scurt, îl auzise pe Jack vorbindu-l pe la spate şi spunând lucruri oribile despre el. Asta îi explica atitudinea şi acum înţelegeam şi de ce fusese „bolnav”.

- Promite-mi că nu spui nimănui! a zis el.
- Nu spun, am făgăduit eu. Iar tu promite-mi că nu vei mai fi niciodată rău cu mine!
- Promit! a răspuns, şi ne-am încrucişat degetele mici.

Avertisment: puteți vedea acest copil doar cu pregătire prealabilă

Am avertizat-o pe mama în legătură cu fața lui August. I-am descris cum arată. Am făcut-o pentru că știu că nu reușește întotdeauna să-și ascundă reacțiile, iar August urma să vina la noi pentru prima oară. I-am trimis chiar și un mesaj pe telefon la serviciu, ca să-i aduc aminte. Dar mi-am dat seama din expresia ei, atunci când a venit acasă, că nu o pregătisem suficient. Când a intrat pe ușă și i-a văzut fața pentru prima oară, a rămas șocată.

— Bună, mamă, el este Auggie. Poate să rămână la noi la cină? am întrebat-o repede.

I-a luat o secundă până și-a dat seama că o întrebasesm ceva.

— Bună, Auggie, a zis ea. Sigur, scumpo, dacă și mama lui Auggie este de acord.

În timp ce Auggie o suna pe mama lui de pe mobil, i-am șoptit mamei:

— Nu mai face fața asta îngrozită!

Arăta ca atunci când vede la știri că s-a întâmplat ceva oribil. A dat repede din cap, de parcă abia acum își dădea seama ce față făcuse, și pe urmă s-a purtat cu Auggie frumos și normal.

După o vreme, Auggie și cu mine am obosit să lucrăm la temele noastre și ne-am dus să stăm în camera de zi. Auggie s-a uitat la fotografiile de pe polița căminului și a văzut o poză cu mine și cu tata.

— El e tatăl tău? m-a întrebat.

— Da.

— N-am știut că ești... Care-i cuvântul potrivit?

— Mulatră.

— Exact! Asta-i cuvântul.

S-a uitat din nou la fotografie.

— Părinții tăi sunt divorțați? Nu l-am văzut niciodată pe tatăl tău venind să te ia de la școală.

— Nu, am zis eu. A fost sergent în armată. A murit acum câțiva ani.

— O! N-am știut.

— Da, am spus, dându-i o fotografie cu tata în uniformă.

— Uau, ce de medalii!

— Da. Era nemaipomenit.

— Îmi pare rău, Summer...

— Mda, e cam nasol. Mi-e tare dor de el.

— Da...

A încuviințat din cap și mi-a dat fotografia înapoi.

— Tu ai cunoscut pe cineva care pe urmă a murit?

— Numai pe bunica, dar nu mi-o aduc aminte prea bine.

— Și asta-i destul de rău.

Auggie a încuviințat iar.

— Te gândești vreodată ce se întâmplă cu oamenii când mor? l-am întrebat eu.

A ridicat din umeri.

— Nu prea. Bănuiesc că se duc în rai, nu? Buni acolo s-a dus.

— Eu mă gândesc foarte des la asta, am zis. Cred că atunci când oamenii mor, sufletele lor se duc în rai, dar numai pentru puțină vreme. Se întâlnesc cu vechii prieteni, stau de vorbă despre vremurile de demult și chestii dintr-astea. Dar eu chiar cred că pe urmă sufletele încep să se gândească la viețile lor de pe pământ, dacă au fost bune sau rele sau cum au fost. Și apoi vin din nou pe lume sub formă de copilași.

— De ce ar vrea să facă asta?

— Pentru că primesc o nouă șansă de a trăi cum trebuie, i-am răspuns. Au șansa să încerce din nou.

Auggie s-a gândit la ce-am spus și pe urmă a încuviințat din cap.

— Ca atunci când faci înainte o simulare de test la școală, a zis el.

— Exact.

— Dar nu se întorc cu aceeași înfățișare, a zis el. Vreau să spun că a doua oară arată cu totul altfel, nu-i așa?

— Sigur că da, i-am răspuns. Sufletul rămâne același, dar tot restul se schimbă.

— Îmi place asta, a zis el, dând din cap de mai multe ori. Chiar îmi place mult, Summer. Înseamnă că în viața mea viitoare n-o să mă mai trezesc tot cu fața asta.

Și-a arătat cu degetul fața și ochii și asta m-a făcut să râd.

— Presupun că nu, am ridicat eu din umeri.

— S-ar putea să fiu chiar frumos! a zis el zâmbind. Ar fi nemaipomenit, nu-i așa? M-aș întoarce sub formă de tip arătos, cu ten superb și foarte înalt.

Am râs din nou. Se pricepea să glumească pe seama lui. Era unul dintre lucrurile care îmi plăceau cel mai mult la el.

— Auggie, pot să te întreb ceva?

— Da, a zis el, ca și cum știa exact ce vreau să-l întreb.

Am șovăit. Voiam să-i pun întrebarea asta de mult, dar mereu îmi pierdeam curajul.

— Despre ce-i vorba? a zis el. Vrei să știi de ce am fața asta?

— Da. Dacă pot să te întreb.

A ridicat din umeri. M-am simțit ușurată că nu se supăraseră și nici nu se întristaseră.

— Nu-i cine știe ce, a zis el simplu. Motivul principal este că sufăr de di-sos-to-ză man-di-bu-lo-fa-ci-a-lă. Mi-a luat o eternitate să învăț să pronunț asta. Dar mai am și un sindrom pe care nici măcar nu-l pot rosti. Iar lucrurile astea s-au combinat și au dat o chestie atât de rară, încât nici măcar nu există nume pentru ea. Nu vreau să mă laud, dar sunt considerat un fel de fenomen medical, să știi.

A zâmbit.

— A fost o glumă, a zis. Poți să râzi.

Am zâmbit și am clătinat din cap.

— Ești amuzant, Auggie, am zis eu.

— Da, sunt, a zis el cu mândrie. Sunt un tip grozav!

Mormântul egiptean

În următoarea lună, am petrecut mult timp cu August după ore, fie la el acasă, fie la mine. Părinții lui August chiar ne-au invitat de câteva ori la masă, pe mama și pe mine. I-am auzit vorbind să-i aranjeze mamei o întâlnire cu unchiul Ben al lui August.

De Ziua Muzeului Egiptean eram cu toții agitați și nițel năuci. Cu o zi înainte ninsese – nu atât de mult ca în vacanța de Ziua Recunoștinței, dar orișicât, ninsoarea e ninsoare.

Sala de sport se transformase într-un muzeu uriaș. Obiectele egiptene confecționate de fiecare dintre noi erau expuse pe o masă, însoțite de un cartonaș pe care scria ce anume reprezentau. Multe obiecte arătau foarte bine, dar cred sincer că al meu și al lui August erau cele mai grozave. Sculptura mea cu Anubis era cât se poate de realistă, folosisem o vopsea din pulbere de aur. August își făcuse piramida în trepte din cuburi de zahăr. Avea șaizeci de centimetri înălțime și șaizeci de centimetri lățime și pulverizase pe ea o vopsea care imita nisipul. Arăta nemaipomenit!

Toți purtam costume egiptene. Unii colegi erau costumați în arheologi gen Indiana Jones³⁴. Alții se îmbrăcaseră ca faraonii. August și cu mine ne costumaserăm în mumii. Aveam fețele complet acoperite, cu excepția a două găuri pentru ochi și a unei găuri pentru gură.

Când s-au adunat părinții, s-au aliniat toți pe holul din fața sălii de sport. Pe urmă ni s-a spus că ne putem aduce părinții înăuntru și fiecare copil și-a luat de mână mama sau tatăl și i-a dus să facă un tur al sălii de sport. August și cu mine ne-am luat împreună mamele. Ne-am oprit la fiecare exponat, le-am explicat ce era, vorbind în șoaptă și răspunzând la întrebări. Pentru că în sală era întuneric,

³⁴ Dr. Henry Walton „Indiana” Jones Jr. este personajul principal, de profesie arheolog, din seria de filme de aventuri *Indiana Jones*.

luminam obiectele cu lanterna în timp ce vorbeam. Uneori, ca să obținem efecte mai dramatice, explicam totul în detaliu ținându-ne lumina lanternelor sub bărbie. Era foarte nostim să auzi atâtea șoapte în întuneric și să vezi toate luminițele care făceau zigzaguri prin încăpere.

La un moment dat m-am dus să beau apă de la țâșnitoare și a trebuit să-mi scot masca de mumie de pe față.

— Bună, Summer, a zis Jack, venind să stea de vorbă cu mine.

Era îmbrăcat ca personajul din *Mumia*.

— Grozav costum!

— Mulțumesc.

— Cealaltă mumie este August?

— Da.

— Ăă... Știi cumva de ce-i supărat August pe mine?

— Îhi, am încuviințat eu.

— Poți să-mi spui?

— Nu.

A dat din cap în semn că înțelege. Părea necăjit.

— I-am promis că nu-ți spun, am încercat eu să-i explic.

— E foarte ciudat, a zis el. N-am nici cea mai mică idee de ce s-a supărat pe mine așa, dintr-odată. Habar n-am! Nu poți măcar să-mi dai un indiciu?

M-am uitat la August. Stătea cu amândouă mamele noastre în capătul celălalt al sălii. Nu avem de gând să-mi încalc jurământul că nu spun la nimeni ce auzise Auggie de Halloween, dar îmi părea rău și pentru Jack.

— Masca însângărată din *Scream*, i-am șoptit la ureche și apoi m-am îndepărtat.

Partea a patra

JACK

**Iată secretul meu. E foarte simplu:
nu poți vedea bine decât cu inima.
Esențialul e invizibil pentru ochi.**

(Antoine de Saint-Exupéry, *Micul prinț*,
traducere de Ileana Cantuniari)

Telefonul

În luna august, părinții mei au găsit un mesaj pe telefon de la domnul Tushman, directorul gimnaziului. Iar mama a zis:

— Poate că-i sună pe toți elevii noi să le ureze bun venit.

Iar tata a zis:

— Ar fi o grămadă de copii de sunat.

Așa că mama l-a sunat înapoi și am auzit-o vorbind cu domnul Tushman. I-a spus exact așa:

— Bună ziua, domnule Tushman. Sunt Amanda Will, am găsit un mesaj de la dumneavoastră. *Pauză*. Mulțumesc! Drăguț din partea dumneavoastră să spuneți asta. Și el abia așteaptă. *Pauză*. Da. *Pauză*. Da. *Pauză*. Sigur. *Pauză lungă*. Aha. *Pauză*. Drăguț din partea dumneavoastră să spuneți asta. *Pauză*. Sigur. Oh. Uau. Ohh. *Pauză foarte lungă*. Bine-înțeles. Sunt sigură că va veni. Stați să notez... Gata. Vă sun după ce vorbesc cu el, bine? *Pauză*. Nu, vă mulțumesc că v-ați gândit la el. La revedere.

După ce a închis, am întrebat-o imediat:

— Care-i treaba, ce a zis?

Iar mama a spus:

— Ceva foarte flatant, dar destul de trist. Este vorba despre un băiat care începe gimnaziul anul ăsta, dar care n-a mai fost niciodată într-o școală adevărată, pentru că a învățat acasă, așa că domnul Tushman i-a rugat pe profesorii din școala primară să-i recomande câțiva copii minunați care au trecut în clasa a cincea, iar ei probabil că i-au spus că tu ești un băiat foarte bun – ceea ce eu știam deja, desigur – și domnul Tushman întreba dacă n-ar putea conta pe tine să-l îndrumi puțin pe acest băiat.

— Adică să petrec mai mult timp cu el?

— Exact, a zis mama. El a numit-o „ospitalitate amicală”.

— De ce tocmai eu?

— Ți-am spus. Profesorii tăi te-au recomandat domnului Tushman drept un copil prietenos. Sunt foarte mândră că au o părere atât de bună despre tine...

— Și ce anume este trist?

— Cum adică?

— Ai zis că-i ceva flatant, dar destul de trist.

— Da, a încuviințat mama. Păi, se pare că băiatul ăsta are un fel de... Cred că fața lui nu-i tocmai în regulă... sau cam așa ceva. Nu sunt sigură. Poate că a avut un accident. Domnul Tushman a zis că-ți va explica mai bine săptămâna viitoare, când te duci la școală.

— Școala începe abia în septembrie!

— Vrea să te întâlnești cu copilul ăsta înainte să înceapă școala.

— Sunt obligat?

Mama a părut puțin surprinsă.

— Nu, sigur că nu, a zis ea, dar cred că așa ar fi frumos, Jack.

— Dacă nu-i obligatoriu, am zis, nu vreau s-o fac.

— Nu poți măcar să te mai gândești?

— M-am gândit și nu vreau.

— N-o să te forțez, a zis ea, dar măcar mai gândește-te puțin, da? Îl sun pe domnul Tushman abia mâine, așa că mai reflectează. Ce vreau să spun, Jack, e că nu mi se pare cine știe ce să petreci puțin timp cu un coleg nou...

— Nu-i vorba numai despre faptul că e nou, mamă, i-am răspuns. E diform.

— Ai spus ceva oribil, Jack.

— Dar așa este, mamă.

— Nici măcar nu-l cunoști!

— Ba da, am zis, pentru că știusem din secunda când începuse să vorbească despre el că se referea la copilul acela pe care îl cheamă August.

Carvel³⁵

Țin minte că l-am văzut prima dată în fața magazinului Carvel de pe Bulevardul Amesfort când aveam cinci sau șase ani. Eu și Veronica, bona mea, stăteam pe o bancă lângă magazin împreună cu Jamie, frățiorul meu care era în cărucior în fața noastră. Cred că eram foarte concentrat la înghețata pe care o mâncam, pentru că nici nu i-am observat pe oamenii care s-au așezat lângă noi.

La un moment dat am ridicat capul ca să sorb înghețata de pe fundul cornetului și atunci l-am văzut pe August. Stătea chiar lângă mine. Știu că n-a fost foarte frumos, dar când l-am văzut am exclamat: „Ah!”, pentru că m-am speriat cu adevărat. M-am gândit că purta o mască de zombie sau așa ceva. A fost genul de exclamație care îți scapă când vezi într-un film de groază că personajul negativ sare brusc dintr-un tufiș. În orice caz, știu că n-a fost frumos din partea mea și, deși băiatul nu m-a auzit, sora lui m-a auzit sigur.

— Jack, trebuie să plecăm! a zis Veronica.

Se ridicase și întorcea căruciorul, pentru că Jamie, care îl observase și el pe băiat, sigur urma să spună ceva stânjenitor. Așa că am sărit brusc în picioare, ca înțepat de o albină, și am urmat-o pe Veronica. Am auzit-o pe mama băiatului zicând încet în urma noastră: „Copii, cred că-i timpul să plecăm” și m-am întors să mă mai uit o dată la ei. Băiatul lingeă înghețata din cornet, mama îi ridica trotineta, iar sora se uita la mine ca și cum ar fi vrut să mă omoare. Am întors repede capul.

— Veronica, ce avea băiatul ăla? am întrebat în șoaptă.

— Taci, băiete! mi-a spus ea furioasă.

O iubesc pe Veronica, dar când se supără, *se supără!* Între timp, Jamie aproape că se răsturnase din cărucior încercând să se mai uite o dată, iar Veronica îl împingea la loc.

— Vonica... a zis Jamie.

³⁵ Lanț faimos de magazine și chioșcuri de înghețată.

— Sunteți niște băieți foarte răi! Foarte răi! a zis Veronica imediat ce ne-am îndepărtat. Să vă holbați așa!

— Eu n-am vrut, am zis.

— Vonica, a zis Jamie.

— Să trebuiască să plecăm așa... a murmurat Veronica. Doamne, sărmana femeie! Băieți, ar trebui să-i mulțumiți în fiecare zi lui Dumnezeu pentru tot ce vă dăruiește, mă auziți?

— Vonica!

— Ce vrei, Jamie?

— E Halloween?

— Nu, Jamie.

— Atunci de ce purta mască băiatul ăla?

Veronica nu i-a răspuns. Uneori, când se supăra, nu mai vorbea.

— Nu purta mască, i-am explicat eu lui Jamie.

— Taci, Jack! a zis Veronica.

— De ce te-ai supărat așa de tare, Veronica? nu m-am putut eu abține s-o întreb.

— A fost rău ce-am făcut, a zis ea. Ne-am ridicat brusc, de parcă l-am fi văzut pe dracu'. M-am temut de ce voia să spună Jamie, să știi. N-am vrut să spună ceva care să-l facă să sufere pe băiețelul acela. Dar a fost foarte urât să plecăm așa. Mama lui și-a dat seama ce-am făcut.

— Dar n-a fost intenționat, am zis eu.

— Jack, uneori poți să rănești pe cineva și fără să vrei. Pricepi?

Din câte îmi aduc aminte, atunci a fost prima dată când l-am văzut pe August prin cartier. Dar pe urmă am început să-l văd mereu: de vreo două ori într-un loc de joacă, de câteva ori în parc. Uneori purta o cască de astronaut. Dar eu știam de fiecare dată că sub cască era el. Toți copiii din cartier știau că era el. Fiecare îl văzuse pe August la un moment dat. Îi știam cu toții numele, deși el nu le știa pe ale noastre.

De fiecare dată când îl vedeam, încercam să-mi aduc aminte ce spusese Veronica. Dar era greu. Era greu să nu

- MINUNEA -

mă mai uit o dată la el pe furiș. E greu să te porți normal atunci când îl vezi.

De ce m-am răzgândit

— Pe cine a mai chemat domnul Tushman? am întrebat-o pe mama mai târziu. Ți-a spus?

— A pomenit de Julian și de Charlotte.

— Julian! am zis. Of! De ce l-a chemat pe Julian?

— Parcă erai prieten cu Julian.

— Mamă, am fost prieteni la grădiniță. Julian este cel mai mare prefăcut din lume. Și în același timp încearcă să fie și popular.

— Măcar Julian a acceptat să-l ajute pe copilul acela, a zis mama. Trebuie să-i recunoști meritul.

N-am zis nimic, pentru că avea dreptate.

— Și Charlotte? am întrebat. Se duce și ea?

— Da, a zis mama.

— Sigur că se duce. Charlotte e cuminenția pământului, am zis eu.

— Jack, băiete, a zis mama, văd că nimeni nu-ți intră în voie zilele astea.

— Din cauză că... am început eu. Mamă, tu habar n-ai cum arată băiatul ăsta!

— Îmi pot imagina.

— Nu, nu poți! Tu nu l-ai văzut niciodată. Eu l-am văzut.

— Poate că nici măcar nu-i cel la care te gândești tu.

— El este, crede-mă! Și crede-mă că arată rău, *rău de tot!* E diform, mamă. Are ochii cam pe aici, am zis arătându-mi obrazii. Nu are urechi deloc. Iar gura seamănă cu...

Jamie a intrat în bucătărie să ia un suc din frigider.

— Întreabă-l pe Jamie, am zis eu. Așa-i, Jamie? Ți-l amintești pe băiatul pe care l-am văzut în parc anul trecut, după ore? Cel pe care îl cheamă August, care are fața aia.

— Băiatul ăla? a zis Jamie, făcând ochii mari. Am avut un coșmar după ce l-am văzut. Ți-aduci aminte, mami? Coșmarul cu zombie de anul trecut.

— Am crezut că ai visat urât pentru că te-ai uitat la un film de groază, a răspuns mama.

— Nu! a zis Jamie. L-am văzut pe băiatul ăla! Când l-am văzut, am strigat și am luat-o la fugă...

— Ia stai puțin, a zis mama, devenind serioasă. Ai făcut asta în fața lui?

— Nu m-am putut abține, s-a văicărit Jamie.

— Ba sunt sigură că te-ai fi putut abține, l-a certat mama. Băieți, vreau să vă spun că sunt foarte dezamăgită de ce am auzit de la voi.

Așa și arăta.

— Vorbesc serios, nu-i nici el decât un băiețel, la fel ca voi! Îți poți imagina, Jamie, cum s-a simțit văzând că țipi și fugi de el?

— N-a fost chiar un țipăt, a contrazis-o Jamie. A fost mai mult un „Ah!”.

Și-a pus palmele pe obraji și a început să alerge în jurul bucătăriei.

— Ei, haide, Jamie, a zis mama furioasă. Am crezut sincer că băieții mei sunt mai plini de compasiune.

— Ce înseamnă compasiune? a întrebat Jamie, care abia trecuse în clasa a doua.

— Știi foarte bine ce înseamnă compasiune, Jamie, a zis mama.

— Dar băiatul este atât de urât, mami! a zis Jamie.

— Hei! a strigat mama. Nu-mi place cuvântul ăsta! Jamie, ia-ți sucul și pleacă! Vreau să stau puțin de vorbă numai cu Jack.

— Uite, Jack, a început mama după ce a plecat el, și am știut că urma să-mi țină o predică.

— Bine, mă duc, am zis pe loc, și am șocat-o complet.

— Te duci?

— Da.

— Pot să-l sun pe domnul Tushman?

— Da, mamă, am spus da!

Mama a zâmbit.

— Am știut eu că te vei ridica la înălțimea situației, puștiule. Bravo! Sunt mândră de tine, Jackie, a adăugat ea ciufulindu-mă.

Și iată de ce m-am răzgândit. Nu pentru că n-am vrut s-o aud pe mama ținându-mi o predică. Nici ca să-l protejez pe August de Julian, care știam că urma să se poarte ca un nemernic. Am făcut-o pentru că l-am auzit pe Jamie povestind cum fugise el de August exclamând „Ah!”. M-am simțit brusc foarte stânjenit. Vor exista mereu copii ticăloși de felul lui Julian. Dar dacă un copilaș ca Jamie, care de obicei e destul de drăguț, putea să devină atât de rău, atunci un băiat ca August nu avea nicio șansă la gimnaziu.

Patru lucruri

În primul rând trebuie să te obișnuiești cu fața lui. Primele dați mi-am zis: mamă, n-o să mă obișnuiesc niciodată! Pe urmă, după vreo săptămână, nu mi s-a mai părut așa de rău.

În al doilea rând, August este, de fapt, un băiat grozav. Vreau să spun că are mult umor. Adică profesorul zice ceva și August îmi șoptește la ureche altceva nostim, fără să-l audă nimeni, și mă face să mor de râs. Una peste alta, este un băiat ca lumea. E plăcut să discuți și să-ți petreci timpul cu el.

În al treilea rând, este foarte deștept. Am crezut că va fi codaș, pentru că nu a mers deloc la școală înainte. Dar la cele mai multe materii este cu mult peste mine. Poate că nu-i la fel de deștept ca Charlotte sau ca Ximena, dar este bun la învățătură. Și, spre deosebire de Charlotte și de Ximena, mă lasă să copiez de la el când chiar am nevoie (dar n-am avut nevoie decât de vreo două ori). M-a lăsat o dată să copiez și tema de la el, deși am dat amândoi de belea după aceea.

— Voi doi ați dat aceleași răspunsuri greșite la tema de ieri, ne-a spus doamna Rubin, uitându-se la noi ca și cum ar fi așteptat o explicație.

N-am știut ce să spun. Singura explicație era: „Sigur că seamănă, pentru că am copiat tema de la August”. Dar August a mințit ca să mă acopere.

— S-a întâmplat din cauză că ne-am făcut temele împreună, aseară, a zis el, ceea ce nu era deloc adevărat.

— Este bine că vă faceți temele împreună, a zis doamna Rubin, dar mă aștept, totuși, să v-o faceți fiecare pe a lui. Puteți lucra unul lângă altul, dar nu faceți o singură temă, bine?

După ce am plecat din clasă, i-am zis lui August:

— Prietene, îți mulțumesc.

Și el a zis:

— N-ai pentru ce.

Asta mi s-a părut foarte fain.

În al patrulea rând, acum, când îl cunosc, aş zice că vreau cu adevărat să fiu prieten cu August. La început, recunosc, m-am purtat prietenos numai pentru că domnul Tushman m-a rugat să fiu mai de treabă cu el. Dar acum aş alege singur să-mi petrec timpul cu el. Râde la toate glumele mele. Şi simt cumva că lui August pot să-i spun orice. Că este un bun prieten. Cred că dacă toţi băieţii dintr-a cincea ar fi aliniaţi la perete şi aş putea să aleg cu cine vreau eu să-mi petrec timpul, l-aş alege pe August.

Foști prieteni

Masca însângerată din *Scream*? Ce naiba? Summer Dawson a fost mereu un pic dusă, dar asta-i prea mult. N-am făcut decât s-o întreb de ce se poartă August ca și cum ar fi supărat pe mine. M-am gândit că poate știe ea. Iar tot ce mi-a spus a fost: „Masca însângerată din *Scream*”. Nici măcar nu știu ce înseamnă asta!

Este foarte ciudat, pentru că azi August și cu mine eram prieteni, iar a doua zi, gata, abia dacă mai vorbea cu mine. Și n-am avut nici cea mai mică idee de ce. L-am întrebat: „Ce faci, August, ești supărat pe mine sau ceva?”, iar el a ridicat din umeri și a plecat. Așa că mi s-a părut clar că da. Eu știu sigur că n-am făcut nimic ca să se supere pe mine, așa că mi-am imaginat că poate știe Summer să-mi spună ce se întâmplă. Dar n-am obținut de la ea decât „Masca însângerată din *Scream*”. Ce să zic, mi-ai fost de mare ajutor! Mulțumesc, Summer!

Mi-am făcut o mulțime de prieteni la școală. Dacă August vrea să devină oficial fostul meu prieten, foarte bine, n-am nimic împotriva și nu-mi pasă. Am început să-l ignor la școală la fel cum mă ignoră el pe mine. E destul de greu, pentru că practic la fiecare curs stăm unul lângă altul.

Au remarcat și alți copii și au început să mă întrebe dacă m-am certat cu August. Dar pe August nu-l întreabă nimeni ce s-a întâmplat. De fapt, aproape nimeni nu vorbește cu el. Singura persoană care stă cu el în afară de mine este Summer. Uneori mai stă puțin cu el Reid Kingsley, iar cei doi Max au jucat de vreo două ori *Dungeons & Dragons*³⁶ cu el, în pauză. Charlotte, așa cumințenia pământului cum e ea, nu face decât să-l salute când se intersectează pe hol. Nu știu dacă se mai joacă Ciuma, pentru că nimeni nu mi-a spus asta direct, dar vreau să zic, de fapt, că nu are nu știu

³⁶ Joc de rol la care participă echipe de mai mulți jucători.

câți prieteni cu care să stea, în afară de mine. Dacă vrea să se descotorosească de mine, n-are decât, el pierde, nu eu.

Așa stau lucrurile între noi în acest moment. Vorbim numai despre școală și numai dacă suntem nevoiți. Eu îl întreb ce temă ne-a dat Rubin și el mă întreabă dacă îmi poate folosi ascuțitoarea, iar eu scot ascuțitoarea din penar și i-o dau. Dar imediat ce sună clopoțelul, fiecare pleacă în altă parte.

Asta-i bine pentru că am început să-mi petrec timpul cu mult mai mulți copii. Înainte stăteam permanent cu August, iar ceilalți nu stăteau cu mine pentru că ar fi trebuit să stea și cu el. Sau erau nevoiți să-mi ascundă anumite lucruri, cum era jocul Ciurma. Cred că eram singurul care nu-l jucam, în afară de Summer și de jucătorii de *Dungeons & Dragons*. Iar adevărul este, deși nu-l spune nimeni pe șleau, că nimeni nu vrea să-și petreacă vremea cu el. Toată lumea se dă peste cap să facă parte din grupul copiilor populari, iar el este cât se poate de nepopular. Dar acum eu pot să stau cu cine vreau. Dacă aș vrea să fiu în grupul popularilor, aș putea intra acolo fără discuție.

Asta-i rău însă pentru că: 1. Nu-mi place prea tare să fiu în grupul popularilor și 2. Îmi place să-mi petrec timpul cu August.

Acum totul s-a stricat. Și numai din vina lui August.

Zăpadă

Prima dată a nins chiar înainte de vacanța de Ziua Recunoștinței. Școala s-a închis și am avut o zi liberă în plus. M-am bucurat, pentru că eram foarte necăjit de toată povestea cu August și voiam să mă calmez fără să fie nevoie să-l văd în fiecare zi. În plus, nimic nu-mi place mai mult decât să mă trezesc într-o zi cu zăpadă. Îmi place senzația aceea de dimineață, când deschid ochii și nu înțeleg de ce totul pare atât de diferit ca de obicei. Și pe urmă îmi dau seama de ce. Este liniște. Nu se aud claxoane. Nu circulă autobuze pe stradă. Pe urmă dau fuga la fereastră și văd că totul e îmbrăcat în alb: trotuarele, copacii, mașinile parcate, pervazul geamului. Dacă se întâmplă într-o zi de școală și mai aflu și că școala mea s-a închis, nu contează cât de mare am crescut: mă gândesc de fiecare dată că asta este cea mai frumoasă senzație din lume. Și nu voi fi niciodată ca oamenii ăia mari care poartă umbrelă când ninge. Niciodată!

Școala tatei s-a închis și ea, așa că ne-a luat, pe mine și pe Jamie, să ne dăm cu sania în parc, pe Skeleton Hill. Se spune că acum câțiva ani un țânc și-a rupt gâtul la săniuș pe dealul acela, dar nu știu dacă e chiar adevărat sau nu-i decât o poveste. La întoarcere, am văzut o sanie de lemn cam prăpădită, abandonată lângă stânca aceea considerată monument indian. Tata a zis s-o las încolo, că-i un gunoi, dar ceva mi-a spus mie că aș putea face din ea cea mai grozavă sanie din lume. Așa că tata m-a lăsat s-o trag până acasă, iar eu mi-am petrecut restul zilei încercând s-o repar. I-am lipit șipicile laolaltă și le-am înfășurat cu bandă adezivă groasă, ca să fie mai rezistente. Pe urmă am vopsit totul în alb cu spray-ul rămas de la Sfinxul de Alabastru pe care l-am avut de făcut pentru Muzeul Egiptean. După ce s-a uscat, am scris cu litere aurii FULGERUL în mijlocul tăbliei de lemn și am desenat deasupra literelor simbolul fulgerului. Trebuie să recunosc că arăta chiar foarte bine.

Tata a zis:

— Uau, Jackie! Ai avut dreptate în legătură cu sania!

A doua zi ne-am dus la Skeleton Hill cu *Fulgerul*. Era cea mai rapidă sanie cu care m-am dat vreodată – mult, mult, mult mai rapidă decât săniile de plastic pe care le-am avut până atunci. Afară se mai încălzise, iar zăpada devenise mai udă și mai sfărâmicioasă, numai bună pentru făcut bulgări. Jamie și cu mine am urcat și am coborât cu *Fulgerul* toată după-amiaza. Am stat în parc până ne-au înghețat degetele și ni s-au învinețit buzele. Tata ne-a târât acasă aproape cu forța.

Duminică, zăpada a început să devină cenușie și gălbuie, iar apoi o aversă de ploaie a transformat-o în zloată. Luni, când ne-am întors la școală, nu mai rămăsese zăpadă deloc.

Prima zi după vacanță a fost ploioasă și urâtă, o zi posomorâtă. La fel mă simțeam și pe dinăuntru.

Prima dată când l-am văzut pe August, l-am salutat dând din cap. Eram în fața dulapurilor. Mi-a răspuns tot dând din cap.

Aș fi vrut să-i povestesc despre sania mea *Fulger*, dar nu i-am povestit.

Norocul este de partea celor îndrăzneți

Principiul domnului Browne pentru luna decembrie a fost: „Norocul este de partea celor îndrăzneți.”

Trebuia să scriem un paragraf despre un moment din viața noastră când am făcut ceva foarte curajos și cum ni s-a întâmplat ceva bun pornind de la asta.

Recunosc că m-a pus serios pe gânduri. Cred că lucrul cel mai curajos pe care l-am făcut a fost să mă împrietenesc cu August. Dar nu puteam scrie despre asta, evident. Mă temeam că va trebui să citim tema cu voce tare sau că domnul Browne va afișa ce-am scris la panoul cu anunțuri, cum face uneori. Așa că am însăilat în loc o porcărie despre cum îmi era frică de ocean, când eram mic. A fost o tâmpenie, dar nu m-am putut gândi la nimic altceva.

Mă întreb despre ce-o fi scris August. Cred că el are o grămadă de lucruri din care să aleagă.

Școala particulară

Părinții mei nu sunt bogați. Spun asta pentru că unii oameni cred că oricine se duce la o școală particulară e bogat, dar în cazul nostru nu-i adevărat. Tata este profesor, iar mama este asistentă socială, adică nu au genul ăla de serviciu la care oamenii câștigă catralioane de dolari. Am avut o mașină, dar am vândut-o atunci când Jamie a început să meargă la Grădinița Beecher. Nu locuim într-un complex de locuințe sau într-unul din blocurile cu portar de lângă parc. Stăm la ultimul etaj într-un bloc cu cinci etaje și fără lift, într-un apartament închiriat de la o doamnă în vârstă pe care o cheamă *doña* Petra, de „cealaltă parte” a bulevardului Broadway. Așa se numește „codificat” zona din cartierul North River Heights unde oamenilor nu le place să-și parcheze mașinile. Jamie și cu mine împărțim aceeași cameră. Îi aud uneori pe ai mei vorbind despre lucruri de genul: „Mai rezistăm un an fără aer condiționat?” sau „Poate că reușesc să-mi iau două slujbe la vară.”

Azi stăteam în recreație cu Julian, Henry și Miles. Julian, despre care toată lumea știe că e bogat, a zis:

— Ce porcărie că trebuie să merg iarăși la Paris de Crăciun! E *atât* de plictisitor!

— Frate, dar e *Parisul*, am zis eu ca un idiot.

— Crede-mă, e *atât* de plictisitor! a zis el. Bunica locuiește într-o casă din mijlocul pustiei. O casă într-un sătuc minuscul, la o oră depărtare de Paris. Jur pe Dumnezeu, acolo nu se întâmplă *nimic*! Doar chestii de genul: „Vai, uite-o muscă pe perete! Vai, uite încă un câine care doarme pe trotuar! Fantastic!”

Am râs. Julian poate fi foarte amuzant, uneori.

— Dar i-am auzit pe părinți vorbind că vor să facă anul ăsta o petrecere mare și că poate nu mai mergem la Paris. Sper să se întâmple așa. Voi ce faceți în vacanță? ne-a întrebat Julian.

— Pierdem vremea, am zis eu.

— Ce norocos eşti! a zis el.

— Sper să țină din nou, am adăugat. Am o sanie nouă, fantastică.

Tocmai mă pregăteam să le povestesc despre *Fulger*, dar Miles mi-a luat-o înainte.

— Și eu am o sanie nouă! a zis el. A cumpărat-o tata de la Hammacher Schlemmer³⁷. E o adevărată operă de artă!

— Cum poate fi o sanie operă de artă? a întrebat Julian.

— A costat vreo opt sute de dolari.

— Uau!

— Ar trebui să mergem cu toții la săniuș pe Skeleton Hill și să ne luăm la întrecere, am zis eu.

— Dealul ăla e de două parale, a răspuns Julian.

— Ce vorbești? am zis eu. Un băiat și-a rupt gâtul acolo. De asta se și cheamă Skeleton Hill³⁸.

Julian a îngustat ochii și m-a privit ca pe cel mai mare idiot din lume.

— Se numește Skeleton Hill din cauză că acolo a fost un vechi cimitir indian. Dar ar trebui să se numească Garbage Hill³⁹, e jegos rău de tot. Ultima dată când am fost acolo era de-a dreptul scârbos, plin de cutii de suc, sticle sparte și alte chestii.

— Mi-am lăsat acolo sania cea veche, a zis Miles. Era un gunoi de tot răsul, dar tot a luat-o cineva!

— Poate vreun om al străzii care vrea la săniuș, a râs Julian.

— Unde ai lăsat-o? am întrebat eu.

— Lângă stânca cea mare de la baza dealului. Când am trecut pe-acolo a doua zi, nu mai era. Nici nu mi-a venit să cred că a luat-o cineva!

³⁷ Magazin exclusivist, cu produse de firmă foarte scumpe și cu un catalog considerat a defini tot ceea ce merită să achiziționeze cei bogați și la modă.

³⁸ Dealul Scheletului, în traducere liberă.

³⁹ Dealul Gunoaielor.

— Uite ce-am putea face, a zis Julian. Data viitoare când ninge, ne duce tata cu mașina la un teren de golf din Westchester pe lângă care Skeleton Hill e un nimic! Unde pleci, Jack?

Începusem să mă îndepărtez.

— Îmi trebuie o carte din dulap, am mințit eu.

Voiam numai să plec cât mai repede de lângă ei. Nu mi-aș fi dorit să afle cine era omul străzii care luase sania.

La științe

Nu sunt cel mai grozav elev din lume. Știu câțiva copii cărora chiar le place școala, dar eu n-aș putea spune sincer că-mi place. Îmi plac anumite părți din școală, de exemplu orele de sport și cursul de calculatoare. Îmi plac prânzul și recreațiile. Dar una peste asta, aș putea trăi foarte bine fără școală. Cel mai mult urăsc la școală faptul că avem de făcut teme. Nu ajunge că suntem nevoiți să stăm curs după curs la școală și să încercăm să nu adormim în timp ce ei ne umplu capul cu o grămadă de chestii care probabil nu ne vor folosi niciodată, de exemplu cum se calculează suprafața unui cub sau care este diferența dintre energia cinetică și energia potențială. Cui naiba îi pasă? Nu i-am auzit niciodată, dar absolut niciodată pe părinții mei spunând cuvântul „cinetic”, în toată viața mea!

Cel mai puțin dintre toate îmi place cursul de științe. Avem o groază de lucru și nici măcar nu-i amuzant. Iar profesoara, doamna Rubin, este foarte severă în legătură cu orice, chiar și cu felul în care scriem titlurile la începutul referatelor! O dată am luat 2 la o temă de casă pentru că nu am pus data în colțul de sus al paginii. Nebunie!

Când eu și cu August încă mai eram prieteni, mă descurcam binișor la științe, pentru că August stătea lângă mine și mă lăsa să copiez notițele lui. August are cel mai frumos scris de mână pe care l-am văzut la vreun copil. Până și însemnările lui sunt frumoase: sunt scrise perfect, cu litere rotunde și legate. Dar acum, când suntem foști prieteni, e rău, pentru că nu-l mai pot ruga să mă lase să copiez notițele lui.

Azi mă luptam să iau notițe după ce spunea doamna Rubin (scriu infect de mână) și dintr-odată a început să vorbească despre târgul de proiecte științifice din clasa a cincea și despre faptul că va trebui să ne alegem fiecare o temă pentru proiect.

În timp ce ea vorbea, eu mă gândeam că tocmai am terminat tâmpitul de proiect cu Egiptul, și deja trebuia să începem unul nou?! Am exclamat în mintea mea „O, nu!” și m-am văzut arătând ca puștiul din *Singur acasă*, cu gura larg deschisă și cu palmele pe obraji. Așa arătam în sinea mea. Pe urmă m-am gândit la fotografiile acelea cu fețe de stafii care se topesc pe care le-am văzut undeva, când stau cu gurile căscate larg și par să țipe. Și brusc mi-a venit în minte o imagine, o amintire, și am înțeles ce a vrut Summer să spună cu „Masca însângerată din *Scream*”. Este foarte ciudat cum mi-a venit totul în minte, într-o secundă! Cineva din clasă a purtat de Halloween masca însângerată. Mi-am amintit că am văzut costumul la câteva bănci de mine. Și pe urmă a dispărut și nu l-am mai văzut.

Fir-ar să fie! Era August!

Toate astea mi-au venit în minte la ora de științe, în timp ce profesoara vorbea.

Fir-ar să fie!

Vorbisem cu Julian despre August. Fir-ar să fie! Acum înțelegeam! Fusesem atât de rău! Nu știu de ce. Nu mai sunt sigur nici ce-am spus, dar am fost rău. Durase un minut sau două. Știam că Julian și restul mă credeau un ciudat pentru că stăteam tot timpul cu August și m-am simțit prost. Nu știu de ce am spus lucrurile acelea. Mi-au ieșit pe gură, pur și simplu. Am fost un prost. Sunt un prost. Doamne! El ar fi trebuit să vină costumat în Boba Fett. Dar nu, el era masca însângerată care țipa în banca de lângă noi. Masca albă, lungă, cu stropi de sânge fals. Cu gura deschisă larg. Ca un vârcolac care plânge. El era acela.

Am simțit că îmi vine să vomit.

Echipe

N-am mai auzit niciun cuvânt din ce a spus doamna Rubin după aceea. Bla, bla, bla. Târgul de proiecte științifice. Bla, bla, bla. Echipe. Bla, bla. Așa cum vorbesc adulții în filmele cu Charlie Brown⁴⁰. Așa cum vorbește cineva sub apă. *Bâl, bââl, bâl-bâl*.

Dintr-odată, doamna Rubin a început să arate spre copiii din clasă.

— Reid și Tristan; Maya și Max, Charlotte și Ximena, August și Jack...

A spus asta arătând spre noi.

— Miles și Amos, Julian și Henry, Savanna și...

N-am mai auzit restul.

— Poftim? am zis.

A sunat clopoțelul.

— Nu uitați să vă alegeți împreună cu partenerul un proiect de pe listă, copii, a zis doamna Rubin, în timp ce toată lumea începuse să plece.

M-am uitat după August, dar el își luase rucsacul și ajunsese deja la ușă.

Cred că aveam o expresie foarte tâmpită, pentru că Julian a venit la mine și mi-a zis:

— Se pare că tu și amicul tău sunteți colegi de echipă.

A spus asta zâmbind, cu nasul pe sus. L-am urât din toate puterile.

— Alo, Pământul către Jack Will! a zis el, când a văzut că nu-i răspund.

— Taci din gură, Julian!

Îmi puneam caietul în rucsac. Voiam să mă lase-n pace.

— Cred că ești tare nemulțumit că te-ai procopsit iar cu el, a zis Julian. Ar trebui să-i spui doamnei Rubin că vrei să schimbi partenerul. Sunt convins că te-ar lăsa.

— Ba nu m-ar lăsa, am zis eu.

⁴⁰ Personajul principal al benzii desenate *Peanuts* și al unui film.

— Întreab-o!

— Nu vreau.

— Doamnă Rubin? a zis Julian, întorcându-se și ridicând mâna.

Doamna Rubin ștergea tabla, în fața clasei. Și-a auzit numele și s-a întors.

— Nu, Julian! am urlat eu în șoaptă.

— Ce este, băieți? a întrebat nerăbdătoare doamna Rubin.

— Putem schimba echipele, dacă vrem? a zis Julian cu un aer nevinovat. Jack și cu mine avem o idee pentru târgul de proiecte pe care am vrea s-o facem împreună...

— Cred că s-ar putea aranja... a început să spună profesoara.

— Nu, doamnă Rubin, e bine așa cum este, am zis eu repede, îndreptându-mă spre ușă. La revedere!

Julian a alergat după mine.

— De ce-ai făcut asta? a zis el, ajungându-mă pe scări. Puteam face echipă. Să știi că nu trebuie să fii prieten cu Monstrul, dacă nu vrei...

Atunci i-am dat un pumn. Direct în gură.

Pedeapsa

Unele lucruri nu le poți explica. Nici măcar nu încerci. Nu știi de unde să începi. Când deschizi gura, toate propozițiile se încălesc într-un nod uriaș. Toate cuvintele ies greșit.

— Jack, asta-i o faptă foarte, foarte gravă, a spus domnul Tushman.

Eram la el în birou, pe un scaun în fața lui și mă uitam la desenul cu dovleacul de pe peretele din spate.

— Unii copii au fost exmatriculați pentru un astfel de gest, Jack! Știi că ești un băiat bun și nu vreau să se întâmple asta, dar trebuie să-mi explici.

— Ție nu-ți stă în fire să te porți așa, a zis mama.

Venise de la serviciu imediat ce o anunțaseră. Îmi dădeam seama că oscila între a fi extrem de supărată sau extrem de surprinsă.

— Am crezut că tu și Julian sunteți prieteni, a zis domnul Tushman.

— Nu suntem prieteni, am zis.

Stăteam cu brațele încrucișate la piept.

— Dar cum să-i dai cuiva un pumn în gură, Jack? a zis mama, ridicând tonul. Ce-a fost în mintea ta?

S-a uitat la domnul Tushman.

— Vă spun sincer, n-a mai lovit pe nimeni, niciodată. Nu-i stă în fire.

— Lui Julian i-a curs sânge din gură, Jack, a zis domnul Tushman. I-ai scos un dinte, știi asta?

— Era doar un dinte de lapte, am zis eu.

— Jack! a zis mama, clătinând din cap.

— Așa a spus sora Molly!

— Nu despre asta vorbim! a strigat mama.

— Vreau doar să știu de ce, a spus domnul Tushman, ridicând din umeri.

— Ar fi și mai rău, am oftat eu.

— Spune-mi, Jack!

Am ridicat din umeri, dar n-am zis nimic. Nu puteam. Dacă mărturiseam că Julian îl făcuse pe August „monstru”, atunci ar fi vorbit despre asta cu Julian, apoi Julian i-ar fi spus cum îl vorbisem și eu de rău pe August, și toată lumea ar fi aflat.

— Jack! a zis mama.

Am început să plâng.

— Îmi pare rău...

Domnul Tushman a ridicat din sprâncene și a dat din cap, dar n-a spus nimic. În loc de asta a început să-și sufle în pumni, cum faci când ai mâinile reci.

— Jack, a zis el, chiar nu știu ce să spun. Ai lovit cu pumnul un copil. Avem reguli clare în legătură cu un astfel de comportament, știi bine. Înseamnă exmatriculare automată. Iar tu nici măcar nu încerci să-mi explici.

Acum plângeam tare, iar când mama m-a luat în brațe, am izbucnit în hohote.

— Hai să... a zis domnul Tushman, scoțându-și ochelarii ca să-i șteargă. Hai să facem așa! Săptămâna viitoare suntem oricum în vacanța de iarnă. Ce-ar fi să rămâi acasă cât mai avem până atunci? După vacanță, te întorci și o luăm de la capăt. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Un nou început, ca să zic așa.

— Sunt exmatriculat? am întrebat printre lacrimi.

— Teoretic, ești, a zis el ridicând din umeri, dar numai pentru câteva zile. Și încă ceva. Cât timp stai acasă, vei avea timp să te gândești la ce s-a petrecut. Iar dacă vrei să-mi scrii o scrisoare și să-mi explici ce s-a întâmplat și dacă îi scrii lui Julian o scrisoare ca să-ți ceri scuze, atunci vom adăuga aceste scrisori la dosarul tău, bine? Du-te acasă, stai de vorbă cu mama și cu tata și poate că mâine vei vedea totul mai limpede.

— Mi se pare un plan bun, domnule Tushman, a încuviințat mama. Mulțumim.

— Totul o să fie bine, a zis domnul Tushman, îndreptându-se spre ușă, care era închisă. Știu că ești un

copil bun, Jack. Și știu că până și copiii buni fac uneori prostii, așa-i?

A deschis ușa.

— Vă mulțumesc că sunteți atât de înțeleghător, a zis mama, strângându-i mâna.

— Cu plăcere, a zis el.

S-a aplecat spre mama și i-a spus la ureche ceva ce eu n-am auzit.

— Știu, mulțumesc, a zis mama, încuviințând din cap.

— Puștiule, mi-a zis el mie, punându-mi mâinile pe umeri. Gândește-te la ce ai făcut, da? Și vacanță plăcută! Hanuka⁴¹ fericită! Crăciun fericit! Kwanzaa⁴² fericită!

Mi-am șters nasul cu mâneca și am pornit spre ușă.

— Mulțumește-i domnului Tushman, mi-a zis mama, bătându-mă ușurel pe umăr.

M-am oprit și m-am întors, dar n-am putut să mă uit la director.

— Mulțumesc, domnule Tushman, am spus.

— Pa, Jack, mi-a răspuns el.

Apoi am ieșit.

⁴¹ Sărbătoare evreiască, numită și Sărbătoarea Luminilor. Se sărbătorește timp de opt zile și are loc aproximativ în aceeași perioadă cu Crăciunul.

⁴² Sărbătoare afro-americană care are loc în Statele Unite între 26 decembrie și 1 ianuarie.

Felicitări de sezon

În mod destul de ciudat, când am ajuns acasă și mama a adus poșta, primiserăm felicitări atât de la familia lui Julian, cât și de la familia lui August. Felicitarea de la Julian era o poză de-a lui cu cravată, în care arăta de parcă urma să se ducă la operă sau undeva de felul ăsta. Felicitarea de la August era un câine drăguț care purta coarne de ren, nas roșu și cizmulițe roșii. Într-o bulă desenată deasupra capului câinelui scria: „Ho, ho, ho!”, iar în interiorul felicitării scria:

Familiei lui Will, pace pe Pământ.

Cu drag,

Nate, Isabel, Olivia, August (și Daisy)

— Drăguță felicitare, nu? i-am zis mamei, care abia dacă îmi adresase vreo vorbă tot drumul spre casă.

Cred că pur și simplu nu știa ce să spună.

— Probabil că e câinele lor, am continuat.

— Vrei să-mi spui ce se petrece în mintea ta, Jack? m-a întrebat mama serios.

— Pun pariu că fac o felicitare cu fotografia câinelui lor în fiecare an, am zis.

Mi-a luat felicitarea din mână și a privit-o cu atenție. Pe urmă a ridicat din sprâncene și din umeri și mi-a dat-o înapoi.

— Suntem foarte norocoși, Jack. Există o mulțime de lucruri față de care ne purtăm ca și cum ni s-ar cuveni...

— Știu, am zis.

Știam ce vrea să spună, chiar fără să aducă vorba despre asta.

— Am auzit că mama lui Julian a scos cu Photoshop fața lui August din fotografia clasei, după ce a primit-o. A făcut copii noi și le-a dat câte una și altor mame, am continuat eu.

— Asta-i de-a dreptul îngrozitor, a zis mama. Oamenii sunt niște... Nu sunt întotdeauna așa cum ar trebui să fie.

— Știu.

— De asta l-ai lovit pe Julian?

— Nu.

Pe urmă i-am spus de ce i-am dat un pumn lui Julian. Și i-am spus că August era acum fostul meu prieten. Și i-am povestit despre Halloween.

Scrisori, e-mailuri, Facebook, mesaje pe telefon

18 decembrie

Dragă domnule Tushman,

Îmi pare foarte, foarte rău că i-am dat un pumn lui Julian. A fost foarte, foarte greșit din partea mea să fac așa ceva. Îi scriu și lui o scrisoare ca să-i spun asta. Dacă nu vă deranjează, aș prefera foarte mult să nu vă spun de ce am făcut ce am făcut, pentru că oricum nu ar îndrepta lucrurile. De asemenea, nu aș vrea ca Julian să aibă necazuri pentru că a spus ceva ce nu trebuia să spună.

Al dumneavoastră sincer,
Jack Will

18 decembrie

Dragă Julian,

Îmi pare foarte, foarte, foarte rău că te-am lovit. A fost greșit din partea mea. Sper că te simți bine. Sper că dintele cel nou crește repede. Cu ai mei așa se întâmplă.

Cu sinceritate,
Jack Will

26 decembrie

Dragă Jack, îți mulțumesc foarte mult pentru scrisoare. Iată un lucru pe care l-am învățat în cei douăzeci de ani petrecuți ca director de gimnaziu: există aproape întotdeauna mai mult de

- MINUNEA -

două fețe ale fiecărei povești. Chiar dacă nu știu detaliile, am o bănuială despre scânteia care a produs confruntarea cu Julian.

Deși nimic nu justifică „niciodată!” lovirea altui elev, știu că prietenii buni merită uneori apărați. Acest an a fost greu pentru mulți dintre elevi, pentru că așa este de obicei primul an de gimnaziu.

Ține-te în continuare de treabă și fii mai departe băiatul bun pe care îl știm cu toții!

Toate cele bune,
Lawrence Tushman
Directorul școlii

To: ltushman@beecherschool.edu
Cc: johnwill@phillipsacademy.edu;
amandawill@copperbeech.org
Fr: melissa.albans@rmail.com
Subject: Jack Will

Dragă domnule Tushman,

Am discutat ieri cu Amanda și John Will. Și-au exprimat regretul că Jack l-a lovit cu pumnul în gură pe Julian, fiul nostru. Vă scriu pentru a vă anunța că soțul meu și cu mine sprijinim decizia dumneavoastră de a-i permite lui Jack să se întoarcă la Școala Beecher după o eliminare de două zile.

Deși consider că lovirea unui copil este, în alte școli, un motiv suficient pentru exmatriculare, sunt de acord că o măsură atât de severă nu se impune aici. Cunoaștem familia lui Will de pe vremea când copiii noștri erau la grădiniță și suntem convinși că vor lua toate măsurile pentru a se asigura că astfel de lucruri nu se vor mai petrece.

Mă întreb însă dacă acest comportament violent neașteptat din partea lui Jack n-ar putea fi rezultatul unei presiuni prea mari pe umerii lui tineri. Mă refer în mod explicit la acel copil cu nevoi speciale cu care atât lui Jack, cât și lui Julian li s-a cerut să se „împrietenească”. Privind retrospectiv și văzându-l pe acest copil la diverse manifestări școlare și în fotografia clasei, mă gândesc că s-ar putea să fie prea mult să le cerem copiilor noștri un astfel de efort. În orice caz, atunci când Julian a recunoscut că îi este greu să fie prieten cu acel copil, i-am spus să se simtă „fără obligații” în acest sens. Noi credem că tranziția de la școala primară la gimnaziu este destul de grea și fără a le atribui poveri și greutăți suplimentare acestor tineri cu minți impresionabile. Vreau să menționez și că, în calitate de membră a Consiliului Școlar, m-am simțit descumpănită că cererile de înscriere nu au fost studiate mai atent, ținând cont de faptul că Școala Beecher nu este o școală de integrare, care să se adreseze și copiilor cu nevoi speciale. Există mulți părinți „printre care mă număr și eu” care se întreabă dacă acest copil ar fi trebuit admis în școala noastră. În cele din urmă, sunt oarecum descumpănită că acest copil nu a fost supus unui proces standard de admitere (cu interviu, de exemplu), la fel ca restul copiilor care au început gimnaziul în acest an.

Numai bine!

Melissa Perper Albans

To: melissa.albans@rmail.com
Fr: ltushman@beecherschool.edu
Cc: johnwill@phillipsacademy.edu;
 amandawill@copperbeech.org
Subject: Jack Will

Dragă doamnă Albans,

Vă mulțumesc pentru mesajul în care v-ați subliniat îngrijorările. Dacă nu aș fi fost convins că Jack Will își regretă fapta foarte mult și dacă nu aș crede pe deplin că nu va repeta ce a făcut, vă asigur că nu i-aș fi permis să revină la Școala Beecher.

În ce privește îngrijorările dumneavoastră în legătură cu noul nostru elev, August, vă rog să rețineți că nu are nevoi speciale. Nu este nici neputincios, nici handicapat și nici întârziat în dezvoltare în vreun fel. Așadar, nu există niciun motiv pentru a bănuși că cineva trebuie să-și facă probleme în legătură cu admiterea lui la Școala Beecher - fie ea școală de integrare sau nu. În ce privește procesul de admitere, directorul comisiei de admitere și cu mine ne-am folosit de dreptul regulamentar de a-l intervieva pe August la el acasă, din motive evidente. Această ușoară abatere de la protocol a fost îndreptățită și nu a prejudiciat în niciun fel procesul de selecție al cererilor de înscriere. August este un elev eminent și a câștigat prietenia unor tineri minunați, printre care se numără și Jack Will.

La începutul anului școlar, când am rugat câțiva copii să organizeze un fel de „comitet de primire” pentru August, am făcut-o ca să-i ușurez tranziția către mediul școlar. Nu am considerat că rugămintea de a fi prietenoși în mod special cu un elev nou le va aduce „poveri și greutăți” suplimentare. De fapt, m-am gândit că i-ar învăța câteva lucruri despre compasiune, prietenie și loialitate.

După cum s-a dovedit, Jack Will nu a fost nevoit să învețe niciuna dintre aceste calități, pentru că le avea deja din belșug.

- R.J. PALACIO -

Vă mulțumesc din nou pentru că țineți legătura cu mine.

Toate cele bune,
Lawrence Tushman

To: melissa.albans@rmail.com
Fr: johnwill@phillipsacademy.edu
Cc: ltushman@beecherschool.edu;
amandawill@copperbeech.org
Subject: Jack

Bună, Melissa,

Îți mulțumesc că ai fost atât de înțeleghătoare în privința incidentului cu Jack. După cum știi, îi pare foarte rău pentru ce a făcut. Sper că vei accepta oferta noastră de a plăti vizitele la dentist pentru Julian.

Suntem impresionați de preocuparea ta în legătură cu prietenia dintre Jack și August. Să știi că l-am întrebat pe Jack dacă simte vreo presiune în acest sens și a răspuns foarte ferm că nu. Îi place compania lui August și simte că și-a făcut un prieten bun.

Vă dorim un An Nou fericit!
John și Amanda Will

Salut, August,

Jacklope Will vrea să fiți prieteni pe Facebook.

Jacklope Will
32 de prieteni comuni

Mulțumim!
Echipa Facebook

- MINUNEA -

To: auggiedoggiepullman@email.com
Subject: Iertare!!!!!!
Message:

Salut august. Sunt eu Jack Will. Am observat că nu-s pe lista ta de prieteni. Sper să mă bagi din nou, că-mi pare tare rău. Am vrut numai să știi asta. Iartă-mă! Știu de ce ești supărat pe mine și-mi pare rău n-am vrut să zic ce-am zis. Am fost un prost. Sper că mă poți ierta.

Sper să fim iară prieteni.
Jack

1 mesaj nou.
De la: AUGUST
31 dec. 16:47

primit mesaj știi de ce-s supărat?? Summer ți-a zis?

1 mesaj nou.
De la: JACKWILL
31 dec. 16:49

Mi-a zis masca însângerată ca pont și n-am înțeles apoi mi-am adus aminte costumul de Halloween. N-am știut că ești tu credeam că ești Boba Fett.

1 mesaj nou.
De la: AUGUST
31 dec. 16:51

M-am răzgândit în ultima clipă. Chiar l-ai pocnit pe Julian?

1 mesaj nou.
De la: JACKWILL
31 dec. 16:45

I-am dat un pumn și i-am scos o măsea. Una de lapte.

1 mesaj nou.
De la: AUGUST
31 dec. 16:55

de ce l-ai pocnit???????

1 mesaj nou.
De la: JACKWILL
31 dec. 16:56

Nu știu

1 mesaj nou.
De la: AUGUST
31 dec. 16:58

minți, a zis ceva de mine așa-i?

1 mesaj nou.
De la: JACKWILL
31 dec. 17:02

e un infect, dar și eu am fost infect. Îmi pare tare tare tare rău pentru ce-am zis, frate, da? preteni iară?

1 mesaj nou.
De la: AUGUST
31 dec. 17:03

ok

1 mesaj nou.
De la: JACKWILL
31 dec. 17:03

superrr!!!

1 mesaj nou.
De la: AUGUST
31 dec. 17:06

dar să-mi spui adevărul, da?
chiar ai vrea să te sinucizi dac-ai fi eu?

1 mesaj nou.
De la: JACWILL
31 dec. 17:08

nu!!!!!!
jur pe viața mea!
dar aș vrea să mă sinucid dac-aș fi Julian

1 mesaj nou.
De la: AUGUST
31 dec. 17:10

lol
da frate preteni iară

Întoarcerea din vacanța de iarnă

În ciuda celor spuse de Tushman, când m-am întors la școală în ianuarie n-a fost ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. De fapt, lucrurile au stat ciudat chiar din clipa în care am ajuns dimineață la dulapul meu. Sunt vecin de dulap cu Amos, care a fost întotdeauna un băiat dintr-o bucată. Eu i-am zis „Salutare, care-i treaba?”, iar el m-a salutat doar dând din cap, și-a încuiat dulapul și a plecat. Mi s-a părut bizar. Pe urmă i-am zis „Care-i treaba?” lui Henry, care nici măcar n-a schițat un zâmbet, s-a uitat în altă parte.

Aha, deci ceva se întâmpla! În cinci minute deja îmi dăduseră cu flit doi băieți. Nu că i-ar fi numărat cineva. Am zis să mai încerc și cu Tristan și – bum! – același rezultat. El părea chiar nervos, parcă i-ar fi fost frică să vorbească cu mine.

Na, că m-am trezit cu ciumă! m-am gândit. Asta era răzbunarea lui Julian.

Cam așa mi-a mers toată dimineața. Nu vorbea nimeni cu mine. Nu-i adevărat: fetele se purtau absolut normal. Și, desigur, August vorbea cu mine. Și trebuie să recunosc că m-au salutat cei doi Max, ceea ce m-a făcut să mă simt foarte prost, pentru că nu-mi pierdusem vremea cu ei nici măcar o dată în cei cinci ani de când eram în aceeași clasă.

Am sperat că la prânz o să fie mai bine, dar n-a fost. M-am așezat la masa mea obișnuită, lângă Luca și Isaiah. Mi-am zis că, întrucât nu făceau parte din grupul super-popularilor, ci doar din gașca de mijloc, voi fi în siguranță cu ei. Dar abia dacă au dat din cap când i-am salutat. Când a fost strigată masa noastră, și-au luat tăvile și nu s-au mai întors. I-am văzut așezându-se la o altă masă, în celălalt capăt al cantinei. Nu stăteau chiar la masa lui Julian, dar pe-aproape, erau în vecinătatea grupului popular. Fusesem exclus. Știam că într-a cincea se întâmplă să schimbi masa, dar nu crezusem niciodată că o să mi se întâmple mie.

Mă simțeam groaznic, singur la masă. Aveam impresia că toată lumea mă privește. Era ca și cum n-aș fi avut prieteni. M-am hotărât să sar peste prânz și să mă duc la bibliotecă să citesc.

Războiul

Charlotte mi-a spus de ce mă vedea toată lumea cu ochi răi, pentru că ea știa din interior. La sfârșitul zilei am găsit un bilet în dulap:

„Ne întâlnim în sala 301 imediat după ore. Vino singur! Charlotte.”

Când am intrat, ea era deja acolo.

— Salutare, am zis.

— Bună, a zis ea.

S-a dus la ușă, s-a uitat în stânga și în dreapta, a închis ușa și a încuiat-o pe dinăuntru. Pe urmă s-a întors cu fața la mine și a început să-și roadă unghiile în timp ce vorbea.

— Uite, îmi pare rău de ce se întâmplă și vreau să-ți spun ce știu eu. Promiți să nu spui la nimeni că am vorbit cu tine?

— Promit.

— Julian a organizat în vacanță o petrecere uriașă, a zis Charlotte. Adică, realmente *uriază*. Prietenul soră-mii și-a făcut anul trecut tot acolo aniversarea de 16 ani. A avut vreo 200 de invitați, așa că locul e *uriaz* de-a dreptul.

— Da, și?

— Da, și... au fost acolo aproape toți din anul nostru.

— Nu chiar toți, am glumit eu.

— Da, nu chiar toți. Dar au fost chiar și unii părinți. De exemplu, părinții mei au fost. Știi că mama lui Julian este vicepreședinta Consiliului Școlar, da? Cunoaște o *groază* de lume. Una peste alta, la petrecere, Julian s-a plimbat de colo până colo și le-a spus tuturor că l-ai pocnit pentru că ai probleme emoționale serioase...

— Ce?!

— Și că trebuia să fii exmatriculat, dar că părinții lui au implorat școala să nu te dea afară.

— Poftim?!

— Și că nimic nu s-ar fi întâmplat dacă Tushman nu te-ar fi forțat să fii prieten cu Auggie. A zis că mama lui consideră, citez, „că ai clacat psihic sub presiune...”.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Dar n-a crezut nimeni asta, nu? am zis.

A ridicat din umeri.

— Nu asta-i problema, a zis ea. Problema este că Julian chiar e foarte popular. Și, știi, mama a auzit că mama lui face presiuni la școală să se revizuiască cererea de admitere a lui Auggie la Beecher.

— Poate face asta?

— Problema este că Beecher nu-i o școală de integrare. Adică nu-i o școală unde să se amestece copii normali cu copii cu nevoi speciale.

— Asta-i prostie curată. Auggie nu are nevoi speciale.

— Da, dar ea spune că dacă școala își schimbă felul în care procedează...

— Dar nu-și schimbă nimic!

— Ba da. N-ai observat că au schimbat tema expoziției de desen de la Anul Nou? În anii trecuți, cei din clasa a cincea se prezentau cu autoportrete, dar nouă ni s-a cerut să ne facem autoportrete caraghioase, în chip de animale. Îți aduci aminte?

— Ce să zic, mare lucru...

— Știu! Nu spun că sunt de acord, spun doar ce spune ea.

— Am priceput, dar e o porcărie...

— Știu. Oricum, Julian a zis că prietenia ta cu Auggie te trage în jos și că, pentru binele tău, ar trebui să încetezi să mai petreci atâta timp cu el. Și că dacă vezi că începi să-ți pierzi vechii prieteni, o să te trezești. Așa că, pentru binele tău, el n-o să-ți mai fie deloc prieten.

— Pauză de știri: eu am fost primul care a încetat prietenia cu el.

— Da, dar el i-a convins pe toți băieții să nu mai fie prieteni cu tine, pentru binele tău. De asta nu mai vorbește nimeni cu tine.

— Dar tu vorbești.

— Mda, e mai mult o chestie între băieți, mi-a explicat Charlotte. Fetele rămân neutre. În afară de grupul Savannei,

desigur, care merge peste tot cu grupul lui Julian. Dar pentru restul este un război între băieți.

Am dat din cap în semn că am înțeles. Ea a lăsat capul într-o parte și s-a bosumflat, ca și cum i-ar fi părut rău pentru mine.

— E bine că ți-am spus toate astea? m-a întrebat.

— Da! Sigur! Puțin îmi pasă cine vorbește cu mine și cine nu, am mințit eu. Toată povestea asta-i o tâmpenie.

Ea a dat din cap aprobator.

— Auzi, Auggie știe ceva? am întrebat-o.

— Sigur că nu. Cel puțin nu de la mine.

— Dar Summer?

— Nu cred. Știi, eu mai bine aș pleca. În caz că te interesează, mama mea crede că mama lui Julian e absolut idioată. Zice că i se pare că oamenilor ca ea le pasă mai mult cum arată poza clasei, decât să se poarte cum trebuie. Ai aflat de treaba cu Photoshopul, nu?

— Da, mi s-a făcut greață.

— Și mie, a aprobat Charlotte. Acum o să plec. Am vrut doar să știi cum stă treaba.

— Mulțumesc, Charlotte.

— Te anunț dacă mai aflu ceva, a zis.

Înainte să iasă pe ușă, s-a uitat din nou în stânga și în dreapta, să fie sigură că n-o vede nimeni. Chiar dacă era neutră, presupun că tot nu voia s-o vadă cineva cu mine.

Schimbarea meselor

Prost cum sunt, m-am așezat a doua zi la masă cu Tristan, cu Nino și cu Pablo. M-am gândit că n-ar fi o problemă, pentru că ei nu sunt nici populari, dar nici nu ies în pauză să joace *Dungeons & Dragons*. Sunt undeva la mijloc. La început mi s-a părut că am dat lovitura, pentru că erau prea de treabă ca să se fi făcut că nu mă văd când m-am dus la masa lor. Mi-au spus toți „Salut”, deși mi-am dat seama că au schimbat priviri între ei. Dar pe urmă s-a întâmplat la fel ca ieri. S-a strigat masa noastră, și-au luat mâncarea și s-au dus la o masă din altă parte a cantinei.

Din nefericire, era de serviciu doamna G., care a văzut ce s-a întâmplat și s-a dus după ei.

— Nu aveți voie să faceți asta, băieți, i-a dojenit ea în gura mare. Nu suntem genul ăsta de școală. Întoarceți-vă la masa voastră!

Strașnic, de parcă asta m-ar fi ajutat cu ceva! Până să se-ntoarcă la masă, mi-am luat tava și am plecat iute. Am auzit-o pe doamna G. strigându-mă, dar m-am prefăcut că n-o aud și am continuat să merg spre peretele celălalt, în spatele bufetului.

— Stai cu noi, Jack!

Era Summer. Ea și cu August ședeau la masa lor obișnuită și îmi făceau amândoi semn cu mâna să mă duc la ei.

De ce nu am stat cu August în prima zi de școală

Bine, sunt complet ipocrit. Știu. Îmi aduc aminte că l-am văzut pe August la cantină, în prima zi de școală. Toată lumea se uita la el. Toată lumea vorbea despre el. Pe atunci nu se obișnuise nimeni cu fața lui și nici nu știau că urma să vină la Beecher, așa că a fost un mare șoc pentru mulți să-l vadă în prima zi de școală. Unora dintre copii chiar le era frică să se apropie de el.

Când l-am văzut în fața mea la cantină, am știut că nu are lângă cine să se așeze, dar efectiv nu am putut să mă duc să stau cu el. Însă petrecusem cu el toată dimineața, pentru că avuseserăm multe cursuri împreună, și cred că voiam și eu să mai stau puțin cu alți copii. Așa că, atunci când l-am văzut așezându-se la o masă de cealaltă parte a bufetului, am căutat o masă cât mai îndepărtată de a lui. M-am așezat cu Luca și cu Isaiah, deși nici nu-i cunoșteam, și am vorbit tot timpul despre baseball, iar în recreație am jucat baschet cu ei. După aceea, ei au devenit colegii mei de masă.

Am aflat că Summer s-a așezat lângă August, ceea ce m-a surprins, pentru că ea nu era unul dintre copiii cu care vorbise Tushman să fie prieteni cu Auggie. Așa că am știut că o făcuse *numai* ca să fie drăguță, iar asta mi s-a părut foarte curajos.

Acum stăteam și eu cu Summer și cu August, iar ei erau drăguți cu mine ca de obicei. I-am pus la curent cu tot ce-mi spusese Charlotte, mai puțin cu faptul că „cedasem psihic” pentru că fusesem silit să fiu prieten cu Auggie, cu partea în care mama lui Julian spunea că Auggie ar avea nevoi speciale și cu partea legată de Consiliul Școlar. De fapt, cred că le-am spus numai că Julian dăduse o petrecere mare în vacanță și îi întorsese pe toți băieții dintr-a cincea împotriva mea.

— Mă simt tare ciudat, am zis, să nu vorbească lumea cu mine și să se poarte ca și cum nici n-aș exista.

Auggie a început să zâmbască.

— Așa ți se pare? a zis el sarcastic. Bun venit în lumea mea!

Tabere

— Iată care sunt taberele oficiale, a zis Summer a doua zi la prânz.

A scos o foaie de hârtie împăturită și a desfăcut-o. Avea trei coloane de nume.

Tabăra lui Jack

Jack

August

Reid

Max G.

Max W.

Tabăra lui Julian

Miles

Henry

Amos

Simon

Tristan

Pablo

Nino

Isaiah

Luca

Jake

Toland

Roman

Ben

Emmanuel

Zeke

Tomaso

Tabăra neutră

Malik

Remo

Jose

Leif
Ram
Ivan
Russell

— De unde ai hârtia asta? a zis Auggie, uitându-se peste umărul meu în timp ce eu citeam numele.

— Charlotte a făcut-o, a răspuns repede Summer. Mi-a dat-o în ultima pauză. A spus că ea crede că ar trebui să știi cine-i de partea ta, Jack.

— Nu-s prea mulți, asta-i sigur, am zis eu.

— Dar Reid este, a zis ea. Și cei doi Max.

— Grozav! Tocilarii sunt cu mine.

— Nu fi rău, a zis Summer. Apropo, cred că Charlottei îi plăci.

— Mda, știu.

— Ai de gând s-o inviți în oraș?

— Glumești! Nu pot, mai ales acum, când toată lumea se poartă de parcă aș avea ciumă.

Cum mi-au ieșit vorbele pe gură, cum mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să le spun. S-a lăsat o liniște jenantă. M-am uitat la Auggie.

— E-n regulă, a zis. Știu despre jocul lor.

— Îmi pare rău, am zis.

— Dar nu știam că-i spun Ciumă, a zis. Am crezut că-i spun Brânză împuțită sau cam așa ceva.

— Da, ca în *Jurnalul unui puști*, am încuviințat eu.

— Ciumă sună mai fain, a glumit el. Ca și cum cineva s-ar putea molipsi de „boala mortală a urâteniei”, a zis el, făcând cu degetele în aer semnul ghilimelelor.

— Mie mi se pare groaznic, a zis Summer, dar Auggie a ridicat din umeri și a sorbit îndelung din cutia cu suc.

— În orice caz, n-o invit pe Charlotte nicăieri, am zis eu.

— Mama crede că suntem prea mici pentru întâlniri, a răspuns Summer.

— Dar dacă te-ar invita Reid? am întrebat-o. Te-ai duce?

Mi-am dat seama că era surprinsă.

— Nu! a zis ea.

— Am pus doar o întrebare, am râs eu.

Ea a clătinat din cap și a zâmbit.

— De ce ai întrebat? Ce știi?

— Nimic! Doar am întrebat! am zis.

— Să știi că sunt de acord cu mama, a zis ea. Cred că suntem prea tineri pentru întâlniri. Nu văd care-i graba.

— Sunt de acord, a zis August. Deși e păcat, cu atâtea fete care se dau mereu la mine.

A spus asta într-un fel atât de nostim, încât am izbucnit în râs și laptele pe care îl beam mi-a ieșit pe nas, făcându-ne pe urmă pe toți să hohotim ținându-ne de burtă.

Casa lui August

Se făcuse deja jumătatea lui ianuarie și nici măcar nu alesesem un proiect pentru târgul de științe. Eu îl lăsasem baltă de-a dreptul, pentru că nu știam ce aș vrea să fac. Dar în cele din urmă August a hotărât și mi-a spus: „Frate, trebuie să ne apucăm”. Așa că după școală ne-am dus la el acasă.

Eram destul de emoționat. Nu știam dacă August le povestise părinților despre ceea ce noi numeam acum „Incidentul de Halloween”. Dar am descoperit că tatăl lui nu era acasă, iar mama avea ceva de făcut pe-afară. În cele două secunde cât am vorbit cu ea am devenit foarte sigur că Auggie nu-i suflase o vorbă. A fost foarte amabilă și prietenoasă cu mine.

Când am intrat în cameră la Auggie, am exclamat:

— Uau, Auggie, dar chiar că ești îndrăgostit de *Războiul stelelor*!

Avea polițe pline cu figurine din *Războiul stelelor* și un afiș uriaș cu *Imperiul contraatacă* pe perete.

— Da, sunt, a râs el.

S-a așezat pe un scaun mobil de lângă birou și eu m-am prăbușit pe un fotoliu-sac dintr-un colț. Câinele lui a intrat imediat în cameră și a venit drept la mine.

— El e câinele de pe felicitarea ta! am zis, lăsându-l să-mi miroasă mâna.

— Ea, m-a corectat Auggie. O cheamă Daisy. Poți s-o mângâi. Nu mușcă.

Am început s-o mângâi și s-a întors cu burta-n sus.

— Îi place s-o freci pe burtă, a zis August.

— E cel mai drăguț câine pe care l-am văzut, am zis, frecând-o pe burtă.

— Știu. E cel mai grozav câine din lume. Nu-i așa, fetițo?

Imediat ce l-a auzit pe Auggie zicând asta, Daisy a început să dea din coadă și s-a dus la el.

— Cine-i fetița mea? Cine-i fetița mea? a zis Auggie, în timp ce ea îl lungea pe față.

— Mi-ar plăcea să am un câine, am zis eu. Dar părinții mei cred că apartamentul nostru e prea mic.

Am început să mă uit prin cameră, în timp ce el dădea drumul la calculator.

— Ai un Xbox 360⁴³? Putem să ne jucăm?

— Hei, am venit să lucrăm la proiectul pentru târgul de știință!

— Ai *Halo*⁴⁴?

— Sigur că am *Halo*.

— Ne jucăm, te rog?

El intrase pe site-ul Școlii Beecher și parcurgea lista proiectelor științifice propuse de doamna Rubin.

— Vezi de-acolo? m-a întrebat.

Am oftat și m-am dus să mă așez pe un scaun de lângă el.

— Grozav iMac! am zis.

— Tu ce calculator ai?

— Omule, eu n-am nici măcar camera mea, cu atât mai puțin calculatorul meu. Părinții mei au un Dell vechi, care practic e mort.

— Ce zici de proiectul ăsta? a zis, întorcând monitorul în direcția mea ca să pot vedea.

M-am uitat repede pe ecran și am simțit că mi se încețoșează ochii.

— Să facem un ceas solar, a zis el. Mi se pare grozav.

M-am sprijinit de spătar.

— N-am putea face pur și simplu un vulcan?

— Toată lumea face vulcani.

— Pentru că-i ușor, clar, am zis eu, mângâind-o iar pe Daisy.

— Sau să facem flori din cristale de sare amară?

— Sună plicticos, am zis eu. De ce i-ai pus numele Daisy? August n-a ridicat privirea de pe ecran.

⁴³ Consolă de jocuri video.

⁴⁴ Joc video SF.

— Sora mea a botezat-o. Eu am vrut să-i spun Darth. De fapt, numele ei complet este Darth Daisy dar nimeni n-o strigă așa.

— Darth Daisy! Ce caraghios! Salut, Darth Daisy i-am zis câinelui, care s-a rostogolit iarăși pe spate ca s-o scarpin pe burtă.

— Uite, ăsta-i cel mai potrivit, a zis August, arătându-mi pe monitor o fotografie cu niște cartofi din care ieșeau sârme. Cum să faci o baterie electrică organică din cartofi. Chiar că-i fain! Cică poți alimenta o veioză cu bateriile astea. I-am putea spune carto-lampă sau cumva. Ce părere ai?

— Pf, mi se pare greu de tot. Știi că sunt bătă la științe.

— Taci din gură, nu-i adevărat!

— Ba este! La ultimul test am luat 54 de puncte. Sunt lemn!

— Ba nu! Asta s-a întâmplat pentru că eram certați și nu te-am ajutat. Acum te pot ajuta. Asta-i un proiect bun, Jack. Trebuie să-l facem.

— Bine, cum vrei tu, am ridicat eu din umeri.

Atunci s-a auzit un ciocănit în ușă. O adolescentă cu plete lungi și negre a băgat capul înăuntru. Nu se aștepta să mă vadă acolo.

— Hei, salut, a zis către amândoi.

— Salut, Via, a zis August, dezlipindu-și ochii de monitor. Via, el e Jack. Jack, ea e Via.

— Salut, am zis eu, dând din cap.

— Salut, a zis ea, privindu-mă atent.

Din secunda în care Auggie mi-a rostit numele, am știut că-i povestise tot ce spuseseam despre el. Mi-am dat seama din felul în care se uita la mine. De fapt, se uita la mine ca și cum si-ar fi adus aminte de ziua aceea din față de la Carvel, pe Bulevardul Amesfort, care fusese cu mulți ani în urmă.

— Auggie, vreau să-ți fac cunoștință cu un prieten, a zis ea. Vine peste câteva minute.

— Este noul tău *iubit*? a tachinat-o August.

Via a lovit cu piciorul scaunul pe care stătea el.

- Să te porți frumos, a zis ea și a ieșit din cameră.
- Frate, soră-ta e trăsnet! am zis.
- Știu.
- Mă urăște, nu-i așa? I-ai povestit despre incidentul de la Halloween?
- Da, a răspuns el.
- Da, mă urăște, sau da, i-ai povestit despre Halloween?
- Amândouă.

Iubitul

Peste două minute sora lui s-a întors cu un băiat pe nume Justin. Părea un tip destul de drăguț. Avea părul lung. Ochelari rotunzi, mici. Ducea în mână o cutie argintie lunguiață, ascuțită la un capăt.

— Justin, el e August, fratele meu mai mic, a zis Via. Iar el e Jack.

— Salut, băieți, a zis Justin, dând mâna cu noi.

Părea puțin emoționat. Poate pentru că îl vedea pe August pentru prima dată. Uneori uit ce șoc ai când îl întâlnești prima oară.

— Ai o cameră drăguță, a zis el.

— Ești iubitul Viei? a întrebat răutăcios Auggie, iar sora lui i-a tras șapca peste ochi.

— Ce ai în cutie? am întrebat eu. O mitralieră?

— Ha! a răspuns iubitul. Nostim! Nu, este o... scripcă.

— Justin e scripcar, a zis Via. Cântă într-o trupă zydeco.

— Ce naiba e aia o trupă zydeco? a întrebat Auggie, uitându-se la mine.

— Un gen de muzică, a răspuns Justin. Ca muzica creolă.

— Ce înseamnă creolă? am întrebat eu.

— Ar trebui să spui că ai acolo o mitralieră, a zis Auggie. Nimeni nu te-ar mai bate la cap.

— Ha, cred că ai dreptate, a zis Justin, dând din cap și trecându-și părul după urechi. Muzica creolă este un gen de muzică cântată în Louisiana, mi-a răspuns el.

— Ești din Louisiana? l-am întrebat.

— Nu, a răspuns el, împingându-și ochelarii în sus pe nas. Sunt din Brooklyn.

Nu știu de ce, dar asta m-a făcut să râd.

— Haide, Justin, a zis Via, trăgându-l de mână. Hai la mine în cameră.

— Bine, băieți. Ne vedem mai târziu. Pa, a zis el.

— Pa!

— Pa!

Imediat ce au ieșit, Auggie s-a uitat la mine și a zâmbit.

— „Sunt din Brooklyn”, am zis eu, și amândoi ne-am tăvălit de răs.

Partea a cincea

JUSTIN

**Uneori cred că am capul atât de mare
pentru că este prea plin de visuri.**

(Replică din *Omul Elefant* de Bernard Pomerance)

Fratele Oliviei

Îl văd prima oară pe fratele mai mic al oliviei și recunosc că sunt luat complet prin surprindere.

n-ar trebui, evident, olivia mi-a spus totul despre „sindromul” lui, mi-a descris chiar cum arată, dar mi-a povestit și despre toate operațiile făcute în decursul anilor, așa că am presupus că acum arată mai aproape de normal, ca atunci când un copil se naște cu buză de iepure, este operat și nu-ți dai seama decât că are o cicatrice mică deasupra buzei, presupun că mi-am închipuit că fratele ei are câte o cicatrice ici-colo. dar nu mă așteptam să văd asta. nu mă așteptam în niciun caz să-l văd pe puștiul cu șapcă de baseball care stă acum în fața mea.

de fapt, sunt doi puști în fața mea: unul arată absolut normal, e blond și creț și îl cheamă jack; celălalt e auggie.

îmi place să cred că sunt în stare să-mi ascund uimirea. sper că o fac chiar acum. uimirea este una dintre emoțiile greu de măsluit, fie că vrei să arăți uimit, fie că încerci să nu se vadă că ești uimit.

dau mâna cu el. dau mâna și cu celălalt băiat, nu vreau să mă uit fix la fața lui.

faină cameră, zic.

ești iubitul viei? zice el.

cred că zâmbește, olivia îi trage pe ochi șapca de baseball.

aia e o mitralieră? zice băiatul blond.

de parcă n-aș mai fi auzit asta! vorbim puțin despre zydeco. pe urmă via mă ia de mână și mă trage afară din cameră, imediat ce închidem ușa după noi, îi auzim râzând.

sunt din brooklin! mă îngână unul dintre ei.

oliviei dă ochii peste cap și zâmbește.

hai să stăm în camera mea, zice ea.

ne întâlnim deja de două luni. mi-a plăcut de ea din clipa în care am văzut-o, din momentul în care s-a așezat la masa noastră, nu-mi puteam lua ochii de la ea. foarte frumoasă, piele măslinie și cei mai frumoși ochi albaștri pe care i-am

văzut vreodată, la început s-a purtat ca și cum voia să fim doar prieteni, cred că-mi transmite vibrația asta chiar și fără să vrea. stai deoparte, nici nu te obosi să-ncerci. nu flirtează, cum fac alte fete. te privește direct în ochi când stă de vorbă cu tine. parcă te provoacă, așa că am început s-o privesc și eu direct în ochi, ca și cum i-aș fi răspuns la provocare, pe urmă am invitat-o să iasă cu mine și ea a zis da. asta a fost beton.

este o fată nemaipomenită și-mi place să-mi petrec timpul cu ea.

nu mi-a spus despre august decât la a treia întâlnire.

cred că i-a descris fața folosind expresia „anormalitate craniofacială”. sau o fi fost „anomalie craniofacială”. știu sigur că nu a folosit cuvântul „diform”, pentru că l-aș fi remarcat.

ce părere ai? mă întreabă emoționată imediat ce intrăm la ea în cameră, ești șocat?

nu, mint eu.

zâmbește și se uită în altă parte.

ești șocat.

nu sunt, insist eu. este exact așa cum ai zis că va fi.

ea dă din cap și se așază pe pat. e drăguț că încă mai are pe pat o mulțime de animale de pluș. ia unul fără să se gândească, un urs polar, și îl pune în poală.

eu mă așez pe scaunul de la birou. camera ei este imaculată.

când eram mică, zice, mulți copii nu mai veneau să se joace cu mine a doua oară. vreau să zic, o *grămadă* de copii! aveam prieteni care nu veneau nici la ziua mea din cauză că era și el acolo, nu mi-au spus niciodată direct, dar eu am înțeles, unii nici nu știu cum să se poarte cu auggie, îți dai seama?

am încuviințat dând din cap.

nici măcar nu-și dau seama că sunt răi, adaugă ea.

sunt numai speriați, adică, să recunoaștem, fața lui chiar te bagă în sperieți.

bănuiesc că da, răspund eu.

dar pentru tine e ok? mă întreabă ea dulce, nu ești îngrozit? nu te sperie?

nu sunt îngrozit și nu mă sperie.

zâmbesc.

ea dă din cap și se uită la ursul polar din poală, nu-mi dau seama dacă mă crede sau nu, dar pe urmă îl pupă pe urs pe nas și îl aruncă în mine zâmbind, cred că asta înseamnă că mă crede, sau cel puțin că vrea să mă creadă.

Ziua îndrăgostiților

De valentine's day îi ofer oliviei un lăntişor cu o inimioară, iar ea îmi dă o gentuță făcută din dischete vechi de calculator. e foarte tare că poate să facă așa ceva. cercei din piese electronice, rochii din tricouri, traiste din blugi vechi, e foarte creativă. îi spun că într-o zi o să ajungă artistă, dar ea vrea să devină om de știință, genetician, nici mai mult nici mai puțin, vrea să găsească leacul pentru oameni ca fratele ei, presupun.

plănuim să-i cunosc în sfârșit părinții, sâmbătă seara, la un restaurant mexican de pe bulevardul amesfort, aproape de casa ei.

am toată ziua emoții din cauza asta. și când am emoții îmi reapar ticurile, le am tot timpul, dar nu mai sunt așa rele ca atunci când eram mic; doar clilesc des, uneori, și rar îmi smucesc capul, dar când sunt stresat se înrăutățesc, iar faptul că îi voi cunoaște pe părinții ei mă stresează, e clar.

intru în restaurant și îi găsesc așteptându-mă înăuntru. tatăl se ridică și dă mâna cu mine, iar mama mă îmbrățișează, bat pumnul cu auggie în semn de salut și o pup pe olivia pe obraz înainte să mă așez.

ne bucurăm să te cunoaștem, Justin! am auzit multe despre tine!

părinții oliviei sunt extrem de drăguți, mă fac imediat să mă simt în largul meu. chelnerul ne aduce meniul și îi observ expresia când dă cu ochii de august, dar mă prefac că nu văd. cred că în seara asta toți ne prefacem că nu vedem anumite lucruri, chelnerul, ticurile mele. felul în care fărâmițează august chipsurile de tortilla în farfurie și apoi bagă firimiturile în gură cu lingura, mă uit la olivia și ea îmi zâmbește, ea îmi vede ticurile, olivia este o fată care vede totul.

petrecem toată seara vorbind și râzând, părinții oliviei mă întreabă despre muzica mea, despre cum am ajuns scripcar și lucruri dintr-astea. le spun că la început am cântat la

vioară muzică clasică, dar pe urmă am trecut la muzică populară appalachiană și pe urmă la zydeco. ascultă fiecare cuvânt ca și cum îi interesează cu adevărat. îmi spun să-i anunț când trupa mea are viitoarea cântare, ca să vină să mă asculte.

sincer să fiu, nu sunt obișnuit cu atâta atenție, părinții mei habar n-au ce vreau să fac cu viața mea. nu mă întreabă niciodată, nu vorbim niciodată despre asta. Nici nu cred că știu că mi-am schimbat vioara clasică pe o scripcă cu opt coarde încă de acum doi ani.

după cină mergem acasă la olivia să mâncăm înghețată. câinele lor ne întâmpină la ușă. un câine bătrân, foarte drăgălaș, dar a vomitat peste tot în hol. mama oliviei dă fuga după prosoape de hârtie, iar tatăl ei ia câinele în brațe de parcă ar fi un copilăș.

ce-ai pățit, fetițo? zice el, iar câinele se simte ca în rai, scoate limba de-un cot, dă din coadă și stă cu picioarele-n sus în unghiuri ciudate.

tată, povestește-i lui Justin cum te-ai ales cu daisy zice olivia.

da! zice auggie.

tatăl lor zâmbeste și se așază într-un fotoliu, cu câinele cuibărit în brațe. e clar că a spus povestea asta de o grămadă de ori și că lor le place s-o asculte.

vin într-o seară cu metroul, zice el, și un om al străzii pe care nu l-am mai văzut prin cartier împingea un covrig de blană într-un cărucior, vine la mine și zice, hei, domnule, nu vrei să-mi cumperi câinele? iar eu nici nu stau pe gânduri, zic sigur că da, cât vrei pe el? zece dolari, zice el, așa că eu îi dau hârtia de douăzeci pe care o aveam în portofel și el îmi dă câinele, justin, crede-mă, n-ai mirosit în viața ta ceva atât de împutit! o iau de acolo și o duc direct la veterinarul din colț, iar pe urmă o aduc acasă.

nici măcar nu mi-a dat telefon înainte, să știi! intervine mama în timp ce curăță pardoseala, să mă întrebe dacă sunt de acord să aducă acasă câinele unui om al străzii.

câinele se uită la ea când zice asta ca și cum ar înțelege tot ce spune fiecare despre el. e o cățea fericită, parcă ar ști că și-a găsit norocul atunci când a dat peste familia asta.

cam înțeleg ce simte. îmi place familia oliviei, sunt niște oameni veseli.

familia mea nu-i deloc la fel. mama și tata au divorțat când aveam eu patru ani și se urăsc mult. am crescut locuind câte jumătate de săptămână în apartamentul tatei din chelsea, iar cealaltă jumătate acasă la mama, în brooklyn heights. am un frate vitreg cu cinci ani mai mare decât mine care abia dacă știe că exist. simt de când mă știu că părinții mei abia așteptau să cresc destul cât să pot avea grijă de mine singur, „poți să te duci singur la magazin.” „uite cheile apartamentului”. e caraghios că pentru părinții ultra-protectori există un cuvânt, dar pentru opusul lor, nu. cum să le spui unor părinți care nu te protejează destul? infra-protectori? neglijenți? egoiști? duși cu pluta? cred că în toate aceste feluri.

în familia oliviei toți își spun mereu unii altora „te iubesc”.

eu nu țin minte când mi-a spus ultima dată asta cineva din familia mea.

până să vină timpul să plec acasă, toate ticurile mele dispăruseră.

Orașul nostru

Pentru serbarea de la primăvară pregătim piesa *orașul nostru*⁴⁵. olivia m-a provocat să concurez pentru rolul principal, regizorul, și cumva am reușit să-l primesc, noroc neașteptat. n-am mai jucat niciodată un rol principal. i-am spus oliviei că-mi aduce noroc. din păcate ea n-a primit rolul principal feminin, emily gibbs. l-a obținut miranda, fata cu părul roz. olivia a primit un rol mai mic, dar e și dublură pentru emily. eu sunt mai dezamăgit decât este olivia. ea pare aproape ușurată.

nu-mi place să se holbeze lumea la mine, zice ea, ceea ce-i destul de ciudat din partea unei fete atât de drăguțe.

o parte din mine crede că s-ar putea să fi rasolit audiția intenționat.

serbarea de primăvară e la sfârșitul lui aprilie. acum suntem la jumătatea lui martie, așa că am mai puțin de șase săptămâni să-mi învăț rolul, plus repetițiile, plus repetițiile cu trupa, plus testele finale, plus timpul petrecut cu olivia. vor fi șase săptămâni grele, în mod sigur, domnul Davenport, profesorul de teatru, e cam maniac cu toate, până se termină spectacolul, cred că o să ne scoată din minți, am auzit un zvon că voia să facă *omul elefant*, dar a schimbat piesa în ultimul moment cu *orașul nostru*. schimbarea asta ne-a mâncat o săptămână de repetiții.

nu aștept deloc cu nerăbdare nebunia din următoarea lună și jumătate.

⁴⁵ Piesă de teatru scrisă de Thornton Wilder.

Buburuza

Olivia și cu mine stăm pe treptele din fața casei, mă ajută cu replicile, e o seară caldă de martie, aproape ca vara. cerul arată încă strălucitor și azuriu, dar soarele a coborât și pe trotuare se întind umbre lungi.

eu recit:

da, soarele a răsărit de peste o mie de ori, verile și iernile au mai ros puțin munții, iar ploile i-au mai spălat de praf. copiii care înainte nici nu erau născuți au început deja să rostească propoziții întregi; unele persoane care se credeau sprintene și tinere au băgat de seamă că nu mai pot urca scările în fugă, ca pe vremuri, fără să le bată inima ceva mai repede.⁴⁶

am clătinat din cap. nu-mi aminteam mai departe.

atâtea lucruri se pot întâmpla într-o mie de zile, îmi suflă olivia, citind din text.

așa-i, așa-i, așa-i, zic.

dau din cap și oftez.

sunt varză, olivia, cum naiba să țin minte atâtea replici?

o să le ții, răspunde ea plină de încredere, se întinde și face palmele căuș în jurul unei buburuze apărute de nicăieri.

vezi? semn de noroc, zice ea, ridicând încet dosul palmei ca să lase buburuza să treacă în palma celeilalte mâini.

semn de noroc sau semn că se încălzește, glumesc eu.

semn de noroc, desigur, răspunde ea și se uită cum i se cațără buburuza pe încheietură, cred că poți să-ți pui o dorință când prinzi o gărgăriță. când eram mici, auggie și cu mine ne puneam dorințe la toate găzele.

ea închide din nou palmele în jurul buburuzei.

hai, pune-ți o dorință! închide ochii!

închid ochii ascultător, trece o secundă lungă, pe urmă îi deschid.

ți-ai pus dorința?

⁴⁶ Fragment din piesa de teatru *Orașul nostru*.

da.

ea zâmbește, desface palmele și buburuza, ca la un semn, își deschide aripile și zboară.

nu vrei să știi ce dorință mi-am pus? întreb sărutând-o.

nu, răspunde ea sfioasă și se uită la cer, care în clipa asta are chiar culoarea ochilor ei.

mi-am pus și eu o dorință, spune ea misterioasă, dar ea își dorește atâtea lucruri, încât nu-mi pot imagina la ce se gândește.

Stația de autobuz

Mama oliviei, auggie, jack și daisy ies și ei pe trepte exact când îmi iau rămas-bun de la olivia, cam jenant, pentru că tocmai ne sărutăm îndelung.

bună, copii, zice mama ei, prefăcându-se că n-a văzut nimic, dar cei doi băieți chicotesc.

bună ziua, doamnă pullman.

justin, spune-mi isabel, zice ea din nou.

e a treia oară când mă roagă asta, așa că trebuie să mă obișnuiesc.

mă duc acasă, zic, ca și cum m-aș explica.

te duci la metrou? mă întreabă isabel, mergând în spatele câinelui cu un ziar. îl conduci și pe jack la stația de autobuz? nicio problemă.

de acord, jack? îl întreabă mama oliviei, iar el ridică din umeri, justin, poți să rămâi cu el până vine autobuzul?

sigur!

ne spunem toți la revedere, olivia îmi face cu ochiul.

nu-i nevoie să stai cu mine, zice jack când ne îndepărtăm. iau singur autobuzul de fiecare dată. mama lui auggie e prea protectoare.

are o voce gravă, joasă, vorbește ca un băiat dur. arată într-un fel ca puștii șmecheri din filmele vechi alb-negru. ar trebui să poarte șapcă de vânzător de ziare și pantaloni bufanți până la genunchi.

ajungem în stație și orarul spune că autobuzul vine peste opt minute.

aștept cu tine, îi zic.

cum crezi, ridică el din umeri. îmi împrumuți un dolar? vreau niște gumă.

scot un dolar din buzunar și îl urmăresc cum traversează strada până la băcănia din colț. mi se pare totuși cam mic ca să umble singur pe străzi, pe urmă mă gândesc cât eram eu de mic și cum mergeam singur cu metroul. eram mult prea

mic. într-o zi voi fi un tată ultra-protector, știu sigur, copiii mei vor ști că-mi pasă de ei.

aștept acolo un minut sau două și pe urmă văd trei băieți venind din direcția opusă, se îndreaptă direct spre băcănie, iar unul dintre ei se uită înăuntru și le face semn din cap celorlalți doi. pe urmă se uită toți înăuntru. îmi dau seama că n-au gânduri bune, își dau coate unul altuia și râd. unul dintre ei e cât jack de înalt, dar ceilalți doi sunt mai mari, par adolescenți. se ascund în spatele tejghelei cu fructe din fața magazinului și când iese jack se iau după el și scot niște sunete ca și cum ar vomita zgomotos. jack se întoarce ca din întâmplare să vadă cine sunt, iar ei o iau la fugă, bătând palma și râzând, sunt niște jigodii.

jack traversează strada ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic și stă lângă mine în stația de autobuz, făcând baloane de gumă.

prieteni de-ai tăi? îl întreb eu într-un târziu.

ha! zice el.

încearcă să zâmbească, dar îmi dau seama că e supărat.

doar niște nemernici de la mine de la școală, un băiat pe care-l cheamă julian și gorilele lui, henry și miles.

te necăjesc des așa?

nu, n-au mai făcut-o înainte. nu fac asta la școală niciodată, i-ar da afară. julian locuiește la două străzi de aici, cred că a fost un ghinion să mă întâlnesc cu el.

aha. bine, încuviințez eu.

nu-i mare lucru, mă asigură el.

involuntar, ne uităm pe bulevardul amesfort să vedem dacă vine autobuzul.

suntem într-un fel de război, zice el după un minut, ca și cum asta ar explica totul.

pe urmă scoate o foaie împăturită din buzunarul de la blugi și mi-o dă. o desfac, sunt trei liste de nume.

a întors toată clasa împotriva mea, zice jack.

nu chiar toată, subliniez eu uitându-mă la listă.

îmi lasă bilețele în dulap cu *toată lumea te urăște*.

ar trebui să-i spui asta dirigintei.

jack se uită la mine ca la un idiot și clatină din cap.

oricum, unii sunt neutri, zic, arătând lista, dacă-i atragi de partea ta, taberele se echilibrează.

mda, exact asta o să se întâmple, răspunde el sarcastic.

de ce nu?

îmi aruncă din nou o privire ca și cum aș fi cel mai mare prost cu care a stat el de vorbă vreodată.

care-i treaba? zic eu.

clatină din cap de parcă n-ar mai avea nicio speranță de la mine.

să zicem, spune el, că sunt prieten cu un băiat care nu-i tocmai cel mai popular din școală.

și atunci îmi dau seama ce nu spune el: august, tot ce i se întâmplă este din cauză că-i prieten cu august, și nu vrea să-mi spună mie pentru că sunt iubitul surorii lui.

da, sigur, are sens.

vedem autobuzul apropiindu-se pe bulevardul amesfort.

țin-te tare, îi spun și îi înapoiez foaia de hârtie, la gimnaziu e cât se poate de rău, dar pe urmă se îndreaptă treaba, lucrurile se vor rezolva.

el ridică din umeri și vâără lista înapoi în buzunar.

ne facem cu mâna când urcă în autobuz și îl văd îndepărtându-se.

când ajung la stația de metrou, două străzi mai încolo, îi văd pe cei trei băieți în fața chioșcului cu covrigi de alături.

încă râd și se rup în figuri ca membrii unei bande, niște băieți de bani gata în blugi strâmți și scumpi purtându-se ca borfașii.

nu știu ce mă apucă, dar îmi scot ochelarii și îi bag în buzunar, îmi pun cutia viorii sub braț cu vârful îndreptat înainte și mă duc la ei încruntat, vrând să arăt cât mai fioros. se uită la mine și le îngheață râsul pe buze când mă văd. înlemnesc cu înghețatele în poziții ciudate.

yo, ascultați aici! nu vă puneți cu jack, zic eu încet, scrâșnind din dinți, cu vocea lui clint eastwood când e

ticălos, mai luați-vă o dată de el și o să vă pară foarte, *foarte* rău...

bat ușor în cutia viorii, pentru efect.

ați priceput?

ei aprobă din cap la unison și înghețata le picură pe mâini.
eu dau din cap încet și misterios, pe urmă dispar în stația de metrou coborând câte două trepte odată.

Repetiția

Ne apropiem de premieră și piesa îmi ocupă tot mai mult timp. o mulțime de replici de memorat, monoloage lungi când vorbesc numai eu. dar olivia a avut o idee excelentă, care mă ajută. îmi iau scripca cu mine pe scenă și cânt puțin în timp ce vorbesc. în piesă nu scrie așa, dar domnul davenport crede că scripca adaugă un element rustic suplimentar rolului regizorului. pentru mine e nemaipomenit. de fiecare dată când am nevoie de o secundă să-mi amintesc replica, încep să cânt puțin din *veselia soldatului*⁴⁷ și câștig timp.

am ajuns să-i cunosc mai bine pe cei din piesă, mai ales pe fata cu părul roz care o joacă pe emily. se dovedește că nu-i așa de limitată cum o credeam, ținând cont de grupul din care face parte. iubitul ei este un morman de mușchi, mare sculă la toate întrecerile sportive din școală, asta-i o lume cu care eu n-am nici în clin, nici în mână, așa că m-a surprins să aflu că miranda se dovedește fată de treabă.

într-o zi stăm pe podea, în culise, și așteptăm un electrician să repare reflectorul principal.

de când te întâlnești cu olivia? mă întreabă ea din senin.

de vreo patru luni, zic eu.

l-ai cunoscut pe fratele ei? mă întreabă ea pe un ton oarecare.

mă ia pe neașteptate și nu-mi pot ascunde surprinderea.

îl cunoști pe fratele oliviei? o întreb.

via nu ți-a spus? am fost prietene bune. îl cunosc pe auggie de când era bebe.

mda, parcă știam ceva, îi răspund.

nu vreau să știe că olivia nu mi-a povestit nimic, nu vreau să știe cât de mult mă surprinde că-i spune via. nimeni în afara familiei oliviei nu-i spune via și uite că fata asta cu păr roz, pe care am crezut-o o străină, îi spune via.

⁴⁷ Melodie country.

miranda râde și clatină din cap, dar nu zice nimic, se lasă o liniște jenantă, apoi ea începe să caute prin geantă și trage afară portofelul, scormonește printre niște fotografii și îmi întinde una. un băiețel în parc, într-o zi cu soare. poartă pantaloni scurți și tricou – și o cască de astronaut care îi acoperă tot capul.

erau patruzeci de grade în ziua aia, zice miranda zâmbind spre fotografie, dar nu și-ar fi scos casca pentru nimic în lume. a purtat-o doi ani întregi, iarna, vara, la plajă... a fost o nebunie.

da, am văzut fotografii acasă la olivia.

eu i-am dat casca, zice ea.

pare mândră. ia fotografia și o bagă cu grijă la loc în portofel.

grozav, zic eu.

te împaci cu asta? zice ea, uitându-se la mine.

o privesc fără expresie.

cu ce să mă împac?

ridică din sprâncene ca și cum nu m-ar crede.

știi despre ce vorbesc, zice ea, și ia o înghițitură lungă din sticla cu apă. Hai să recunoaștem, continuă ea, că universul n-a fost blând cu auggie pullman.

Pasărea

De ce nu mi-ai spus că tu și miranda navas ați fost prietene? o întreb a doua zi pe olivia.

sunt chiar supărat pe ea că nu mi-a spus.

nu-i mare lucru, răspunde ea defensiv, privindu-mă ca pe un ciudat.

ba e mare lucru, zic eu. am părut un idiot. cum ai putut să nu-mi spui? te-ai purtat mereu ca și cum n-ai cunoaște-o.

nici n-o cunosc, răspunde ea repede, n-o cunosc pe majoreta asta cu părul roz. fata pe care am cunoscut-o era o fraieră care colecționa păpuși americane.

ei, haide, olivia!

ei, haide, tu!

ai fi putut să-mi pomenești despre asta la un moment dat, am zis încet, prefăcându-mă că nu văd lacrima uriașă care i se rostogolea dintr-odată pe obraz.

ridică din umeri, luptându-se cu lacrimi și mai mari.

nu-i nimic, nu sunt supărat, zic eu, crezând că lacrimile sunt din cauza mea.

sincer, puțin îmi pasă dacă ești supărat, zice ea răutăcios.

ce drăguță ești! ripostez eu.

ea nu mai spune nimic, lacrimile stau gata să țâșnească.

olivia, ce se întâmplă? întreb eu.

ea clatină din cap ca și cum n-ar vrea să vorbească despre asta, dar brusc izbucnește într-un șuvoi de lacrimi.

iartă-mă, Justin, nu ești tu de vină. nu plâng din cauza ta, reușește ea să spună până la urmă printre hohote.

atunci de ce plângi?

pentru că sunt o ființă îngrozitoare.

despre ce vorbești?

nu se uită la mine. își șterge lacrimile cu palma.

nu le-am spus părinților mei despre spectacol, zice ea repede.

clatin din cap, pentru că nu prea înțeleg ce vrea să spună.

e-n regulă, zic. nu-i prea târziu, încă mai sunt bilete...

nu vreau să vină la spectacol, Justin, mă întrerupe ea nerăbdătoare. înțelegi ce spun? nu vreau să vină! dacă vin, îl iau și pe auggie cu ei, și nu mă simt în stare...

izbucnește iar în plâns, fără să poată termina ce are de spus. îmi pun brațul pe după umerii ei.

sunt o persoană îngrozitoare! zice ea printre lacrimi.

nu ești o persoană îngrozitoare, spun eu blând.

ba sunt! suspină ea. e nemaipomenit să fiu într-o școală nouă, unde nu-l cunoaște nimeni, înțelegi? nimeni nu mai șușotește pe la spatele meu. este minunat, justin! dar dacă vine și el la piesă, atunci va ști toată lumea și va vorbi toată lumea... nu știu de ce sunt în stare să simt așa ceva... jur că înainte nu mi-a fost niciodată rușine cu august.

știu, știu, zic eu ca s-o liniștesc, ai tot dreptul să te simți așa, olivia, ai avut multe de înfruntat în viață.

când se supără, mi se pare că olivia seamănă cu o pasăre care-și înfoaie penele, dar când e vulnerabilă ca acum, e ca un pui de pasăre care s-a pierdut de cuib.

așa că o protejez sub aripa mea.

Universul

În noaptea asta nu pot să dorm. am capul plin de gânduri pe care nu le pot potoli, replici din monoloage. elemente din tabelul periodic al elementelor pe care ar trebui să-l știu pe de rost. teoreme pe care se presupune că le-am înțeles. olivia, auggie.

îmi tot vin în minte vorbele mirandei: universul n-a fost blând cu auggie pullman.

mă gândesc mult la cuvintele astea și la tot ce înseamnă ele. miranda are dreptate, universul n-a fost blând cu auggie pullman. ce-a făcut copilul ăsta ca să merite o asemenea pedeapsă? ce au făcut părinții lui? sau olivia? ea mi-a spus odată că părinții lui au aflat de la doctori că probabilitatea unui astfel de amestec de sindroame care să conducă la o față ca a lui auggie este de unu la patru milioane. înseamnă că universul e o loterie gigantică, nu? când te naști, cumperi bilet. nu se știe dacă tragi un bilet norocos sau unul ghinionist. este vorba doar de noroc.

capul mi se învâрте de astfel de gânduri, dar pe urmă se ivesc unele mai blânde, ca un acord în terță cu bemol pe o coardă majoră. nu, nu, nu-i totul întâmplător, dacă ar fi cu adevărat întâmplător, universul ne-ar abandona complet, iar universul nu ne abandonează, are grijă de cele mai fragile creații ale lui în feluri pe care nu le putem vedea. de exemplu, niște părinți care te adoră orbește. o soră mai mare care se simte vinovată pentru că-i mai frumoasă decât tine, și un puști cu voce gravă pe care l-au abandonat prietenii pentru că ține la tine. ba chiar și o fată cu părul roz care îți poartă fotografia în portofel. poate că este o loterie, dar până la urmă universul le dă șanse egale tuturor, universul are grijă de toate păsările lui.

Partea a șasea

AUGUST

**Ce minunată lucrare e omul! Cât de nobilă îi este
inteligența, ce fără de număr îi sunt facultățile!**

**Cât de chibzuit și de admirabil e în faptele sale,
cât de asemenea unui înger! Cât de asemenea unui zeu,
în puterea înțelegerii sale! Omul e frumusețea lumii!...**

(William Shakespeare, *Hamlet*, actul II, scena 2,
traducere de Leon Levițchi și Dan Duțescu)

Polul Nord

Am dat lovitura când ne-am prezentat carto-lampa la târgul de științe. Jack și cu mine am luat pentru proiect nota 10. Era prima dată anul ăsta când Jack lua un 10, așa că și-a ieșit din minți de bucurie.

Toate proiectele de la târg au fost expuse în sala de sport. Aranjamentul a fost același ca la Muzeul Egiptean din decembrie, doar că de data asta pe mese s-au înșirat vulcani și diorame cu molecule, în loc de piramide și de faraoni. Și nu ne-am mai condus noi părinții să vadă fiecare obiect. Am stat fiecare la mesele noastre, iar părinții au făcut turul încăperii trecând rând pe rând pe la noi.

Din punct de vedere matematic, lucrurile stau astfel: șaizeci de copii în fiecare an înseamnă șaizeci de perechi de părinți. Asta nu-i include și pe nelipsiții bunici. Asta înseamnă cel puțin o sută douăzeci de perechi de ochi care au ajuns să se uite la mine. Ochi neobișnuiți cu mine, așa cum se obișnuiseră deja ochii copiilor lor. La fel cum acul busolei arată mereu nordul, indiferent cum o rotești, tot așa se întorceau ochii lor spre mine ca spre Polul Nord.

Iată de ce continuă să nu-mi placă evenimentele școlare la care sunt invitați și părinții. Dar nu le urăsc la fel ca la începutul anului școlar. Festivalul Zilei Recunoștinței cred că a fost cel mai rău. Pentru prima oară a trebuit să dau ochii cu toți părinții deodată. După aceea a urmat Muzeul Egiptean, dar atunci n-a fost mare lucru, pentru că m-am îmbrăcat în mumie și nu m-a băgat nimeni în seamă. Pe urmă a venit concertul de iarnă, pe care l-am urât pentru că a trebuit să cânt în cor. Nu numai că nu știu să cânt, dar m-am simțit ca un exponat. Expoziția de desen de la Anul Nou nu a fost la fel de rea, dar tot supărătoare. Ne-au expus lucrările pe holurile din toată școala și părinții au tot venit să le vadă. M-am simțit din nou ca la începutul școlii, mă intersectam pe culoare cu adulți nepreveniți.

Nu că mi-ar păsa cum reacționează lumea la vederea mea. Am zis-o de un catralion de ori. M-am obișnuit de mult, nu mă mai necăjesc. Este ca atunci când ieși afară și burează. Nu-ți pui cizme de cauciuc pentru o simplă țărâială. Nici măcar nu deschizi umbrela. Mergi printre stropi și abia dacă-ți dai seama că ți se umezește părul.

Dar când sala de gimnastică se umple de părinți, e ca și cum ar trebui să înfrunt un uragan. Privirile celorlalți mă lovesc ca un perete de apă.

Mama și tata au zăbovit mult lângă masa mea, împreună cu părinții lui Jack. Este foarte caraghios cum ajung părinții să formeze aceleași grupulețe ca și copiii lor. Părinții mei, părinții lui Jack și mama lui Summer se învârt peste tot împreună. Iar pe părinții lui Julian i-am văzut pierzând vremea împreună cu părinții lui Henry și ai lui Miles. Chiar și părinții celor doi Max umblă împreună. E foarte nostim.

Mai târziu, când mergeam spre casă, le-am povestit mamei și tatei ce am remarcat și ei au găsit observația mea amuzantă.

— Cred că este adevărat că cine se aseamănă se adună, a zis mama.

Păpușa Auggie

O vreme n-am vorbit decât despre „război”. Luna februarie a fost cea mai rea. Practic, atunci nu mai vorbea nimeni cu noi, iar Julian începuse să ne lase bilețele în dulapuri. Cele pentru Jack erau tâmpite: „Ești prost!” sau „Nimănui nu-i mai place de tine!”

Pe biletele mele scria: „Monstrule!”, iar unul chiar îmi spunea: „Dispari din școala noastră, orcule!”

Summer era de părere că ar fi trebuit să-i arătăm biletele doamnei Rubin, care era decanul gimnaziului, sau chiar domnului Tushman, dar nouă ni s-a părut că ar fi gesturi de pârâcioși. Desigur, am lăsat și noi bilete, deși ale noastre nu debordau de atâta răutate. Erau mai degrabă amuzante și sarcastice.

Unul era așa: „Ești atât de frumos, Julian! Te iubesc. Vrei să te însori cu mine? Cu dragoste, Beulah”.

Altul era: „Îmi place părul tău, xoxo Beulah”.

Și încă unul: „Ești o dulceață. Gădilă-mă la picioare! XO Beulah”.

Beulah era o fată inventată de mine și de Jack. Avea obiceiuri scârboase, de exemplu își mânca murdăria dintre degetele de la picioare și își suga încheieturile degetelor. Și ne-am imaginat că cineva ca ea s-ar îndrăgosti imediat de Julian, care arăta și se purta ca un personaj din reclamele la muzică pentru adolescenți.

Tot în februarie, Julian, Miles și Henry i-au făcut farse lui Jack. Mie nu mi-au făcut, știau că, dacă ar fi fost prinși că își bat joc de mine, ar fi avut necazuri mari. Dar Jack li s-a părut o țintă mai ușoară. Odată i-au furat lui Jack șortul de gimnastică și au jucat „măgărușul” cu el, la vestiar. Altă dată, Miles, care stătea la dirigenție lângă Jack, i-a luat lui Jack notițele de pe bancă, le-a făcut ghem și i le-a aruncat lui Julian, în cealaltă parte a clasei. Asta nu s-ar fi întâmplat de față cu doamna Petosa, dar în ziua aceea venise un suplinitor, iar suplinitorii nu pricep niciodată ce se petrece.

Dar Jack era bun la chestii dintr-astea. Nu lăsa niciodată să se vadă că e supărat, deși cred că uneori era.

Și ceilalți copii din clasă știau de război. Fetele, în afară de cele din grupul Savannei, au fost neutre la început. Dar în martie au început să se sature. La fel s-a întâmplat și cu unii băieți. Odată, când Julian îndesa în rucsacul lui Jack niște resturi din ascuțitoare, Amos, care de obicei era de partea lor, a smuls rucsacul din mâinile lui Julian și i l-a dat înapoi lui Jack. Începea să se simtă că majoritatea băieților nu mai mergeau pe mâna lui Julian.

Pe urmă, acum câteva săptămâni, Julian a început să răspândească zvonul caraghios că Jack angajase „un ucigaș plătit” să-i „pună jos” pe el, pe Miles și pe Henry. Minciuna era jalnică de tot, lumea a început să râdă pe la spatele lui. În acel moment, toți cei care încă mai erau în tabăra lui au părăsit barca și au devenit clar neutri. Așa că la sfârșitul lui martie numai Miles și Henry mai erau de partea lui Julian – și cred că deja războiul îi obosise și pe ei.

Sunt destul de sigur că nimeni nu mai juca nici Ciuma pe la spatele meu. Nimeni nu mai tresărea dacă îl atingeam din întâmplare, iar colegii împrumutau creioane de la mine fără să se mai poarte ca și cum ar fi fost pline de microbi.

Uneori, chiar glumeau cu mine. Alaltăieri am văzut-o pe Maya scriindu-i un bilețel lui Ellie pe o hârtiuță cu monstruleți și, nu știu de ce, am zis:

— Știi că tipul care i-a creat pe monstruleți i-a copiat după mine?

Maya m-a privit cu ochii mari, ca și cum m-ar fi crezut fără umbră de îndoială. Pe urmă și-a dat seama că glumesc și i s-a părut cea mai amuzantă glumă din lume.

— Ce caraghios ești, August! a zis ea.

Pe urmă le-a povestit lui Ellie și altor fete ce i-am spus și tuturor li s-a părut amuzant. Ca și cum la început le-ar fi șocat, dar văzându-mă pe mine că râd, și-au dat seama că e în regulă să râdă și ele. A doua zi am găsit un breloc cu un monstruleț la mine pe scaun, plus un bilet drăguț de la

Maya: „Pentru cea mai drăguță păpușă August din lume. xo Maya.”

Acum șase luni, astfel de lucruri nu s-ar fi întâmplat niciodată, dar acum se întâmplă din ce în ce mai des.

Lumea a reacționat foarte OK și după ce am început să port proteze auditive.

Lobot⁴⁸

Încă de când eram mic, doctorii le-au spus părinților mei că într-o zi voi avea nevoie de proteze auditive. Nu-mi dau seama de ce asta m-a speriat întotdeauna; poate din cauză că tot ce are legătură cu urechile mele îmi dă mari bățai de cap.

Am început să aud tot mai rău, dar n-am spus nimănui. Zgomotul oceanului pe care îl aud mereu în creier a devenit mai puternic. Aud vocile celorlalți ca de sub apă. Dacă stau în spatele clasei, nu aud ce zic profesorii. Dar știam că, dacă le spun mamei și tatei, voi ajunge să port aparat auditiv și speram să pot termina clasa a cincea fără el.

Dar la controlul medical periodic din octombrie n-am trecut testul cu audiometrul și doctorul mi-a zis: „Băiete, a venit vremea!”. M-a trimis la un doctor de specialitate care mi-a luat mulaje după urechi.

Dintre toate trăsăturile mele, cel mai mult îmi urăsc urechile. Arată ca doi pumni strânși, lipiți de o parte și de alta a feței mele. Sunt și prea jos, fără nicio îndoială. Par niște bucăți de blat de pizza care atârnă spre gât. Mă rog, poate că exagerez. Dar chiar le urăsc.

Doctorul ne-a arătat aparatul auditiv mai întâi mie și mamei, iar eu am mârâit imediat.

— Nu port așa ceva, am zis eu, încrucișând brațele la piept.

— Căștile par destul de mari, a zis medicul orelist, dar le vom atașa pe un suport susținut de cap, pentru că nu există altă posibilitate să le facem să-ți stea pe urechi.

Protezele auditive au în mod normal un suport care se trece pe după pavilionul urechii, ca să țină amplificatorul înăuntru. Dar urechile mele nu au pavilion extern, așa că

⁴⁸ Personaj din *Războiul stelelor: Imperiul contraatacă*. Poartă un „radiotransmițător bionic” care arată ca niște căști audio unite la ceafă cu o bandă lată.

trebuie să atașeze amplificatoarele de o bandă groasă care ar trebui să-mi înconjoare capul pe la ceafă.

— Mami, nu pot purta așa ceva, m-am smiorcăit eu.

— Nici n-o să le bagi în seamă, a zis mama încercând să pară veselă. Seamănă cu niște căști audio.

— Căști audio? Uită-te la ele, mamă! am reacționat eu furios. Semăn cu Lobot!

— Cine e Lobot? a întrebat calmă mama.

— Lobot?

Doctorul de urechi s-a uitat la căștile mele și le-a făcut o mică ajustare.

— Personajul din *Imperiul contraatacă*? Tipul chel cu un radiotransmițător fantastic montat în jurul cefei?

— N-am idee despre ce vorbiți, a zis mama.

— Știți dispozitivele din *Războiul stelelor*? l-am întrebat pe doctor.

— Dacă știu dispozitivele din *Războiul stelelor*? a întrebat la rândul lui, trecându-mi căștile peste cap. Practic, eu am inventat dispozitivele din *Războiul stelelor*.

S-a lăsat pe spate în scaun să vadă cum arată banda care unea căștile, pe urmă le-a scos din nou.

— Auggie, vreau să-ți explic ce sunt astea, a zis el, arătând spre diferite părți ale aparatului auditiv. Bucata asta curbată de plastic face legătura între tuburile din cele două căști care intră în interiorul urechilor. În decembrie am făcut un mulaj al urechilor tale tocmai ca părțile astea interne să se potrivească perfect și să nu te deranjeze. Partea asta se numește receptor. Receptoarele se atașează de banda de sprijin.

— Banda de Lobot, am zis eu nefericit.

— Hei, Lobot e un personaj grozav, a zis doctorul. Nu-i ca și cum ar urma să arăți ca Jar Jar⁴⁹. Asta chiar că ar fi neplăcut.

Mi-a pus din nou căștile pe urechi, cu mare grijă.

⁴⁹ Personaj comic din *Războiul stelelor* care are un aspect ciudat și caraghios.

— Gata, August, a zis. Cum ți se par?

— Absolut incomode! am zis.

— Te vei obișnui cu ele foarte repede, a zis doctorul.

M-am uitat în oglindă. Aveam lacrimi în ochi. Nu vedeam decât niște tuburi ieșindu-mi dintr-o parte și din cealaltă a capului, ca niște antene.

— Mamă, chiar trebuie să le port? am întrebat eu, încercând să nu plâng. Le urâsc. Și nu aud mai bine cu ele!

— Stai numai puțin, prietene, a zis doctorul. Încă nu le-am dat drumul. Când o să-ți dai seama cum auzi cu ele, vei dori să le porți.

— Nu le vreau!

Și pe urmă doctorul le-a dat drumul.

Auz strălucitor

Cum aş putea explica ce am auzit în momentul în care doctorul a activat proteza auditivă? Sau ce n-am auzit? Mi-e greu să-mi găsesc cuvintele. Oceanul din capul meu a dispărut. Sunetele îmi treceau prin creier ca o lumină strălucitoare. Ca atunci când ești într-o cameră în care un bec s-a ars, dar nu-ți dai seama cât era de întuneric până când nu-l schimbă cineva și, uraaa! totul devine scaldat în lumină! Nu știu dacă există în materie de auz echivalentul cuvântului „strălucitor”, dar aş fi vrut să-l știu, pentru că urechile mele auzeau strălucitor!

— Cum ți se pare, Auggie? a zis doctorul. Mă auzi bine?

L-am privit, i-am zâmbit, dar nu i-am răspuns.

— Scumpule, auzi diferit? a zis mama.

— Nu trebuie să strigi, mamă, am dat eu fericit din cap.

— Auzi mai bine? m-a întrebat orelistul.

— Nu mai aud zgomotul permanent de mai înainte, i-am răspuns. În urechile mele s-a făcut liniște.

— A scăpat de zgomotul alb, a zis doctorul, încuviințând din cap. M-a privit și mi-a făcut cu ochiul. Ți-am spus eu că o să-ți placă ce auzi, August.

A mai potrivit ceva la casca din stânga.

— Auzi foarte diferit, scumpule? m-a întrebat mama.

— Da, am aprobat eu. Totul sună... mai luminos.

— Din cauză că acum ai auz bionic, prietene, a zis doctorul, reglând și casca din dreapta. Ține mâna aici, a zis și mi-a pus o mână în spatele aparatului auditiv. Simți? Acolo este reglajul de volum. Trebuie să descoperi care e volumul potrivit pentru tine. Vom face ajustările astea data viitoare. Ce părere ai?

A luat o oglindă mai mică și m-a ajutat să văd cum arată aparatul auditiv din spate. Banda de plastic era în mare măsură acoperită de păr. Se vedeau doar tuburile.

— Ți place noul tău aparat auditiv bionic de tip Lobot? m-a întrebat doctorul, privindu-mă în oglindă.

— Da, am zis. Mulțumesc.

— Vă mulțumim mult, domnule doctor James, a zis și mama.

Mă așteptam ca toți colegii să facă mare haz când m-au văzut prima dată cu aparatul auditiv, dar n-a fost așa. Summer s-a bucurat că aud mai bine, iar Jack a zis că mă face să arăt ca un agent FBI. Asta a fost tot. Domnul Browne a făcut o referire la asta în timpul orei de engleză, dar nu ca și cum s-ar fi mirat ce naiba port pe cap. Mi-a zis:

— Auggie, dacă vrei vreodată să repet ceva, te rog să-mi spui neapărat.

Acum mă uit înapoi și nu știu de ce am fost atât de stresat tot timpul de faptul că va trebui să port aparat auditiv. E nostim câte griji îți poți face în legătură cu un lucru, pentru ca pe urmă să-ți dai seama că nu contează deloc.

Secretul Viei

La câteva zile după ce s-a terminat vacanța de primăvară, mama a aflat că Via nu ne-a spus despre piesa de la liceu în care urma să joace peste o săptămână și s-a supărat rău. Mama nu se supăra prea des (chiar dacă tata n-ar fi de acord cu ce spun), dar povestea cu Via a supărat-o foarte tare. S-au certat rău de tot! Le-am auzit strigând una la alta, în camera Viei. Urechile mele bionice de Lobot au auzit-o pe mama spunând:

— Via, ce se întâmplă cu tine? De la un timp ești bosumflată, tăcută și plină de secrete...

— Cu ce-am greșit că nu ți-am spus despre un tâmpit de spectacol? a țipat Via. Nici măcar n-am de spus vreo replică în el!

— Dar prietenul tău are rolul principal! Nu vrei să mergem să-l vedem?

— Nu! Chiar nu vreau deloc!

— Nu mai țipa!

— Tu ai țipat prima! Lasă-mă-n pace, bine? Ai știut să mă lași în pace toată viața mea, nu-mi dau seama de ce te interesezi de mine tocmai la liceu...

Nu știu ce i-a răspuns mama, pentru că pe urmă s-a făcut liniște și nici măcar urechile mele bionice n-au mai reușit să surprindă ceva.

Peștera mea

Până seara păreau să se fi împăcat. Tata rămăsese la serviciu până mai târziu. Daisy dormea. Vomitase de mai multe ori de-a lungul zilei, iar mama o programase pentru mâine dimineață la veterinar.

Stăteam jos toți trei și nu vorbea nimeni. În cele din urmă, am vorbit eu.

— Așadar, mergem să-l vedem pe Justin în spectacol?

Via nu mi-a răspuns și a rămas cu ochii în farfurie.

— Știi, Auggie, a zis mama liniștită, n-am știut până acum despre ce piesă este vorba. Dar nu-i ceva interesant pentru un copil de vârsta ta.

— Așadar, eu nu sunt invitat? am întrebat, uitându-mă la Via.

— N-am spus asta, a zis mama. Dar nu cred că ți-ar plăcea.

— Te-ai plictisi de moarte, a izbucnit Via, de parcă m-ar fi acuzat de ceva.

— Tu și cu tata vă duceți? am întrebat eu.

— O să meargă tata, a zis mama. Eu rămân acasă cu tine.

— Poftim? a strigat Via la mama. Grozav, mă pedepsești că am fost sinceră cu tine și nu mai vii!

— La început n-ai vrut să venim niciunul, mai ții minte? a răspuns mama.

— Dar acum ai aflat și sigur că vreau să vii și tu!

— Ei bine, trebuie să am grijă de sentimentele *tuturor*, Via, a zis mama.

— Despre ce vorbești? am strigat eu.

— Despre nimic! au răspuns ele repede și în același timp.

— Vorbim despre ceva de la școala Viei care nu are legătură cu tine, a zis mama.

— Mințiți! am zis eu.

— Poftim? a reacționat șocată mama.

Până și Via părea surprinsă.

— Am spus că mințiți! am strigat eu. Minți! am urlat la Via, ridicându-mă în picioare. Sunteți amândouă niște mincinoase! Mă mințiți în față de parcă aș fi idiot!

— Stai jos, Auggie! a zis mama, apucându-mă de braț.

Mi-am tras brațul și am arătat spre Via.

— Tu crezi că eu nu știu ce se petrece? am strigat. Nu vrei ca noii tăi prieteni fițoși de la liceu să știe că fratele tău e un monstru!

— Auggie! a strigat mama. Nu-i adevărat!

— Nu mă mai minți, mamă! am țipat eu. Nu mă mai trata ca pe un copilaș. Nu sunt retardat! Îmi dau seama ce se petrece!

Am luat-o la fugă pe hol spre camera mea și am trântit ușa după mine atât de tare, încât am auzit tencuiala de lângă tocul de lemn fărâmițându-se. Pe urmă m-am aruncat în pat și mi-am tras cuvertura peste cap. Mi-am îngămădit pernele peste față și am înghesuit toate animalele de pluș deasupra pernelor, ca și cum m-aș fi închis într-o peșteră. Dacă aș fi putut merge peste tot cu o pernă pe față, aș fi făcut-o!

Nu-mi dau seama cum de m-am infuriat atât de tare. La începutul mesei nu eram supărat cu adevărat. Nu eram nici măcar trist. Dar dintr-odată am explodat. Am știut că Via nu voia să merg și eu la piesa ei tâmpită. Și mi-am dat seama de ce.

Am crezut că mama va veni imediat în camera mea, dar n-a venit. Voiam să mă găsesc ascuns în peștera mea din animale de pluș, așa că am mai așteptat puțin. Dar după zece minute, tot nu venise după mine. Am fost foarte surprins. Mereu mă verifică atunci când plec supărat la mine în cameră.

Mi-am imaginat că mama și cu Via vorbeau despre mine în bucătărie. Mi-am imaginat că Via se simțea foarte, foarte, foarte prost. Mi-am imaginat că mama nu mai putea îndura sentimentul de vinovăție. Și că tata se va supăra și el, când o să ajungă acasă.

Am făcut o mică scobitură prin mormanul de perne și de animale de pluș și am tras cu ochiul la ceasul de pe perete. Trecuse jumătate de oră și mama tot nu venise la mine în cameră. Am încercat să descifrez zgomotele din celelalte încăperi. Mai stăteau la masă? Ce anume se petrecea?

În cele din urmă s-a deschis ușa. Era Via. Nici nu și-a bătut capul să vină lângă patul meu și nici n-a intrat tiptil, așa cum mă așteptam. A intrat în viteză.

Rămas-bun

— Auggie, a zis Via. Vino repede! Vrea mama să stea de vorbă cu tine.

— Nu-mi cer iertare!

— Nu-i vorba despre tine, a strigat ea. Nu se învâрте toată lumea în jurul tău, Auggie. Hai, fuguța! Daisy e bolnavă. Mama vrea s-o ducă la spitalul veterinar de urgență. Vino să-ți iei rămas-bun!

Mi-am tras pernele de pe față și m-am uitat la ea. Atunci am văzut că plângea.

— Cum adică, rămas-bun?

— Haide! a zis ea, întinzându-mi mâna.

Am luat-o de mână și am urmat-o până în bucătărie. Daisy zăcea pe jos, întinsă pe-o parte, cu labelle în față. Dădea din picioare în gol, ca și cum ar fi alergat prin parc. Mama îngenunchease lângă ea și o mângâia ușurel pe creștet.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— A început dintr-odată să scheaune, a zis Via, lăsându-se și ea în genunchi lângă mama.

M-am uitat la mama. Plângea și ea.

— O duc la spitalul veterinar din centru, a zis ea încetișor. Vine un taxi să mă ia.

— Veterinarul o s-o facă bine, da? am întrebat eu.

Mama s-a uitat la mine.

— Sper că da, scumpule, a zis ea încetișor. Dar, sincer, nu știu...

— Sigur că o va face bine! am zis eu.

— Daisy a fost foarte bolnavă în ultimul timp, Auggie. Și e bătrână...

— Dar pot s-o pună pe picioare, am zis, uitându-mă la Via și așteptând să-mi dea dreptate.

Dar Via nu s-a uitat la mine.

Mamei îi tremurau buzele.

— Auggie, s-ar putea să fi venit momentul să ne luăm rămas-bun de la Daisy. Îmi pare rău.

— Nu! am zis.

— Nu vrem să suferă, Auggie, a zis mama.

A sunat telefonul. A răspuns Via.

— Bine, mulțumesc, a zis ea și a închis. Taxiul așteaptă afară, i-a spus mamei, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei.

— Auggie, îmi deschizi tu ușa, scumpule? a zis mama, luând-o pe Daisy în brațe cu mare grijă, de parcă ar fi fost un bebeluș uriaș și placid.

— Nu, mami, te rog! am strigat eu și m-am așezat în fața ușii.

— Scumpule, te rog... a zis mama. E foarte grea.

— Și tata? am strigat din nou.

— Ne întâlnim la spital, a zis mama. Nici el nu vrea ca Daisy să suferă, Auggie.

Via m-a dat la o parte din fața ușii și a ținut-o deschisă pentru mama.

— Țin mobilul deschis, dacă aveți nevoie de ceva, i-a spus mama Viei. O acoperi tu cu o pătură?

Via a încuviințat din cap, dar deja plângea în hohote.

— Spuneți-i rămas-bun lui Daisy, copii, a zis mama, cu lacrimile șiroindu-i pe față.

— Te iubesc, Daisy, a zis Via și a sărutat-o pe nas. Te iubesc foarte mult.

— La revedere, fetițo... i-am șoptit la ureche lui Daisy. Te iubesc...

Mama a coborât-o pe Daisy pe scară. Șoferul de taxi i-a deschis ușa din spate și ne-am uitat cum s-au aranjat în mașină. Chiar înainte să închidă ușa, mama s-a uitat la noi, care stăteam la intrare, și ne-a făcut vag cu mâna. Nu cred că am văzut-o vreodată mai tristă.

— Te iubesc, mami! a zis Via.

— Te iubesc, mami! am zis și eu. Iartă-mă, mami!

Mama a suflat spre noi un sărut din vârful degetelor și a închis ușa. Am urmărit mașina îndepărtându-se și pe urmă Via a închis ușa. S-a uitat o clipă la mine și pe urmă m-a îmbrățișat strâns, cât de strâns putea, în timp ce lacrimile ne curgeau șiroaie.

Jucăriile lui Daisy

Justin a venit cam peste jumătate de oră. M-a îmbrățișat îndelung și mi-a spus: „Îmi pare rău, Auggie.” Ne-am așezat toți în living, fără să spunem nimic. Dintr-un motiv necunoscut, Via și cu mine adunaserăm de peste tot din casă jucăriile lui Daisy și le îngrămădiserăm pe măsuta de cafea. Acum ne uitam fix la grămada aceea.

— E cel mai grozav câine din lume, fără discuție! a zis Via.

— Știu, a zis Justin, frecând-o pe spate.

— A început să scheaune așa, din senin? am întrebat.

Via a încuviințat.

— La două secunde după ce ai plecat tu de la masă, a zis ea. Mama se pregătea să vină după tine și Daisy a început brusc să scheaune.

— În ce fel? am întrebat.

— Nu știu cum să-ți spun. Scheuna, a zis Via.

— Ca și cum ar fi urlat? am insistat eu.

— Auggie, ca și cum ar fi scheunat! mi-a răspuns Via pierzându-și răbdarea. A-nceput și să geamă, de parcă o durea ceva. Și dădea din picioare ca nebuna. Pe urmă s-a prăbușit pe o parte, iar mama s-a dus și a încercat s-o ridice, dar era clar că o durea ceva. A mușcat-o pe mama.

— Poftim? am zis.

— Când mama a atins-o pe burtă, Daisy a mușcat-o de mână, mi-a explicat Via.

— Daisy nu mușcă niciodată pe nimeni! am zis eu.

— Nu era ca de obicei, a zis Justin. E limpede că o durea.

— Tati a avut dreptate, a zis Via. N-ar fi trebuit s-o lăsăm să ajungă atât de rău.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o. Tata știa că era bolnavă?

— Auggie, mama a dus-o la veterinar de vreo trei ori în ultimele două luni. Vomita mereu peste tot. N-ai băgat de seamă?

— Dar n-am știut că era bolnavă!

Via n-a spus nimic. M-a luat de după umeri și m-a tras mai aproape de ea. Am început din nou să plâng.

— Îmi pare rău, Auggie, a zis ea încet. Îmi pare tare rău pentru tot, bine? Mă ierți? Știi cât de mult te iubesc, așa-i?

Am dat din cap că da. Cearta dinainte nu mai părea să conteze prea mult.

— Mamei i-a curs sânge? am întrebat.

— Doar a apucat-o puțin cu dinții. De aici, a zis Via, arătându-mi degetul mare de la mână, ca să-mi dau seama de unde o mușcase Daisy pe mama.

— A durut-o?

— Mama n-are nimic, Auggie. E bine.

Mama și tata s-au întors peste două ore. În clipa în care au deschis ușa și am văzut că Daisy nu era cu ei am înțeles că Daisy murise. Am stat cu toții în living, în jurul mormanului de jucării ale câinelui. Tata ne-a povestit tot ce s-a petrecut la spitalul veterinar, că doctorul i-a făcut lui Daisy radiografii și analize de sânge și că pe urmă s-a întors să le spună că avea o tumoare uriașă în abdomen. Respira cu mare dificultate. Mama și tata n-au vrut ca Daisy să sufere, așa că tata a luat-o în brațe cu picioarele în sus, ca de obicei, și pe urmă el și cu mama au sărutat-o de rămas-bun de nenumărate ori și i-au vorbit la ureche în timp ce doctorul i-a înfipt un ac în picior. După un minut, a murit la tata în brațe. Era tare liniștită, a zis tata. Nu o mai durea nimic. A fost ca și cum ar fi adormit. În timp ce vorbea, tatei i-a tremurat vocea de câteva ori și a trebuit să și-o dreagă.

Nu l-am mai văzut niciodată pe tata plângând, dar în seara aceea a plâns. Mă dusesem în dormitorul lor ca s-o rog pe mama să mă culce și l-am văzut pe tata stând pe marginea patului și scoțându-și ciorapii. Era cu spatele la ușă, n-a știut când am intrat. La început am crezut că râde, pentru că îi tremurau umerii, dar pe urmă și-a pus palma la ochi și mi-am dat seama că plângea. Era cel mai tăcut plânset pe care l-am auzit vreodată. Ca o șoptă. Mă pregăteam să mă duc la el, dar pe urmă m-am gândit că poate plângea în șoptă

pentru că nu voia ca eu sau altcineva să-l audă. Așa că am plecat și m-am dus în cameră la Via și am văzut-o pe mama pe marginea patului ei, șoptindu-i ceva la ureche. Și Via plângea.

Până la urmă m-am întors în camera mea și m-am îmbrăcat singur în pijama, am aprins lumina de veghe și am stins-o pe cea mare și m-am cățarat pe mormanul de animale de pluș pe care îl lăsasem mai devreme la mine în pat. Acum mi se părea că totul se petrecuse cu un milion de ani în urmă. Mi-am scos aparatul auditiv și l-am pus pe noptieră, apoi mi-am tras păturile peste cap și mi-am imaginat că Daisy se ghemuia lângă mine și că mă lingea pe toată fața, de parcă nimic nu i-ar fi plăcut mai mult pe lume decât fața mea. Așa am adormit.

În rai

M-am trezit peste un timp și era încă întuneric. Am coborât din pat și m-am dus în dormitor la mama și la tata.

— Mami? am șoptit.

Era întuneric beznă, așa că n-am văzut-o când a deschis ochii.

— Te simți bine, scumpule? m-a întrebat ea somnoroasă.

— Pot să dorm cu voi?

Mama s-a tras spre partea de pat a tatei, iar eu m-am strecurat lângă ea. M-a sărutat pe cap.

— Te doare mâna? am întrebat-o. Via mi-a spus că Daisy te-a mușcat.

— Doar m-a apucat puțin cu dinții, mi-a șoptit ea la ureche.

— Mami, am început eu să plâng. Îmi pare rău pentru ce am spus.

— Ssssst... N-are de ce să-ți pară rău, a zis ea, atât de încet că abia am putut s-o aud.

Își freca obrazul de obrazul meu.

— Viei îi este rușine cu mine? am zis eu.

— Nu, scumpule, nu. Știi bine că nu-i este rușine. Dar se acomodează și ea cu o școală nouă. Nu-i ușor.

— Știu.

— Știu că știi.

— Îmi pare rău că te-am făcut mincinoasă.

— Hai, dragule, dormi... Te iubesc foarte mult.

— Și eu te iubesc, mami.

— Noapte bună, scumpule, mi-a șoptit ea.

— Mami, Daisy este cu Buni acum?

— Așa cred.

— Sunt amândouă în rai?

— Da.

— Oamenii arată la fel ca înainte când ajung în rai?

— Nu știu. Nu cred.

— Atunci, cum se recunosc unul pe altul?

— Nu știu, dragule.

Părea obosită.

— Cred că-și dau seama, pur și simplu. N-ai nevoie de ochi ca să iubești, nu-i așa? Simți dragostea înăuntrul tău. Așa e-n rai. Acolo e numai dragoste și nimeni nu-i uită pe cei pe care i-a iubit.

M-a sărutat din nou.

— Haide, dormi... E târziu. Și sunt foarte obosită.

Dar eu n-am putut să adorm, nici măcar după ce am știut că ea a adormit. Îl auzeam și pe tata dormind și mi-am imaginat că o auzeam și pe Via dormind, în camera ei din capătul holului. M-am întrebat dacă Daisy dormea și ea în rai, în acel moment. Dacă dormea, oare mă visa pe mine? M-am întrebat cum ar fi fost să ajung într-o zi în rai și fața mea să nu mai conteze. Așa cum nu contase niciodată pentru Daisy.

Dublură

La câteva zile după moartea lui Daisy, Via a venit acasă cu trei bilete pentru spectacolul de la școală. N-am mai pomenit niciodată cearta de la cină. În seara spectacolului, chiar înainte să plece mai devreme la școală împreună cu Justin, Via m-a îmbrățișat îndelung, mi-a spus că mă iubește și că e mândră să fie sora mea.

Mă duceam prima dată la școala cea nouă a Viei. Era mult mai mare decât cea veche și de o mie de ori mai mare decât școala mea. Mai multe holuri. Mai mult loc pentru oameni. Singurul lucru cu adevărat neplăcut pe care mi-l provoca proteza auditivă bionică era că nu mai puteam purta șapcă de baseball. În astfel de situații, o șapcă de baseball poate fi de mare ajutor. Uneori mi-aș fi dorit să ies în lume purtând casca de astronaut de pe vremea când eram mic. Dacă vă vine să credeți, oamenilor li se pare mult mai puțin ciudat să vadă un puști cu cască de astronaut decât să-mi vadă mie fața. În orice caz, am lăsat capul în jos și am pornit în spatele mamei pe coridoarele lungi și intens luminate.

Am mers împreună cu ceilalți spre amfiteatru, unde niște elevi plasați la intrare ne-au înmănat programe. Ne-am găsit locurile în rândul al cincilea, aproape de mijloc. Imediat ce ne-am așezat, mama a început să cotrobăiască în poșetă.

— Nu-mi vine să cred, mi-am uitat ochelarii! a zis ea.

Tata a clătinat din cap. Mama își uită mereu ochelarii, sau cheile, sau altceva. E neglijentă cu lucrurile astea.

— Vrei să ne mutăm mai în față? a întrebat-o tata.

Mama s-a uitat cruciș la scenă.

— Nu, văd destul de bine.

— Spune acum sau taci pe vecie, a zis tata.

— Mă descurc, a zis mama.

— Uite-l pe Justin! i-am zis tatei și i-am arătat fotografia lui Justin din program.

— E o poză frumoasă, a zis tata.

— Dar cum de nu are nicio fotografie cu Via? am întrebat.

— Ea e dublură, a zis mama. Dar uite-i numele!

— De ce i se spune dublură? am întrebat.

— Uau, ia uită-te la poza Mirandei! i-a spus tata mamei.
Nu cred că aş fi recunoscut-o.

— De ce i se spune dublură? am întrebat din nou.

— Aşa se numeşte persoana care înlocuieşte un actor, dacă acela nu poate juca, mi-a răspuns mama.

— Ai auzit că Martin s-a recăsătorit? a întrebat-o tata pe mama.

— Glumeşti! a răspuns mama, părând surprinsă.

— Cine-i Martin? am întrebat eu.

— Tatăl Mirandei, a răspuns mama, apoi s-a adresat din nou tatei: Cine ți-a spus?

— M-am întâlnit cu mama Mirandei în metrou. Nu-i bucuroasă deloc. El urmează să aibă încă un copil și lucruri dintr-astea.

— Oho! a exclamat mama, clătinând din cap.

— Despre ce vorbiți? i-am întrebat eu.

— Nu contează, a zis tata.

— Dar de ce se numeşte dublură? am zis.

— Nu ştiu, Auggie Doggie, a zis tata. Poate pentru că trebuie să facă tot ce face actorul principal. Zău că nu ştiu.

— Tati, te rog, poţi să nu-mi mai spui Auggie Doggie? i-am şoptit eu la ureche.

Tata a zâmbit, a dat din cap aprobator și a ridicat degetul mare în sus.

A început spectacolul. S-a ridicat cortina. Scena era complet goală, cu excepția lui Justin, care stătea într-un fotoliu vechi și șubred și își acorda scripca. Purta un costum de modă veche și o pălărie de pai.

— Piesa din seara asta se numeşte *Orașul nostru*, s-a adresat el publicului. A fost scrisă de Thornton Wilder și este produsă și regizată de Philip Davenport... Orașul se numeşte Grover's Corners și se află în New Hampshire, aproape de granița cu Massachusetts: 42°40' latitudine, 70°37'

longitudine. Primul act prezintă o zi în orașul nostru. Este ziua de 7 mai 1901. Suntem chiar la ivirea zorilor.

Am știut imediat că spectacolul urma să-mi placă. Nu semăna cu alte piese școlare pe care le văzusem, ca *Vrăjitorul din Oz* sau *Stă să plouă cu chiftele*. Asta părea o piesă pentru oameni mari și m-am simțit deștept stând acolo.

După o vreme, un personaj din spectacol numit doamna Webb a strigat-o pe fiica ei Emily. Știam din program că acesta era rolul interpretat de Miranda, așa că m-am aplecat în față s-o văd mai bine.

— Asta-i Miranda, mi-a șoptit mama, îngustând ochii ca să o vadă pe Emily intrând pe scenă. Arată atât de diferit...

— Nu-i Miranda, am șoptit eu. E Via.

— Doamne! a exclamat mama, aplecându-se și ea în față.

— Sssst! a zis tata.

— E Via, i-a șoptit mama.

— Știu, a șoptit tata zâmbind. Ssssst!

Finalul

Piesa a fost nemaipomenită. Nu vreau să vă dezvălui finalul, dar e genul de sfârșit care face publicul să lăcrimeze. Mama s-a pierdut de tot când a auzit-o pe Via pe post de Emily spunând:

— Rămas-bun, rămas-bun, lume! Rămas-bun, Grover's Corners... Mamă și tată... Rămas-bun ceasurilor care ticăiesc și florii-soarelui crescute de mama! Rămas-bun mâncării ei și cafelei ei! Rochiilor proaspăt călcate și băilor fierbinți... somnului și trezitului... Pământule, ești mai minunat decât își poate da seama cineva!

Via plângea, rostind replicile. Adică plângea cu lacrimi adevărate. Le vedeam cum i se rostogolesc pe obraji. Era absolut fantastică!

După ce a căzut cortina, tot publicul a început să aplaude. Apoi actorii au venit la rampă unul câte unul. Via și Justin au venit ultimii, iar când au apărut, tot publicul s-a ridicat în picioare.

— Bravo! l-am auzit pe tata strigând, cu mâinile făcute căuș la gură.

— De ce s-a ridicat toată lumea? am întrebat.

— Se numesc ovații în picioare, a zis mama, ridicându-se și ea.

Așa că m-am sculat și eu în picioare și am aplaudat și am tot aplaudat. Mi-am imaginat o clipă cât de grozav trebuia să fi fost să te afli atunci în locul Viei și al lui Justin, să vezi că toată lumea s-a ridicat și te aplaudă. Cred că ar trebui să existe o regulă care să-i permită fiecărui om din lume să primească măcar o dată în viață ovații în picioare.

În cele din urmă, după mai multe minute, actorii de pe scenă s-au retras în spate și în fața lor a căzut cortina.

Mama, tata și cu mine ne-am croit drum spre culise. O mulțime de oameni îi felicitau pe interpreți, înconjurându-i și bătându-i pe umeri. I-am văzut în mijloc pe Via și pe Justin, zâmbindu-le tuturor, râzând, vorbind.

— Via! a strigat tata, făcându-i cu mâna în timp ce-și croia drum prin mulțime.

Când ne-am apropiat, a îmbrățișat-o și a ridicat-o puțin în aer.

— Ai fost minunată, scumpo! a zis tata.

— Doamne, Via! a exclamat încântată mama. Doamne, o, Doamne!

A îmbrățișat-o pe Via atât de tare, încât am crezut că o s-o sufoca, dar Via râdea.

— Ai fost splendidă! a zis tata.

— Splendidă! a repetat mama, încuviințând și clătinând capul de la stânga la dreapta în același timp.

— Și tu, Justin, a zis tata, strângându-i mâna lui Justin și îmbrățișându-l imediat după aceea. Ai fost fantastic.

— Fantastic! a repetat mama.

Era atât de sincer emoționată, încât abia putea vorbi.

— Ce șoc am avut când te-am văzut pe scenă, Via! a zis tata.

— Mama nici nu te-a recunoscut, la început! am adăugat eu.

— Nu te-am recunoscut! a zis mama, cu mâna la gură.

— Mirandei i s-a făcut rău chiar înainte să începem, a zis Via dintr-o suflare. Nici n-am avut timp să facem un anunț.

Trebuie să recunosc că arăta destul de ciudat, pentru că era machiată și n-o mai văzusem așa niciodată.

— Și ai preluat rolul în ultimul moment? a zis tata. Maaamă!

— A fost uimitoare, nu-i așa? a zis Justin, cu un braț după umerii Viei.

— N-a rămas nimeni cu ochii uscați, a zis tata.

— Miranda se simte bine? am întrebat eu, dar nu m-a auzit nimeni.

În acel moment a venit spre Justin și Via un bărbat care cred că era profesorul lor. Aplauda.

— Bravo, bravo! Olivia și Justin!

A sărutat-o pe Via pe amândoi obraji.

— Am greșit vreo câteva replici, a zis Via, clătinând din cap.

— Dar ai trecut peste greșeli, a zis bărbatul, zâmbind cu toată fața.

— Domnule Davenport, vi-i prezint pe părinții mei, a zis Via.

— Cred că sunteți foarte mândri de fiica dumneavoastră! a zis el, strângându-le mâinile.

— Suntem!

— Iar el este August, fratele meu mai mic, a zis Via.

Profesorul părea că vrea să spună ceva, dar m-a văzut și a înghețat.

— Domnule D., a zis Justin și l-a apucat de braț, veniți s-o cunoașteți și pe mama.

Via a vrut să-mi spună ceva, dar pe urmă a venit altcineva să stea de vorbă cu ea și fără să-mi dau seama, m-am trezit singur în mulțime. Adică știam unde sunt mama și tata, dar în jurul nostru era foarte multă lume, iar oamenii se loveau de mine, se învârteau în jurul meu și îmi aruncau câte o privire, ceea ce mă făcea să nu mă simt prea bine. Nu știu de ce, poate pentru că eram emoționat, dar am început să amețesc. Chipurile oamenilor mi se încețoșau în minte. Le auzeam vocile atât de tare, încât mă dureau urechile. Am încercat să reduc volumul aparatului auditiv, dar m-am încurcat și mai întâi l-am dat mai tare, iar asta m-a șocat de-a dreptul. Pe urmă am ridicat privirea și nu i-am mai văzut nicăieri nici pe mama, nici pe tata, nici pe Via.

— Via! am strigat eu tare.

Am început să mă împing în ceilalți ca s-o găsesc pe mama.

— Mami!

Nu vedeam în jur decât burți și cravate.

— Mami!

Cineva m-a apucat brusc din spate.

— Ia uite cine-i aici! a zis o voce cunoscută, și m-am trezit îmbrățișat strâns.

La început am crezut că era Via, dar când m-am întors, am rămas uluit.

— Salut, Maior Tom! a zis fata.

— Miranda! am zis eu, și i-am răspuns cu cea mai puternică îmbrățișare de care mă simțeam în stare.

Partea a șaptea

MIRANDA

**Am uitat că pot vedea
atâtea lucruri minunate.**

**Am uitat că pot dori
să descopăr ce-mi aduce viața.**

(Versuri din melodia *Beautiful Things* interpretată
de trupa Andain)

Minciuni de tabără

Părinții mei au divorțat în vara dinainte de a începe eu clasa a noua. Tata s-a cuplat imediat cu altcineva. De fapt, deși mama nu mi-a spus niciodată, cred că exact din cauza asta au divorțat.

După divorț, abia dacă l-am mai văzut pe tata. Iar mama a început să se poarte mai ciudat ca oricând. Nu că ar fi devenit instabilă sau ceva; era doar distantă. Îndepărtată. Mama este genul de persoană care le arată tuturor o față fericită, dar pentru mine nu-i mai rămâne mare lucru. N-a vorbit niciodată prea mult cu mine – nu vorbește niciodată despre sentimentele și despre viața ei. Nu știu aproape deloc cum era la vârsta mea. Nu știu aproape deloc ce-i place și ce nu-i place. În puținele dați când a pomenit despre părinții ei, pe care eu nu i-am cunoscut niciodată, a vorbit mai ales despre cum și-a dorit să plece cât mai departe de ei imediat ce a crescut. Nu mi-a spus niciodată de ce. Am întrebat-o de câteva ori, dar s-a făcut că nu m-a auzit.

Astă vară n-am vrut să mă duc în tabără. Am vrut să stau cu ea, s-o ajut să depășească divorțul. Dar ea a insistat să plec. Mi-am imaginat că voia să fie singură, așa că i-am făcut pe plac.

Tabăra a fost groaznică. Am urât-o. Am crezut că va fi mai bine, pentru că eram monitor adjunct, dar n-a fost. N-a venit nimeni dintre cei pe care îi cunoscusem anul trecut, așa că nu cunoșteam pe nimeni. Nici măcar o singură persoană. Nu știu sigur de ce, dar am început să mă joc de-a prefăcătoria cu celelalte fete din tabără. Ele mă întrebau anumite lucruri despre mine, iar eu inventam. Le-am spus că părinții mei erau în Europa. Că locuiam într-o casă uriașă de pe cea mai frumoasă stradă din North River Heights. Și că aveam o cățea pe nume Daisy.

Pe urmă, într-o zi le-am trântit că am un frățior diform. N-am nici cea mai mică idee de ce am spus asta. Evident, fetele din dormitor au reacționat dramatic. Serios! Ce rău ne pare!

Trebuie să-ți fie foarte greu... Et caetera, et caetera. Mi-a părut rău că am spus minciuna imediat ce mi-a ieșit pe gură, desigur. M-am simțit tare falsă. Dacă Via ar afla vreodată, m-am gândit, m-ar considera ciudată rău. M-am și simțit ciudată. Dar trebuie să recunosc că o parte din mine se simțea îndreptățită să spună această minciună. Îl cunosc pe Auggie de când aveam șase ani. L-am văzut crescând. M-am jucat cu el. Am văzut de dragul lui toate cele șase episoade din *Războiul stelelor*, ca să putem vorbi împreună despre extraterestri și despre vânătorii de recompense. Eu sunt cea care i-a dat o cască de astronaut pe care nu și-a scos-o doi ani. Vreau să zic că într-un fel mi-am câștigat dreptul să-l consider fratele meu.

Cel mai ciudat este că toate aceste minciuni, toate aceste invenții au făcut minuni pentru popularitatea mea. Ceilalți monitori începători au aflat totul de la copiii din tabără și au crezut. N-am fost niciodată în viața mea considerată o fată „populară”, dar în tabăra de astă-vară, din cine știe ce motiv, am devenit fata cu care voia să fie prietenă toată lumea. Chiar și fetele din bungaloul 32 mă admirau. Astea erau fetele din vârful lanțului trofic. Mi-au spus că le place coafura mea (deși au schimbat-o). Mi-au spus că le place felul cum mă machiez (deși au schimbat și asta). M-au învățat să-mi transform tricourile în maiouașe. Am fumat. Ne-am strecurat noaptea afară din tabără și am mers prin pădure în tabăra băieților. Am pierdut vremea cu băieții.

Când m-am întors din tabără, am sunat-o imediat pe Ella ca să ne facem planuri împreună. Nu știu de ce n-am sunat-o și pe Via. Cred că pur și simplu n-am simțit nevoia să vorbesc cu ea. M-ar fi întrebat despre părinții mei, despre tabără... Ella nu m-a întrebat niciodată ceva cu adevărat. E o prietenă mai comodă. Nu-i la fel de serioasă ca Via. E veselă. I s-a părut fantastic să-mi vopsesc părul roz. A vrut să afle totul despre expedițiile nocturne prin pădure.

Școala

Anul ăsta abia dacă m-am întâlnit cu Via la școală, iar când ne-am întâlnit a fost jenant. M-am simțit de parcă m-ar judeca tot timpul. Am știut că nu-i plăcea noua mea înfățișare. Am știut că nu-i plăcea noul meu grup de prieteni. Nici mie nu-mi plăceau prea tare prietenii ei. Nu ne-am certat efectiv. Doar ne-am îndepărtat. Ella și cu mine am bârfit-o: e o mironosiță, e așa și pe dincolo... Știam că începeam să fim rele, dar era mai ușor s-o excludem prefăcându-ne că ne făcuse ceva. Adevărul este că ea nu se schimbaseră deloc, în timp ce noi ne schimbaserăm. Deveniserăm alte persoane, iar ea rămăsese aceeași ca întotdeauna. Asta m-a supărat foarte tare, deși nu știu de ce.

Uneori mă uitam să văd unde stă la cantină sau să văd la ce curs opțional s-a înscris. Dar în afară de niște salutări ocazionale când ne întâlneam pe culoarul școlii, n-am stat de vorbă niciodată.

L-am remarcat pe Justin cam pe la jumătatea anului școlar. Nu-l observasem înainte, îl știam doar ca pe un băiat drăguț, slab și cu plete, cu ochelari groși, care purta cu el peste tot o vioară. Apoi l-am văzut în fața școlii ținând-o pe Via pe după umeri. „Ia te uită, Via are un iubit!” i-am spus Ellei cam în bătaie de joc. Nu știu de ce m-a surprins că avea un prieten. Dintre noi trei, ea e categoric cea mai drăguță. Are ochi albaștri-albaștri și păr lung și negru, unduios. Dar nu s-a purtat niciodată ca și cum ar fi interesat-o băieții. S-a purtat ca și cum ar fi fost prea deșteaptă pentru asemenea prostii.

Și eu am un iubit; îl cheamă Zack. Când i-am spus că am optat pentru cursul de teatru, el a dat din cap dezaprobat și mi-a spus: „Ai grijă să nu te transformi într-o tocilară dramatică”. Nu-i cel mai empatic tip din lume, dar arată foarte bine. E foarte admirat de ceilalți. O adevărată vedetă a școlii.

La început nici nu m-am gândit să aleg teatrul. Pe urmă am văzut numele Viei pe listă și m-am înscris și eu. Nici măcar nu știu de ce. Am reușit să ne evităm una pe alta cam tot semestrul, ca și cum nici nu ne cunoșteam. Pe urmă am ajuns într-o zi mai devreme la cursul de teatru și Davenport m-a rugat să mai fac niște copii piesei pe care intenționa s-o monteze pentru spectacolul din primăvară. *Omul elefant*. Auzisem de piesă, dar nu știam bine despre ce era vorba, așa că am început s-o răsfoiesc în timp ce așteptam lângă copiator. Era vorba despre un anume John Merrick, un bărbat care trăise cu mai mult de un secol înainte și care fusese teribil de diform.

— Nu putem face piesa asta, domnule D., i-am spus când m-am întors în clasă și i-am explicat motivul: fratele meu suferă de un defect din naștere și are fața diformă, așa că piesa m-ar afecta.

A părut nemulțumit și destul de puțin înțelegător, dar i-am spus că părinții mei probabil că s-ar plânge la școală, dacă ar alege piesa aceea. Așa că până la urmă a înlocuit-o cu *Orașul nostru*.

M-am înscris pentru rolul Emily Gibbs pentru că știam că asta va alege și Via. Nu m-am gândit niciodată că aş putea să câștig în fața ei.

Ce-mi lipsește cel mai mult

Unul dintre lucrurile de care mi-e cel mai dor din prietenia mea cu Via este familia ei. I-am iubit pe mama și pe tatăl ei. Au fost mereu bucuroși să mă vadă și foarte binevoitori cu mine. Știam că își iubesc copiii mai mult decât orice pe lume. M-am simțit mereu în siguranță lângă ei; mai în siguranță decât oriunde în lume. Nu-i jalnic că mă simțeam mai în siguranță în casa altora decât într-a mea? Și, desigur, l-am iubit pe Auggie. Nu m-a speriat niciodată, nici măcar când eram mică. Am avut prieteni cărora nu le venea să creadă că mă duc acasă la Via. „Fratele ai are o față de mă bagă în sperieți”, ziceau ei. Iar eu le răspundeam că sunt proști. Auggie n-arată chiar așa de rău, după ce te obișnuiești.

Am sunat odată la Via acasă doar ca să-l salut pe Auggie. Probabil că o parte din mine spera să răspundă Via. Nu știu...

— Salut, Maior Tom! i-am zis, folosind porecla pe care i-o dădusem eu.

— Miranda!

A părut atât de fericit să-mi audă vocea, încât m-a luat prin surprindere.

— Mă duc la o școală obișnuită! m-a anunțat el încântat.

— Serios! Uau! am zis eu absolut șocată.

Nu m-am gândit niciodată că va merge la o școală obișnuită. Părinții lui îl protejaseră întotdeauna enorm! Cred că m-am gândit că va rămâne mereu copilașul care purta casca de astronaut pe care i-o dădusem eu. Cât am vorbit cu el mi-am dat seama că habar n-avea că Via și cu mine nu mai eram apropiate.

— La liceu e altfel, i-am explicat. Începi să-ți petreci timpul cu o mulțime de oameni diferiți.

— Mi-am făcut și eu prieteni la școala cea nouă, mi-a zis el. Un băiat pe care îl cheamă Jack și o fată pe care o cheamă Summer.

— Nemaipomenit, Auggie! am zis. Să știi că te-am sunat ca să-ți spun că mi-e dor de tine și că sper să ai un an bun. Poți să mă suni și tu când vrei, Auggie. Știi că te voi iubi mereu.

— Și eu te iubesc, Miranda!

— Salut-o pe Via din partea mea! Spune-i că mi-e dor de ea!

— Bine. Pa.

— Pa.

Lucruri extraordinare, dar nevăzute de nimeni

Nici mama, nici tata nu puteau veni să vadă piesa în seara premierei. Mama avea o problemă la serviciu, iar tata avea o soție nouă care stătea să nască din clipă în clipă, așa că trebuia să fie disponibil la orice chemare.

Nici Zack nu putea veni. Avea meci de volei împotriva echipei studenților și nu putea lipsi sub nicio formă. Ba chiar a vrut să lipsesc eu de la premieră ca să mă duc să-i fac galerie. „Prietenele” mele se duceau toate la meci, evident, pentru că toți iubii lor erau sportivi. Nici măcar Ella n-a venit. Când a avut de ales, a ales mulțimea.

Așa că în seara premierei nimeni cât de cât apropiat mie nu era acolo. Iar chestia importantă este că eu am înțeles încă de la a treia sau a patra repetiție că mă pricep la actorie. Simțeam rolul. Înțelegeam vorbele pe care le rostesc. Rostesc replicile ca și cum ar fi venit din mintea și din inima mea. Și am știut că la premieră urma să fiu mai mult decât bună. Urma să fiu grozavă. Urma să fiu extraordinară, dar nu era acolo nimeni care să mă vadă.

Eram cu toții în culise și ne repetam emoționați replicile în minte. Am tras cu ochiul prin cortină la mulțimea care își ocupa locurile în amfiteatru. Și atunci l-am văzut pe Auggie coborând pe culoarul dintre scaune împreună cu Isabel și Nate. S-au așezat pe rândul cinci, aproape de centru. Auggie purta papion și se uita cu mare interes în jur. Mai crescuse puțin de când îl văzusem ultima dată, cam cu un an în urmă. Avea părul mai scurt și purta acum un fel de aparat auditiv. Fața nu i se schimbase deloc.

Davenport făcea câteva modificări de ultim moment în decor, împreună cu scenograful. L-am văzut pe Justin plimbându-se prin stânga scenei și murmurându-și emoționat replicile.

— Domnule Davenport, am zis, surprinsă chiar și eu să mă aud vorbind. Îmi pare rău, dar nu pot juca astă-seară.

Davenport s-a întors încet.

— Poftim? a zis el.

— Îmi pare rău.

— Glumești?

— Eu... am murmurat, uitându-mă în jos. Nu mă simt bine. Îmi pare rău. Simt că-mi vine să vomit.

Mințeam.

— Sunt doar emoțiile de dinaintea...

— Nu! Nu pot! Vă spun sigur!

Davenport părea furios.

— Miranda, asta-i inadmisibil!

— Îmi pare rău!

Davenport a respirat adânc, ca și cum încerca să se abțină. Sinceră să fiu, arăta ca și cum ar fi stat să explodeze. Fruntea i s-a făcut roz aprins.

— Miranda, este absolut inacceptabil! Trage adânc aer în piept și...

— *Nu ies* pe scenă! am zis eu tare, și lacrimile mi-au țâșnit din ochi cu ușurință.

— Bine! a strigat profesorul fără să mă privească.

Pe urmă s-a întors spre David, un băiat care îl ajuta cu decorul.

— Du-te și caut-o pe Olivia în cabina de lumini! Spune-i că astă-seară o va înlocui pe Miranda!

— Poftim? a răspuns David, care nu se prindea prea repede.

— Du-te! i-a strigat Davenport în față. În clipa asta!

Ceilalți copii s-au prins ce se petrece și au început să se adune.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Justin.

— O schimbare de ultim moment, a zis Davenport. Miranda nu se simte bine.

— Mi-e rău, am zis, încercând să par bolnavă.

— De ce mai stai aici? m-a întrebat furios Davenport. Nu mai vorbi, schimbă-te și dă-i costumul Oliviei, bine? Gata! Toată lumea la treabă! Hai!

Am fugit cât am putut de repede în culise, spre cabina de machiaj și am început să-mi scot costumul. Peste două secunde s-a auzit o bătaie în ușă și Via a băgat capul înăuntru.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

— Grăbește-te, îmbracă-te cu asta! i-am răspuns, întinzându-i rochia.

— Ți-e rău?

— Da! Grăbește-te!

Uluită, Via și-a scos tricoul și blugii și și-a tras peste cap rochia cea lungă. Am netezit-o pe corpul ei și i-am închis fermoarul la spate. Din fericire, Emily Webb nu apare în scenă decât după vreo zece minute de la începutul piesei, așa că fata care se ocupa de coafură și de machiaj a apucat să-i aranjeze Viei părul și s-o machieze rapid. N-am văzut-o niciodată pe Via cu adevărat machiată. Arăta ca un top model.

— Nici nu sunt sigură că-mi amintesc replicile, a zis Via, privindu-se în oglindă. Replicile *tale*.

— Te vei descurca de minune, am zis.

M-a privit prin oglindă.

— De ce faci asta, Miranda?

— Olivia! a strigat prin ușă domnul Davenport. Intri în două minute. Ai grijă, e acum ori niciodată!

Via a ieșit și l-a urmat, așa că n-am avut ocazia să-i răspund la întrebare. Oricum, nici n-aș fi știut ce să spun.

Nu eram sigură de răspuns.

Reprezentăția

Am urmărit restul piesei stând în culise, alături de Davenport. Justin a fost uimitor, iar Via, în scena finală care îți rupe sufletul, a fost fantastică. A cam ezitat la o replică, dar a acoperit-o Justin și nimeni din public nu și-a dat seama. L-am auzit pe Davenport șoptind: „Bine, bine, bine.” Avea mai multe emoții decât toți elevii adunați laolaltă: cei care manipulau decorurile, echipa de la lumini, băiatul care trăgea cortina. Sinceră să fiu, Davenport era prăstie.

Singurul moment când parcă am avut un mic regret, dacă pot măcar să-l numesc așa, a fost la sfârșit, când toată lumea a ieșit la rampă, pentru aplauze. Via și Justin au fost ultimii actori care au pășit pe scenă și când s-au înclinat, publicul s-a ridicat în picioare. Atunci, recunosc, am simțit puțină amărăciune. Dar peste câteva minute i-am văzut pe Nate, pe Isabel și pe Auggie croindu-și drum în culise și păreau cu toții foarte fericiți. Toată lumea îi felicita pe actori și îi bătea pe umeri. Era momentul acela de vânzoleală nebună din culisele unui teatru, când actorii sunt euforici și lumea vine să-i venereze pentru câteva clipe. L-am văzut în înghesuială pe Auggie. Părea pierdut.

Mi-am croit drum prin mulțime cât am putut de repede și am ajuns în spatele lui.

— Salut, Maior Tom! am zis.

După spectacol

N-aș putea spune de ce m-am bucurat așa de tare să-l văd pe August după atât de multă vreme, nici de ce m-am simțit atât de bine când m-a îmbrățișat.

— Nu-mi vine să cred ce mare te-ai făcut! i-am zis.

— Eu știam că tu joci în piesă, a zis el.

— N-am fost în formă, i-am răspuns. Dar Via a fost nemaipomenită, nu crezi?

El a încuviințat. Peste două secunde ne-a găsit Isabel.

— Miranda! a exclamat ea bucuroasă și m-a sărutat pe obraz.

Pe urmă s-a întors spre August.

— Să nu mai dispari așa niciodată, i-a zis.

— Tu ești cea care a dispărut, a răspuns el.

— Cum te simți? m-a întrebat Isabel. Via ne-a spus că ți-a fost rău...

— Mult mai bine, am răspuns.

— Mama ta e aici? a zis Isabel.

— Nu, a avut treabă la serviciu, așa că n-a fost cine știe ce pierdere pentru mine, am răspuns eu sincer. Oricum, vom mai avea încă două reprezentații, dar nu cred că o să fiu la fel de bună cum a fost Via astă-seară.

Nate a venit și el și am avut exact aceeași conversație. Pe urmă, Isabel a zis:

— Uite, noi mergem undeva să sărbătorim spectacolul. Nu vrei să vii și tu? Ne-ar plăcea să te avem printre noi!

— O, nu... am răspuns eu.

— Te roooooog, a zis Auggie.

— Ar trebui să mă duc acasă, am zis.

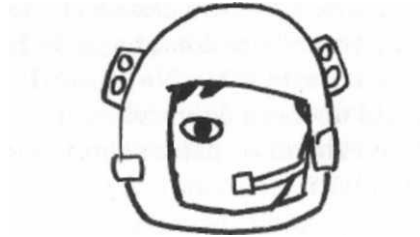
— Insistăm, a zis Nate.

Între timp, veniseră Via și Justin, împreună cu mama lui Justin, iar Via și-a pus brațul pe după umerii mei.

— Vii, fără discuție! a zis ea și mi-a zâmbit cu zâmbetul de odinioară.

Au început să mă conducă prin mulțime și, trebuie să recunosc, pentru prima oară după foarte, foarte multă vreme, m-am simțit absolut fericită.

Partea a opta

AUGUST

**Vei ajunge la stele.
Zboară, copil frumos!**

(Versuri din piesa *Beautiful Child*,
interpretată de trupa Eurythmics)

Excursia din clasa a cincea

În fiecare primăvară, elevii din clasa a cincea de la Școala Beecher se duc trei zile și două nopți în Pennsylvania, într-un loc numit Rezervația Naturală Broarwood, la patru ore distanță de mers cu autobuzul.

Copiii dorm în cabane cu paturi suprapuse. Se organizează focuri de tabără, se mănâncă bezele topite cu biscuiți și se fac lungi plimbări prin pădure. Profesorii ne-au pregătit tot anul pentru excursia asta, așa că toți copiii din clasă sunt super-încântați. Cu excepția mea. Și nu că n-aș fi deloc încântat, pentru că într-un fel sunt, dar n-am dormit niciodată în altă parte decât acasă și mi-e cam frică.

Majoritatea copiilor de vârsta mea au mai dormit în altă parte. Mulți au fost în tabere, au stat la bunici sau mai știu eu unde. Eu, nu. Doar dacă ar conta șederile la spital, dar acolo a rămas mereu peste noapte cu mine fie mama, fie tata. N-am fost niciodată să dorm acasă la Tata și la Poppa sau acasă la mătușa Kate și la unchiul Po. Când eram foarte mic, asta nu s-a putut pentru că aveam prea multe probleme medicale. Tubul traheal trebuia curățat la fiecare oră, iar tubul de alimentare trebuia fixat din nou, dacă se desprindea. Dar după ce m-am făcut mai mare, n-am simțit dorința de a rămâne peste noapte în altă parte decât acasă. Odată aproape că am dormit la Christopher. Aveam vreo opt ani și încă eram cei mai buni prieteni. Familia noastră s-a dus în vizită la el acasă, iar eu și Christopher ne simțeam minunat jucându-ne de-a *Războiul stelelor*, așa că n-am vrut deloc să plec atunci când a venit timpul. Am început să ne implorăm părinții: „Vă rugăm, vă rugăm, nu putem rămâne să dormim împreună?” Au fost de acord, iar mama, tata și Via au plecat acasă cu mașina. Christopher și cu mine am rămas treji și ne-am jucat până pe la miezul nopții, când Lisa, mama lui, a venit și ne-a spus: „Gata, băieți, la culcare!” Ei bine, atunci m-am panicat. Lisa a încercat să mă culce, dar eu am început să plâng că vreau acasă. Așa că la

ora unu noaptea, Lisa i-a sunat pe ai mei, iar tata a bătut din nou tot drumul până la Bridgeport ca să vină să mă ia. Am ajuns acasă abia pe la trei. Prima și singura mea încercare de până acum să dorm în altă parte a fost, așadar, un dezastru, de asta sunt puțin agitat în legătură cu excursia.

Dar pe de altă parte, sunt foarte încântat.

Cunoscut pentru..

Am rugat-o pe mama să-mi cumpere o geantă cu roțile nouă, pentru că cea veche are pe ea imagini din *Războiul stelelor* și în niciun caz n-aș putea-o lua în excursie acum că sunt în clasa a cincea. Oricât de mult mi-ar plăcea *Războiul stelelor*, nu vreau să ajung să fiu cunoscut pentru asta. În gimnaziu, fiecare este cunoscut pentru ceva. Reid e cunoscut ca pasionat de viața marină, de oceane și de chestii dintr-astea. Amos e cunoscut ca fiind un foarte bun jucător de baseball. Iar Charlotte e cunoscută pentru că a jucat într-o reclamă la televizor când avea șase ani. Și Ximena e cunoscută ca foarte deșteaptă.

Vreau să spun, de fapt, că în gimnaziu ești cunoscut după interesele pe care le ai și trebuie să fii foarte atent cu lucrurile astea. Max G. și Max W., de exemplu, nu vor renunța niciodată la obsesia lor cu *Dungeons & Dragons*.

Așa că eu încerc s-o las mai moale cu *Războiul stelelor*. Adică, întotdeauna va fi ceva special pentru mine, la fel cum este și pentru doctorul care mi-a pus aparatul auditiv. Dar nu pentru asta vreau să fiu eu cunoscut în școală. Nu știu pentru ce vreau să fiu cunoscut, dar nu pentru asta.

N-am spus chiar adevărul-adevărat. Știu pentru ce anume sunt cunoscut. Dar nu pot face nimic în legătură cu asta. În schimb, în privința genții cu *Războiul stelelor* pot face ceva.

Bagajele

Mama m-a ajutat să-mi fac bagajele în seara dinaintea plecării. Mi-am pus pe pat toate hainele pe care urma să le iau, iar ea a început să le împăturească frumos și să le aranjeze în geantă, în timp ce eu o urmăream. O geantă simplă, albastră, fără embleme și imagini.

— Și dacă n-o să pot dormi noaptea? am întrebat-o pe mama.

— Ia-ți o carte cu tine! Dacă nu poți dormi, aprinzi lanterna și citești până ți se face somn, mi-a răspuns ea.

Am aprobat-o.

— Și dacă am un coșmar?

— Profesorii tăi vor fi și ei acolo, scumpule, a zis ea. Va fi și Jack. Și ceilalți prieteni ai tăi.

— Aș putea să-l iau cu mine pe Baboo, am zis.

Baboo era animalul meu de pluș preferat de când eram mic. Un urs negru mărunțel, cu nas moale.

— Parcă nu mai dormi cu el, nu? a zis mama.

— Nu, dar pot să-l țin în dulap, în caz că mă trezesc în mijlocul nopții și nu mai adorm, am zis. Pot să-l ascund în geantă. N-ar ști nimeni.

— Atunci, să-l punem, a fost de acord mama, luându-l pe Baboo de la mine din dulap.

— Aș vrea să ne fi dat voie cu telefoane mobile, am zis.

— Știu, și eu aș fi vrut! a zis ea. Dar sunt sigură că te vei simți foarte bine, Auggie. Ești sigur că vrei să ți-l pun pe Baboo în bagaj?

— Da, dar undeva la fund, să nu-l vadă nimeni.

L-a vârât pe Baboo adânc în geantă și l-a acoperit cu ultimul tricou.

— Atâtea haine pentru numai două zile! a zis ea.

— Trei zile și două nopți, am corectat-o eu.

— Mda, a încuviințat ea zâmbind. Trei zile și două nopți.

A tras fermoarul genții și a ridicat-o.

— Nu-i așa de grea. Încearcă și tu.

Am apucat geanta.

— E bine, am zis eu, ridicând din umeri.

Mama s-a așezat pe pat.

— Hei, ce s-a întâmplat cu afișul tău cu *Imperiul contraatacă!*

— Oho, l-am dat jos acum o sută de ani, am zis eu.

Ea a clătinat din cap.

— Eu n-am remarcat până acum.

— Știi, încerc să-mi schimb puțin imaginea, i-am explicat.

— Bine.

A zâmbit și a dat din cap în semn că a înțeles.

— Scumpule, trebuie să-mi promiți că n-o să uiți să te dai cu spray împotriva insectelor, da? Pe picioare, mai ales când faceți drumeții prin pădure. L-am pus în buzunarul din față al genții.

— Îhi.

— Și nu uita crema de protecție solară, a zis. Altfel ai să te arzi. Și nu uita, repet, *nu uita* să-ți scoți aparatul auditiv dacă te duci să înoți!

— Mă pot electrocuta?

— Nu, dar o să te „ardă” tata, pentru că a costat o avere! a râs ea. Ți-am pus pelerina de ploaie tot în compartimentul din față. La fel faci cu aparatul și dacă plouă, da, Auggie? Ai grijă să-l acoperi cu gluga.

— Da, să trăiți! am zis eu salutând.

— Nu-mi vine să cred cât de mult ai crescut anul ăsta, Auggie, a zis ea blând, luându-mi obrazii în palme.

— Par mai înalt?

— Categorie, a încuviințat ea.

— Dar tot sunt cel mai scund de la mine din clasă.

— Nu mă refeream chiar la înălțime, a zis ea.

— Și dacă n-o să-mi placă acolo?

— O să te simți minunat, Auggie.

Am dat din cap aprobator. Ea s-a ridicat și m-a sărutat scurt pe frunte.

— Gata, acum ne culcăm.

— E abia ora nouă, mamă!

— Autobuzul vostru pleacă mâine dimineață la ora șase. Doar nu vrei să întârzii. Hai, fuguța! Te-ai spălat pe dinți?

Am dat din cap că da și m-am urcat în pat. Ea a dat să se întindă lângă mine.

— Nu-i nevoie să mă adormi în seara asta, mamă, am zis. O să citesc până când mi se face somn.

— Serios?

A dat din cap impresionată. Mi-a strâns mâna și m-a sărutat.

— Bine, atunci, noapte bună, scumpule. Vise plăcute!

— Și ție.

Mama a aprins veioza mică de lângă pat.

— O să vă scriu, i-am spus în timp ce pleca. Deși probabil că voi ajunge acasă înainte să primiți voi scrisorile.

— Atunci, le vom citi împreună, a zis mama și mi-a trimis o beza.

Ea a plecat și eu am luat de pe noptieră *Leul, vrăjitoarea și dulapul*⁵⁰ și am început să citesc ca să mi se facă somn.

...deși vrăjitoarea cunoștea Vraja cea tainică, exista o vrajă și mai tainică pe care nu o știa. Cunoștințele ei se întindeau numai până în zorii timpului. Dacă ar fi putut vedea mai departe, în liniștea și în întunericul dinaintea acestor zori, ar fi descoperit un descântec diferit.

⁵⁰ Prima carte din seria *Cronicile din Narnia*, scrisă de autorul britanic C.S. Lewis.

În zori

A doua zi m-am trezit foarte devreme. La mine în cameră era încă întuneric, iar afară era și mai întuneric, dar știam că urma să se facă în curând dimineată. M-am întors pe o parte, dar nu-mi mai era somn deloc. Și atunci am văzut-o pe Daisy stând lângă patul meu. Adică, știam că nu e Daisy dar pentru o clipă am văzut o umbră care semăna leit cu ea. Atunci nu m-am gândit că visam, dar acum, dacă mă gândesc, cred că asta s-a petrecut. Nu mă întrista deloc să o văd, dimpotrivă, mă simțeam inundat de sentimente plăcute. După o secundă a dispărut și n-am mai reușit s-o văd.

Camera a început încet să se lumineze. M-am întins după aparatul auditiv, mi l-am pus și lumea s-a trezit de adevăratelea. Auzeam camioanele de gunoi huruind pe stradă și păsările în curtea din spate. Am auzit sunând ceasul deșteptător al mamei. Fantoma lui Daisy mă făcea să mă simt super-puternic, pentru că știam că ea va fi alături de mine oriunde m-aș duce.

M-am ridicat din pat, m-am așezat la birou și i-am scris mamei un bilețel. Pe urmă m-am dus în sufragerie, unde bagajul meu aștepta la ușă. L-am deschis și am cotrobăit în el până am găsit ce căutam.

L-am dus pe Baboo înapoi la mine în cameră, l-am întins pe pat și i-am lipit biletul pe piept. Pe urmă l-am acoperit cu pătura, pentru ca mama să-l găsească abia mai târziu.

Pe bilet scria:

Dragă mamă, eu n-o să am nevoie de Baboo, dar dacă ție îți va fi dor de mine, poți să-l strângi tu la piept. xo Auggie.

Ziua întâi

Călătoria cu autobuzul a fost foarte rapidă. Am stat la fereastră, iar Jack a stat lângă mine pe locul de lângă culoar. În fața noastră s-au așezat Summer și Maya. Toată lumea părea veselă. Am vorbit tare, am râs o grămadă. Am remarcat imediat că Julian nu se afla în autobuz, deși Henry și Miles erau. Mi-am imaginat că o fi fost în celălalt autobuz, dar pe urmă l-am auzit pe Miles spunându-i lui Amos că Julian se scutise de excursie deoarece considera întreaga ieșire în natură, citez, „o tâmpenie”. M-am simțit de-a dreptul ușurat, pentru că să am de-a face cu Julian trei zile la rând – și două nopți – însemna un motiv foarte serios să-mi fie frică de plecarea în excursie. Fără el acolo, mă putem relaxa și nu-mi mai făceam griji pentru nimic.

Am ajuns la rezervația naturală în jurul prânzului. Primul lucru a fost să ne ducem lucrurile în cabane. Erau câte trei paturi suprapuse în fiecare. Jack și cu mine am jucat „piatră-hârtie-forfece” pentru patul de sus și eu am câștigat. Iu-hu! Ceilalți băieți din cabana noastră erau Reid cu Tristan, Pablo și Nino.

După ce am stat la masă în cabana principală, am plecat cu toții într-o drumeție cu ghid prin pădure. Nu era o pădure ca aceea din Central Park⁵¹, era o pădure adevărată. Copacii uriași aproape că blocau complet lumina soarelui. Era o încâlceală de frunze și trunchiuri căzute la pământ. Ciripit, țipete și chemări gălăgioase de păsări. Și ne înconjură un fel de ceață subțire, ca un abur albastru. Super! Ghidul ne-a arătat absolut tot: diferitele specii de copaci pe lângă care am trecut, insectele care fojgăiau în trunchiurile moarte de pe potecă, urmele lăsate în pădure de cerbi și de urși, ce fel de păsări fluierau și unde să ne uităm după ele. Mi-am dat seama că aparatul meu auditiv de Lobot mă făcea să aud mai

⁵¹ Parc foarte mare situat în mijlocul Manhattanului, zona principală a orașului New York.

bine decât majoritatea celorlalți, pentru că eram de obicei primul care auzea strigătele păsărilor.

Pe drumul de întoarcere, a început să plouă. Mi-am scos pelerina de ploaie și mi-am tras gluga, ca să nu se ude aparatul auditiv, însă blugii și pantofii musteau de apă când am ajuns la cabană. Toată lumea era learcă. Dar a fost nostim. Ne-am bătut cu ciorapii uzi.

În restul zilei a plouat, așa că ne-am petrecut toată după-amiaza în club. Aveau acolo o masă de ping-pong și câteva aparate vechi de jocuri mecanice, cu fisă, de genul *Pac-Man* și *Missile Command*, la care ne-am jucat până la ora cinei. Din fericire, ploaia s-a oprit până atunci, așa că am avut o adevărată masă lângă foc. Băncile lungi din jurul focului de tabără erau încă umede, dar ne-am întins gecele pe ele și am stat în jurul focului, topind bezele ca să le punem între biscuiți și mâncând cei mai buni hot-dogi cu pâine prăjită pe care i-am gustat vreodată. Mama avusese dreptate în legătură cu țăntarii: erau tone! Din fericire, folosisem spray-ul înainte să ies din cabană, așa că nu m-au mâncat de viu, ca pe alți copii.

Mi-a plăcut că am rămas lângă foc și după ce s-a întunecat. Mi-a plăcut cum săreau scânteile, cum pluteau în aer și dispăreau în nopte. Și cum lumina focul fețele oamenilor. Mi-a plăcut și zgomotul focului. Și cum în pădure întunericul era atât de negru, încât nu puteai vedea nimic în jur, dar dacă te uitai în sus, vedeai un miliard de stele. Stelele nu semănau cu cele din North River Heights. Dar cred că semănau cu cele din Montauk: arătau ca sarea împrăștiată pe o masă neagră, lucioasă.

Am ajuns la cabană atât de obosit, încât n-a fost nevoie să scot cartea și să citesc. Am adormit imediat ce am pus capul pe pernă. Și probabil că am visat stele, nu mai știu.

Pe pajiște

A doua zi a fost la fel de grozavă ca prima. De dimineață ne-am dus să călărim, iar după amiază ne-am cățarat cu frânghii în niște copaci gigantici, cu ajutorul ghizilor. Când ne-am întors la cabană pentru masa de seară, iar eram toți rupți de oboseală. Dar după masă ne-au spus că avem o oră să ne odihnim și că pe urmă vom merge un sfert de oră cu autobuzul până pe o pajiște unde exista un cinematograf în aer liber, ca să vedem un film.

Încă nu avusesem ocazia să le scriu mamei, tatei și Viei, așa că le-am scris acum și le-am povestit tot ce făcusem azi și cu o zi înainte. M-am imaginat citind chiar eu scrisoarea, cu voce tare, atunci când mă întorceam acasă, pentru că era practic imposibil să ajungă poșta înaintea mea.

Am ajuns pe pajiștea unde era instalat cinematograful cam când începuse să apună soarele. Era ora șapte și jumătate. Se vedeau umbre lungi pe iarbă, iar norii erau roz și portocalii. Parcă ar fi luat cineva cretă colorată și ar fi mânjit cerul cu degetele. Nu că n-aș mai fi văzut apusuri frumoase și în oraș, pentru că am văzut fâșii de apusuri printre blocuri, dar nu eram obișnuit să văd atâta cer în toate direcțiile. Acolo, în câmp deschis, puteam înțelege de ce oamenii din vechime credeau că Pământul este plat și că cerul îl acoperă ca o cupolă. Așa arată lumea, când o vezi din mijlocul unui uriaș câmp deschis.

Am fost prima școală care a ajuns acolo, așa că am avut voie să alergăm în jurul pajiștii cât am dorit, până când profesorii ne-au pus să întindem sacii de dormit și să ne alegem locurile cele mai bune pentru a ne uita la film. Ne-am desfăcut sacii și i-am întins ca pe niște pături de picnic, pe iarba din fața ecranului gigantic din mijlocul câmpului. Pe urmă ne-am așezat la coadă la rulotele cu mâncare parcate pe marginea pajiștii și ne-am cumpărat ceva de ronțait și sucuri. Erau și tarabe mobile pe margine, ca la o piață volantă, unde se vindeau alune prăjite și vată de zahăr. Iar

ceva mai departe era un rând de tarabe ca la bâlci, genul la care poți câștiga un animal de pluș dacă nimerești cu mingea într-un coș. Jack și cu mine am încercat amândoi; n-am câștigat nimic, dar am auzit că Amos a câștigat un hipopotam galben pe care i l-a dat Ximenei. Asta a fost cea mai tare bârfă care a circulat printre noi: musculosul și geniala.

De la barăcile cu mâncare se puteau vedea lanurile de porumb din spatele ecranului. Acopereau cam o treime din tot câmpul. Restul era înconjurat complet de pădure. Soarele coborâse tot mai jos și copacii înalți de la liziera pădurii păreau bleumarin.

Când au intrat în parcare și autobuzele celorlalte școli, noi stăteam deja pe locurile noastre, aranjați frumos chiar în fața ecranului: cele mai bune locuri de pe toată pajiștea. Schimbam ronțăieli între noi și ne distram de minune. Eu, Jack, Summer, Reid și Maya jucam *Pictionary*⁵². Soseau celelalte școli: auzeam râsetele și vocile copiilor care se apropiau de noi din amândouă părțile, însă nu-i puteam vedea. Pe cer încă mai era lumină, dar soarele dispăruse complet și pe pământ totul devenise indigo. Norii își aruncau umbrele peste noi. Cu greu mai vedeam cartonașele de *Pictionary*.

Pe urmă, dintr-odată, fără vreun avertisment, s-au aprins toate luminile de la capătul pajiștii. Semănau cu instalațiile de nocturnă de pe un stadion. M-am gândit la secvența din *Întâlnire de gradul trei*⁵³, atunci când nava extraterestră aterizează și se aude muzica aceea: *du-da-doo-da-dunn*. Toți cei de pe pajiște am început să aplaudăm și să strigăm, de parcă s-ar fi întâmplat ceva nemaipomenit.

⁵² Joc în care trebuie să ghicești, pornind de la o literă sau de la un desen, un cuvânt sau o definiție pe care o are adversarul pe un cartonaș care i-a revenit din joc.

⁵³ Film SF american din 1977, despre întâlnirea dintre pământeni și extratereștri.

Fii bun cu natura

Din boxele uriașe de lângă luminile ca de stadion s-a auzit un anunț:

— Bun venit tuturor! Bine ați venit la a douăzeci și treia noapte cinematografică organizată de Rezervația Naturală Broarwood. Bun venit profesorilor și elevilor de la Școala William Heath...

S-au auzit urale puternice din partea stângă a pajiștii.

— Bun venit profesorilor și elevilor de la Școala Glover...

Din nou s-au auzit urale, de data asta din partea dreaptă a pajiștii.

— Și bun venit profesorilor și elevilor de la Școala Beecher!

Toți din grupul nostru am strigat cât am putut de tare.

— Ne bucurăm că sunteți oaspeții noștri în această seară și suntem încântați că ne ajută și vremea. De fapt, vă vine să credeți ce frumoasă este seara de care avem parte?

Din nou, toată lumea a strigat și a chiuuit.

— În timp ce ne pregătim de film, vă rugăm să ascultați un anunț important. Rezervația Naturală Broarwood, așa cum știți, are ca obiectiv conservarea resurselor naturale și a mediului. Vă rugăm să nu lăsați gunoi în urma voastră. Faceți curat după voi! Fiți buni cu natura, iar natura va fi bună cu voi! Țineți minte asta atunci când vă plimbați pe pajiște! Nu treceți dincolo de conurile galbene care marchează limitele pajiștii! Nu vă aventurați în lanurile de porumb sau în pădure! Vă rugăm să faceți cât mai puțin zgomot. Chiar dacă nu vă place filmul, s-ar putea ca alți elevi să-și dorească să-l urmărească, așa că fiți politicoși față de ei: nu-i orbiți pe alții cu lanternele, nu puneți muzică, nu vă foiți de colo-colo. Toaletele se află în spatele tarabelor cu alimente. La sfârșitul filmului va fi foarte întuneric, așa că vă rugăm să rămâneți alături de școala voastră în timp ce vă întoarceți la autobuze. Stimați profesori, de obicei în noaptea cinematografică de la Rezervația Broarwood se pierde cel puțin un copil. Aveți grijă să nu vi se întâmple asta tocmai

dumneavoastră! Filmul din această seară va fi... *Sunetul muzicii*⁵⁴.

Am început imediat să aplaud, chiar dacă-l mai văzusem de câteva ori, deoarece este filmul preferat al Viei. Dar am remarcat cu surprindere că o mulțime de copii (nu de la Școala Beecher) au huiduit, au fluierat și au râs. Cineva din partea dreaptă a pajiștii chiar a aruncat spre ecran o cutie de suc, ceea ce a părut să-l surprindă pe dl Tushman. L-am văzut ridicându-se și uitându-se în direcția de unde se aruncase cutia, deși știam că n-ar fi putut vedea nimic în întuneric.

Filmul a început imediat. Luminile ca de stadion s-au stins încet. Maria⁵⁵, călugăriță, se învârtea și se învârtea în vârful muntelui. Am simțit imediat că mă cuprind fiorii, așa că mi-am tras pe cap gluga galbenă a tricoului, am potrivit volumul aparatului auditiv, m-am lăsat pe spate, cu capul sprijinit pe rucsac, și m-am uitat la film.

Dealurile sunt vii...

⁵⁴ Film american muzical clasic, în regia lui Robert Wise.

⁵⁵ Personajul principal din *Sunetul muzicii*, interpretat de Julie Andrews. Este o fostă călugăriță aspirantă care devine guvernanta copiilor unui foarte sever căpitan de marină.

Pădurile sunt vii

Cam pe la partea plicticoasă când tipul pe care îl cheamă Rolf și fata cea mare a căpitanului cântă *Ai șaisprezece ani, mergi pe șaptesprezece*, m-a înghiontit Jack.

— Frate, trebuie să merg la toaletă, a zis el.

Ne-am ridicat amândoi și am început să ne strecurăm și să sărim peste copiii care stăteau turcește sau lungiți pe sacii de dormit. Summer mi-a făcut cu mâna când am trecut pe lângă ea, iar eu i-am răspuns.

O mulțime de copii de la alte școli se plimbau pe la tarabele cu mâncare, se jucau la cele de bălci sau pur și simplu pierdeau vremea acolo.

Desigur, în fața toaletelor era ditamai coada.

— Nu stau aici, a zis Jack, o să găesc un copac.

— Nu-i frumos, Jack. Hai să așteptăm, am zis eu.

Dar el a luat-o spre șirul de copaci de la marginea pajiștii care erau dincolo de conurile portocalii peste care ni se spusese răspicat că nu avem voie să trecem. Eu l-am urmat, desigur. Evident, nu aveam lanternele la noi, pentru că uitaserăm să le luăm. Era de-acum atât de întuneric, încât nu puteam vedea la zece pași în fața noastră, în pădure. Din fericire, filmul lumina cât de cât, așa că atunci când am văzut îndreptându-se spre noi dintre copaci o lanternă, i-am recunoscut imediat pe Henry, pe Miles și pe Amos. Bănuiesc că nici ei nu avuseseră chef să stea la coada de la toaletă.

Miles și Henry continuau să nu vorbească cu Jack, dar Amos renunțase de ceva vreme la război. Ne-a salutat cu un gest al capului când a trecut pe lângă noi și s-au dus mai departe.

— Aveți grijă la urși! a strigat Henry, iar el și Miles au izbucnit în râs, îndepărtându-se.

Amos a clătinat din cap spre noi în sensul că să nu-i băgăm în seamă.

Jack și cu mine am mai înaintat puțin, până am intrat cu adevărat în pădure. Pe urmă Jack a căutat copacul perfect și și-a făcut treaba. Mie mi s-a părut că a durat o veșnicie.

Pădurea era plină de zgomote ciudate, de ciripeli, de trosnituri, ca și cum dintre copaci ar fi venit un val de gălăgie. Pe urmă am început să auzim pocnete puternice nu departe de noi. Semănau cu cele scoase de pistoalele cu capse și categoric nu erau zgomote de insecte. Departe, ca de pe altă lume, se auzea *Stropi de ploaie pe trandafiri și mustăți mari de pisicuțe*.⁵⁶

— Ah, acum e mult mai bine, a zis Jack, trăgându-și fermoarul la pantaloni.

— Acum îmi vine mie să fac, am zis, și m-am dus la copacul cel mai apropiat. Nici prin cap nu-mi trecea să merg mai departe, cum făcuse Jack.

— Simți mirosul? Parcă ar fi de la pocnitori, a zis Jack, apropiindu-se de mine.

— Exact la fel mi se pare și mie, am răspuns, trăgându-mi fermoarul. Ciudat.

— Hai să mergem.

⁵⁶ În engleză în original: *Raindrops on roses and whiskers on kittens* – versuri dintr-un cântec faimos din filmul *Sunetul muzicii*.

Extraterestru

Am luat-o pe unde venisem, înapoi spre ecranul gigantic. Și am nimerit direct într-un grup de copii pe care nu îi cunoșteam. Tocmai ieșeau din pădure, unde făcuseră niște lucruri despre care, sunt sigur, n-ar fi vrut să afle și profesorii lor. Simțeam acum fumul, fum și de pocnitori, și de țigări. Ne-au luminat cu lanterna. Erau șase: patru băieți și două fete. Păreau cam în clasa a șaptea.

— De la ce școală sunteți? a întrebat un băiat.

— De la Beecher, a dat să răspundă Jack, dar imediat una dintre fete a început să țipe.

— Doamne! a strigat ea și și-a acoperit ochii cu mâna, de parcă ar fi izbucnit în plâns.

M-am gândit că cine știe ce insectă uriașă o lovise în față.

— Nu se poate! a strigat alt băiat și a început să scuture o mână prin aer, de parcă atinsese ceva fierbinte. Nu se poate, fir-aș al naibii! Imposibil!

Toți începuseră deja să-și dea coate și să înjure în gura mare, râzând și acoperindu-și în același timp ochii.

— Ce e *chestia* asta? a zis băiatul care îndreptase lanterna spre noi.

Abia atunci mi-am dat seama că raza de lumină bătea chiar pe fața mea. Iar cel despre care vorbeau, cel care îi făcea să țipe eram eu.

— Hai să plecăm de aici, mi-a zis Jack încet și m-a tras de mâneca tricoului, ca să ne îndepărtăm de ei.

— Stați, stați, stați așa! a strigat tipul cu lanterna, tăindu-ne calea.

Mi-a pus din nou raza de lumină pe față, iar acum stătea la doar la un metru și jumătate distanță.

— Maică, măicuță! Dumnezeu!! a exclamat el, clătinând din cap, cu gura căscată. Ce-ai pățit la față?

— Încetează, Eddie, a zis una dintre fete.

— N-am știut că azi vedem *Stăpânul inelelor*! a zis băiatul numit Eddie. Ia uitați-vă, el e Gollum!

Asta i-a făcut pe prietenii lui să moară de râs.

Am încercat din nou să ne îndepărtăm și din nou Eddie ne-a tăiat calea. Avea cu cel puțin un cap mai mult decât Jack, care era cam cu un cap mai înalt decât mine, așa că mie mi s-a părut uriaș.

— Nu, frate, e monstrul extraterestru din *Alien*.

— Nu, nu, nu, frate. E un orc! a râs Eddie, luminându-mi iarăși chipul cu lanterna.

De data asta se afla chiar în fața noastră.

— Lasă-l în pace, bine? a zis Jack, împingându-i deoparte mâna în care ținea lanterna.

— Ia fă-mă tu! a răspuns Eddie, punând de data asta lanterna pe fața lui Jack.

— Care-i problema ta, frate? a zis Jack.

— Problema mea e iubitul tău, a strigat Eddie, luminându-mă din nou pe mine.

Pe urmă unul dintre ceilalți băieți a aruncat la picioarele noastre o pocnitoare.

Jack a încercat să-l împingă pe Eddie, dar Eddie l-a apucat de umeri și l-a îmbrâncit tare, iar Jack a căzut pe spate.

— Eddie! a țipat una dintre fete.

— Uite, am zis eu, pășind în fața lui Jack cu brațele în sus, ca un polițist de la circulație. Suntem copii mai mici ca voi...

— Cu mine vorbești, Freddie Krueger⁵⁷? Nu cred că vrei să ai de-a face cu mine, monstrule, a zis Eddie.

În acel moment am știut că ar fi trebuit s-o iau la fugă cât puteam de repede, dar Jack era încă la pământ și nu puteam să-l abandonez.

— Frate, ia zi! s-a auzit o altă voce în spatele nostru. Care-i treaba aici?

⁵⁷ Personaj hidos din filmul de groază *Coșmar pe Strada Ulmilor*, care a inspirat ulterior mai multe filme și jocuri video.

Eddie s-a răsucit și a îndreptat lanterna spre locul de unde venea vocea. Pentru o clipă, nu mi-a venit să cred a cui era.

— Lasă-i în pace, frate, a zis Amos, avându-i pe Miles și Henry chiar în spatele lui.

— Cine zice asta? a întrebat unul dintre băieții din grupul lui Eddie.

— Doar lăsați-i în pace, a repetat Amos calm.

— Ești și tu vreun ciudat? a zis Eddie.

— Sunt toți o gașcă de ciudați! a zis unul dintre prietenii lui.

Amos nu i-a răspuns, dar s-a uitat la noi.

— Hai să mergem, băieți. Ne așteaptă domnul Tushman.

Știam că mințea, dar l-am ajutat pe Jack să se ridice și ne-am îndreptat spre Amos. Ca din senin însă, tipul pe care îl chema Eddie m-a apucat de glugă și a tras de ea cu forță, făcându-mă să cad pe spate. Am căzut rău și m-am lovit tare cu cotul de o piatră. N-am putut să văd prea bine ce s-a întâmplat mai departe, doar că Amos s-a năpustit asupra lui Eddie ca un camion de mare tonaj și amândoi au căzut pe jos, lângă mine.

Pe urmă, totul a luat-o razna. Cineva m-a tras de mânecă și mi-a strigat: „Fugi!”, în timp ce altcineva striga în același timp: „Pune mâna pe el!”. Timp de câteva secunde, două persoane m-au tras fiecare de câte o mânecă a tricoului, fiecare în altă direcție. I-am auzit pe amândoi înjurând, până când o mânecă a tricoului meu s-a rupt și primul tip m-a înșfăcat de braț și a început să mă tragă după el în timp ce alergam, iar eu încercam să fug cât mă țineau picioarele.

Auzeau pași chiar în spatele nostru, ne urmăreau, auzeam strigăte și fete țipând, dar era atât de întuneric, încât nu știam ale cui erau vocile, doar că totul mi se părea ca și cum s-ar fi petrecut sub apă. Fugeam ca nebunii și era întuneric beznă, iar de fiecare dată când încetineam, tipul care mă ținea de braț striga: „Nu te opri!”

Voci în întuneric

În cele din urmă, după o alergătură care mi s-a părut c-a durat o veșnicie, cineva a strigat:

— Cred că am scăpat de ei.

— Amos?

— Sunt aici, s-a auzit vocea lui Amos la doi pași în urma noastră.

— Nu ne putem opri! a strigat Miles mai din spate.

— Jack! am strigat eu.

— Uaa! a zis Jack. Sunt aici!

— Nu văd absolut nimic.

— Sunteți siguri că am scăpat de ei? a întrebat Henry, dându-mi drumul la braț.

Abia atunci mi-am dat seama cine mă trăsesese după el în toată alergătura.

— Da.

— Sssst! Să ascultăm!

Am tăcut mormânt cu toții, încercând să auzim pași în întuneric. Dar nu se auzeau decât greieri, broaște și găfâitul nostru nebunesc. Nu mai aveam suflu deloc și ne durea stomacul, stăteam cu toții îndoiti de mijloc, cu capul în jos.

— Am scăpat de ei, a zis Henry.

— Uaa! Asta a fost zdravănă!

— Ce s-a-ntâmplat cu lanterna?

— Am pierdut-o!

— Cum ați știut că trebuie să veniți? a întrebat Jack.

— I-am văzut mai devreme.

— Se vedea că vor scandal.

— Te-ai năpustit în el ca berbecul! i-am zis lui Amos.

— Tare, nu? a râs Amos.

— Ăla nici nu și-a dat seama ce-l așteaptă! a zis Miles.

— El te-a întrebat dacă ești și tu un ciudat, iar tu, *bum!* a zis Jack.

— Bum! a repetat Amos, lovind aerul cu pumnul. Dar după ce l-am pus jos mi-am zis: „Amos, prăpăditule, șterge-o

de-aici, că-i de zece ori cât tine!” Așa că m-am ridicat și am luat-o la goană cât de iute am putut.

Toți am început să râdem.

— Eu l-am apucat pe Auggie și i-am strigat: „Fugi!”, a zis Henry.

— Eu nici măcar n-am știut că tu mă trăgeai! i-am răspuns.

— A fost crunt! a zis Amos, clătinând din cap.

— Crunt de-a binelea!

— Îți curge sânge din buză, frate.

— Am încasat vreo doi pumni, a răspuns Amos, ștergându-și buza.

— Cred că erau în clasa a șaptea.

— Erau enormi!

— Rataților! a strigat foarte tare Henry dar toți i-am făcut semn să tacă.

Am stat o clipă cu urechile ciulite, ca să fim siguri că nu l-a auzit nimeni.

— Unde naiba suntem? a întrebat Amos. Nu văd nici măcar cerul.

— Cred că suntem într-un lan de porumb, i-a răspuns Henry.

— Da, suntem în lan, a zis Miles, împingând o tulpină spre Henry.

— Atunci știi precis unde ne aflăm, a zis Amos. Trebuie s-o luăm înapoi în direcția asta. O să ajungem la marginea pajiștii.

— Fraților, sunteți tari, a zis Jack, ridicând palma sus în aer. A fost grozav din partea voastră să veniți după noi. Grozav de tot! Mulțumim.

— Nicio problemă, i-a răspuns Amos, și a bătut palma sus cu Jack.

Pe urmă au bătut palma cu el și Miles, și Henry.

— Da, fraților, mulțumim, am zis și eu, întinzând mâna la fel cum făcuse mai devreme Jack, deși nu eram sigur că ceilalți vor bate palma și cu mine.

Amos s-a uitat la mine și a dat din cap aprobator.

— A fost super cum te-ai apărat, frățioare, a zis el și a bătut palma cu mine.

— Da, Auggie, a zis Miles, bătând și el palma. Le-ai spus: „Suntem mai mici decât voi...”

— N-am știut ce să spun altceva! am râs eu.

— Foarte tare! a zis Henry bătând și el palma cu mine. Îmi pare rău că ți-am rupt tricoul.

M-am uitat în jos. Tricoul meu era făcut praf. O mânecă era ruptă de tot, iar cealaltă se întinsese atât de tare, încât îmi atârna până la genunchi.

— Hei, îți curge sânge din cot! a zis Jack.

— Da, am ridicat eu din umeri.

Începuse să mă doară rău.

— Te simți bine? a zis Jack, uitându-se la fața mea.

Am dat din cap că da. Simțeam brusc că îmi vine să plâng și mă străduiam din răputeri să n-o fac.

— Ia stai, nu mai ai aparatul auditiv! a zis Jack.

— Poftim? am strigat, atingându-mi urechile.

Aparatul auditiv dispăruse cu desăvârșire. De asta mi se părea că totul se petrece ca sub apă. „Nu!” am zis, și pe urmă nu am mai putut rezista. Am simțit că mă izbește cu putere tot ce mi se întâmplase și nu m-am mai putut abține: am început să plâng. Un plâns din acela teribil, pe care mama îl numește „cascadă”. Îmi era foarte rușine, așa că mi-am ascuns fața cu brațul, dar tot n-am putut opri lacrimile să curgă.

Dar băieții au fost foarte de treabă cu mine. Au început să mă bată pe spate.

— Lasă, frate, nu-i nimic! au zis ei.

— Ești un frățior curajos, să știi, a zis Amos și m-a luat pe după umeri.

Eu am continuat să hohotesc, iar el m-a cuprins cu amândouă mâinile, așa cum ar fi făcut tata, și m-a lăsat să plâng.

Garda împăratului

Ne-am întors în pădure și am scormonit iarba vreo zece minute în speranța că vom găsi aparatul auditiv, dar era prea întuneric ca să vedem ceva. Trebuia chiar să ne ținem unul de tricoul altuia și să înaintăm în șir indian, ca să nu ne pierdem. Parcă peste tot în jur s-ar fi vărsat cerneală neagră.

— Căutăm degeaba, a zis Henry. Aparatul poate fi oriunde.

— Mai bine revenim cu o lanternă, a răspuns Amos.

— Nu, gata, e-n regulă, am zis eu. Hai să ne-ntoarcem. Mulțumesc mult.

Ne-am întors în lanul de porumb și l-am traversat până am dat de spatele ecranului uriaș. Pentru că proiecția era pe partea cealaltă, n-am beneficiat de niciun strop din lumina filmului până când n-am ajuns din nou la liziera pădurii. Abia atunci am început, în sfârșit, să zărim o geană de lumină.

Cei din clasa a șaptea nu se vedeau nicăieri.

— Unde credeți că s-au dus? a întrebat Jack.

— Înapoi la rulotele cu mâncare, au zis ceilalți băieți. Probabil că se așteaptă să ne ducem să-i pârâm.

— Și ne ducem?

S-au uitat la mine. Eu am clătinat din cap că nu.

— Bun, a zis Amos. Dar, frățioare, nu mai umbra pe aici de unul singur, da? Dacă ai nevoie să mergi undeva, spune-ne și venim cu tine.

— Bine.

Pe măsură ce ajungeam mai aproape de ecran, puteam auzi *Sus pe munte stătea un păstor singuratic*⁵⁸ și simțeam mirosul vatei de zahăr de la una dintre tarabele mobile de lângă rulotele cu mâncare. O grămadă de copii forfoteau pe acolo, așa că mi-am tras peste cap ce mai rămăsese din gluga tricoului meu și am înaintat prin mulțime cu fața în jos

⁵⁸ Alt cântec faimos din filmul *Sunetul muzicii*.

și cu mâinile în buzunare. Trecuse multă vreme de când nu mai mergeam nicăieri fără proteza auditivă și acum mă simțeam la mulți kilometri sub pământ. Mă simțeam ca în cântecul pe care obișnuia să mi-l cânte Miranda: „Centrul de control către Maiorul Tom, circuitele au murit, ceva nu-i conform...”⁵⁹

Tot înaintând, am observat că Amos stătea chiar în dreapta mea, iar Jack nu se dezlipea de mine în partea stângă. Miles mergea în față, în timp ce Henry îmi păzea spatele. M-au înconjurat astfel tot timpul cât am traversat mulțimea de copii. Ca și cum aș fi avut propria mea gardă imperială.

⁵⁹ Versuri din melodia lui David Bowie, *Space Oddity*.

Somnul

Pe urmă au ieșit din valea îngustă și, dintr-odată, și-a dat seama care era motivul. Acolo se aflau Peter, Edmund și tot restul armatei lui Aslan și luptau disperați împotriva mulțimii de creaturi oribile pe care le văzuse ea astă-noapte; numai că acum, în lumina zilei, păreau și mai ciudate, și mai rele, și mai diforme.

M-am oprit după acest pasaj. Citeam de peste o oră și tot nu-mi venise somnul. Era aproape ora două noaptea. Toți ceilalți dormeau. Eu stăteam cu lanterna aprinsă sub sacul de dormit și poate că tocmai lumina nu mă lăsa să adorm, dar îmi era prea frică s-o sting. Mă temeam de întunericul care s-ar fi făcut în afara sacului de dormit.

Când am ajuns în sectorul nostru din fața ecranului, nu ne remarcase nimeni lipsa. Domnul Tushman, doamna Rubin, Summer și restul copiilor se uitau pur și simplu la film. Habar nu aveau că fusese cât pe-aci ca Jack și cu mine să pățim ceva rău. E ciudat cum se poate întâmpla așa. Tu ai parte de cea mai urâtă seară din viața ta, iar pentru toți ceilalți este o seară obișnuită. În jurnalul meu de acasă, eu aș fi marcat ziua de azi ca pe cea mai oribilă din viața mea. Ziua de azi și ziua în care murise Daisy. Dar pentru restul lumii, era o zi obișnuită. Sau poate că fusese chiar o zi bună. Poate că cineva câștigase azi la loterie.

Amos, Miles și Henry ne-au condus pe mine și pe Jack înapoi la locul unde stăteam înainte, lângă Summer, Maya și Reid, apoi au plecat să se așeze unde stăteau ei, cu Ximena, Savanna și grupul lor. Într-un fel, totul redevenise ca înainte de a merge noi la toaletă. Cerul era la fel. Filmul era același. Chipurile tuturor erau aceleași. Și fața mea era la fel.

Dar ceva era diferit. Ceva se schimbase.

Am văzut că Amos, Miles și Henry le povesteau celor din grupul lor ce se petrecuse. Știam despre ce vorbesc pentru că se tot uitau la mine în timp ce povesteau. Filmul continua,

nu se terminase, dar copiii şușoteau pe întuneric. Vești ca asta se răspândesc repede.

Iar în autobuz, pe drumul spre cabane, toată lumea a vorbit numai despre întâmplarea noastră. Toate fetele, chiar și cele pe care nu le prea cunoșteam, m-au întrebat dacă mă simt bine. Băieții discutau despre cum să se răzbune pe grupul nemernicilor dintr-a șaptea, încercând să-și dea seama de la ce școală erau.

Nu intenționasem să le spun profesorilor nimic din ce se întâmplase, dar au aflat oricum. Poate că din cauza tricoului rupt și a cotului însângerat. Sau poate că pur și simplu profesorii află întotdeauna totul.

Am ajuns înapoi în tabără și domnul Tushman m-a dus la punctul de prim ajutor. În timp ce asistenta taberei îmi curăța și îmi bandaja cotul, domnul Tushman și directorul taberei au stat de vorbă într-o încăpere alăturată cu Amos, cu Jack, cu Henry și cu Miles, încercând să obțină o descriere a agresorilor. Când m-au întrebat mai târziu pe mine, am spus că nu-mi aminteam deloc fețele lor, ceea ce nu era adevărat.

Exact fețele lor îmi vin în minte de fiecare dată când închid ochii și încerc să adorm. Cât de îngrozită a arătat fata aceea când m-a văzut prima dată. Felul în care Eddie, băiatul cu lanterna, vorbise cu mine și mă privise, ca și cum m-ar fi urât.

Ca mielul la abator. Mi-l aduc aminte pe tata spunând vorba asta cu ani în urmă, dar astă-seară cred că mi-am dat în sfârșit seama ce înseamnă.

Urmări

Când a sosit autobuzul, mama mă aștepta în fața școlii, alături de alți părinți. Domnul Tushman îmi spusese pe drum, în autobuz, că îi sunase pe părinții mei și le povestise că în seara precedentă avusese loc un „incident”, dar că toată lumea era bine. Mi-a spus și că directorul taberei și câțiva monitori se duseseră de dimineață să caute aparatul meu auditiv, în timp ce noi toți eram plecați să facem baie în lac, dar că nu-l găsiseră nicăieri. Rezervația Broarwood urma să suporte toate cheltuielile pentru un aparat nou, a zis domnul Tushman. Le părea rău de cele întâmplate.

Mă întrebam dacă Eddie nu luase chiar el aparatul auditiv, ca suvenir. Ceva care să-i aducă aminte de „orc”.

Mama m-a îmbrățișat strâns când am coborât din autobuz, dar nu a început să mă bombardeze cu întrebări, așa cum mă așteptam. Mi-a plăcut îmbrățișarea ei și nu m-am smuls repede din ea, cum au făcut alți copii când i-au îmbrățișat părinții lor.

Șoferul de autobuz a început să ne descarce gețile și m-am dus s-o caut pe a mea, în timp ce mama a rămas să stea de vorbă cu domnul Tushman și cu doamna Rubin, care veniseră la ea. În timp ce-mi trăgeam geanta să mă întorc, o mulțime de copii care de obicei nu vorbeau cu mine mi-au făcut semne de la revedere sau m-au bătut pe spate când am trecut pe lângă ei.

— Ești gata? m-a întrebat mama când m-a văzut.

Mi-a luat geanta, iar eu nici măcar n-am încercat să mă împotrivesc. Eram de acord s-o care ea. Dacă ar fi vrut să mă care și pe mine pe umeri, n-aș fi avut nimic împotrivă nici în privința asta, ca să fiu sincer.

Când am dat să plecăm, domnul Tushman m-a îmbrățișat scurt și ferm, dar n-a spus nimic.

Acasă

În drum spre casă, mama și cu mine n-am prea vorbit și când am ajuns la scările principale, am privit imediat spre fereastră. Uitasem pentru o secundă că Daisy n-avea să fie acolo ca de obicei, cățărata cu labelle din față pe canapea și cu nasul lipit de geam, așteptându-ne să intrăm. De aceea, întoarcerea acasă m-a cam întristat. Înăuntru, mama a lăsat repede geanta, și-a încolăcit brațele în jurul meu și a început să mă sărute pe cap și pe față de parcă ar fi vrut să mă înghită cu totul.

— Sunt bine, mamă, n-am nimic, am zis eu zâmbind.

Ea a dat din cap și mi-a luat fața în palme. Avea ochii umezi.

— Știi că ești bine, a zis. Dar mi-a fost foarte dor de tine, Auggie.

— Și mie mi-a fost dor, am zis eu.

Mi-am dat seama că voia să spună multe lucruri, dar se stăpânea.

— Ți-e foame? m-a întrebat.

— Sunt lihnit. Îmi faci un sendviș cu brânză la grătar?

— Sigur că da, a răspuns ea și a început imediat să pregătească sendvișul. Eu mi-am scos haina și m-am așezat la masa din bucătărie.

— Unde-i Via? am întrebat.

— Azi se întoarce acasă cu tata. Doamne, ce dor i-a fost și ei de tine, Auggie!

— Da? I-ar fi plăcut în rezervația naturală. Știi ce film ne-au pus? *Sunetul muzicii*.

— Să-i spui neapărat!

— Tu ce vrei să auzi mai întâi? Partea rea sau partea bună? am întrebat-o după câteva minute, sprijinindu-mi capul în mână.

— Orice vrei tu să povestești, mi-a răspuns mama.

— Să știi că, în afară de ieri seară, m-am simțit nemaipomenit. Adică a fost de-a dreptul fantastic. De asta

sunt atât de dezumflat. Seara de ieri parcă mi-a distrus toată excursia.

— Scumpule, nu-i lăsa să-ți facă una ca asta. Ai stat acolo peste patruzeci și opt de ore, iar partea urâtă a durat o oră. Nu-i lăsa să-ți ia partea bună.

— Știu, am fost eu de acord. Domnul Tushman ți-a spus despre aparatul auditiv?

— Da, ne-a telefonat dimineață.

— Tata s-a supărat? Știu că e foarte scump...

— Doamne, Auggie, sigur că nu! A vrut să știe doar dacă tu ești bine. Asta-i tot ce contează pentru noi. Și nu-i lăsa pe... huliganii ăia... să-ți strice excursia.

Mi-a venit să râd când am auzit cuvântul „huligani”,

— Ce e? m-a întrebat.

— *Huligani!* am tachinat-o eu. Ce cuvânt de modă veche!

— Bine. Infecți. Ticăloși. Imbecili, a zis ea, întorcând sendvișul din tigaie. *Cretinos*, cum ar fi spus mama. N-ai decât să le spui cum vrei, dar dacă i-aș vedea pe stradă, le-aș...

A clătinat din cap.

— Erau mari de tot, mamă, am zâmbit eu. În clasa a șaptea, cred.

Ea a clătinat iar din cap.

— Elevi în clasa a șaptea? Domnul Tushman nu ne-a spus asta. Of, Doamne!

— Ți-a spus că Jack a sărit în apărarea mea? am zis. Și că Amos l-a izbit ca un berbec pe șeful lor? Au căzut amândoi pe jos, ca într-o luptă adevărată! A fost nemaipomenit! Lui Amos i-a curs sânge din buză.

— Ne-a spus că a fost o bătaie, dar... a zis ea, privindu-mă cu sprâncenele ridicate. Sunt... pfiu... sunt *foarte* mulțumită că tu, Amos și Jack n-ați pățit nimic. Când mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla...

S-a oprit și a întors din nou sendvișul.

— Tricoul meu cu glugă s-a făcut bucăți.

— El poate fi înlocuit, a răspuns mama.

A aranjat sendvișul pe o farfurie și mi-a pus farfuria în față.

— Lapte sau suc de struguri?

— Lapte cu cacao, te rog.

Am început să devorez sendvișul.

— Poți să-l faci așa cum știi tu, cu spumă? am rugat-o.

— Dar cum ați ajuns tu și cu Jack la marginea pădurii? m-a întrebat mama, turnând laptele într-un pahar înalt.

— Jack a avut nevoie la baie, am răspuns eu cu gura plină.

În timp ce vorbeam, ea a adăugat pudra de cacao și a început să bată totul foarte repede cu un tel.

— Dar la toaletă era coadă mare și el n-a vrut să aștepte, am continuat eu. Așa că ne-am dus să facem pipi între copaci.

Mama bătea laptele și mă privea. Știam că se gândea că nu trebuia să facem asta. Laptele cu cacao din pahar avea acum spumă de două degete.

— Arată bine mamă. Mulțumesc.

— Și pe urmă ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea, punându-mi laptele în față.

Am băut din lapte îndelung.

— Te deranjează dacă nu vorbim acum despre asta? am zis.

— Nu. Bine.

— Promit să vă povestesc totul mai târziu, când ajung acasă tata și Via. O să vă spun toate amănuntele. Dar n-aș vrea să fiu nevoit să reiau povestea asta de mai multe ori.

— Sigur că da.

Am terminat sendvișul din încă două înghițituri și am băut laptele pe nerăsuflăte.

— Uau, practic nici n-ai mestecat sendvișul ăla. Mai vrei unul? a zis ea.

Am clătinat din cap că nu și m-am șters la gură cu dosul palmei.

— Mamă, o să am mereu de-a face cu asemenea ticăloși? am întrebat-o. Când o să cresc mai mare, mereu se va întâmpla așa?

Nu mi-a răspuns imediat. A luat farfuria și paharul, le-a pus în chiuvetă și le-a clătit.

— Vor exista întotdeauna ticăloși pe lume, Auggie, a zis mama. Dar eu cred cu adevărat, și tata crede și el cu adevărat, că există pe lumea asta mai mulți oameni buni decât oameni răi, iar oamenii buni au grijă unii de alții. Așa cum Jack te-a apărat pe tine. Și Amos. Și ceilalți copii.

— Da, Miles și Henry, am răspuns. Au fost fantastici. Și e ciudat, pentru că Miles și Henry n-au fost prea de treabă cu mine în timpul anului.

— Uneori, oamenii ne surprind, a zis, mângâindu-mă pe creștet.

— Așa cred.

— Mai vrei un pahar de lapte cu cacao?

— Nu, m-am săturat, am zis. Mulțumesc, mamă. De fapt, sunt cam obosit. Astă-noapte n-am dormit prea bine.

— Du-te să tragi un pui de somn. Apropo, îți mulțumesc că mi l-ai lăsat pe Baboo.

— Ai găsit biletul?

A zâmbit.

— Am dormit cu el în amândouă nopțile.

Voia să mai spună ceva, dar a sunat telefonul mobil și a răspuns. A început să se lumineze la față, în timp ce asculta.

— Doamne, serios? De care? a zis ea încântată. Da, e chiar aici. Voia să tragă un pui de somn. Vreți să-l salutați înainte? Bine, ne vedem în două minute.

A închis telefonul.

— Era tati, a zis ea încântată. El și Via sunt în capătul străzii.

— Tata nu-i la serviciu?

— A plecat mai repede pentru că era nerăbdător să te vadă, a zis. Așa că nu te culca încă.

Peste cinci secunde, tata și cu Via erau deja la ușă. Am dat fuga în brațe la tata, iar el m-a ridicat, m-a învărtit și m-a sărutat. Nu mi-a dat drumul cam un minut, până când i-am spus:

— Ajunge, tată, gata...

Pe urmă a fost rândul Viei, iar ea m-a sărutat peste tot, cum făcea când eram mic.

Abia după ce s-a oprit am observat cutia de carton mare și albă pe care o aduseseră cu ei.

— Ce-i acolo? am întrebat.

— Deschide-o, a zis tata zâmbind, iar el și mama s-au privit ca și cum ar fi știut un secret.

— Haide, Auggie! a zis Via.

Am deschis cutia. Înăuntru era cel mai drăgălaș cățeluș pe care l-am văzut vreodată. Era negru și blănos, cu un botic ascuțit, ochișori negri strălucitori și urechiușe care atârnav.

Ursu

L-am botezat pe cățel Ursu, pentru că mama, când l-a văzut prima dată, a zis că seamănă cu un pui de urs.

— Ursu, așa trebuie să-i spunem! am zis eu, și toată lumea a fost de acord că numele era perfect.

A doua zi nu m-am dus la școală – nu pentru că mă durea cotul, deși era adevărat, ci ca să mă joc cu Ursu toată ziua. Mama a lăsat-o și pe Via să lipsească de la școală, așa că ne-am întrecut pe rând să-l mângâiem, să-l smotocim și să ne luptăm cu Ursu. Păstraserăm toate jucăriile lui Daisy și i le-am adus lui, să vedem care-i plăcea mai tare.

A fost plăcut să-mi petrec toată ziua cu Via, doar noi doi. A fost ca pe vremuri, înainte să încep eu să mă duc la școală. Pe atunci abia așteptam să se întoarcă ea de la școală, ca să se joace cu mine înainte să se apuce de teme. Dar acum, că suntem amândoi mai mari, iar eu mă duc la școală și am propriii mei prieteni cu care îmi petrec timpul, nu ne mai jucăm niciodată împreună.

Așa că mi-a plăcut să stau cu ea, să râdem și să ne jucăm. Cred că și ei i-a plăcut.

Schimbarea

A doua zi m-am dus la școală și am observat imediat o mare schimbare în mersul lucrurilor. O schimbare monumentală. O schimbare seismică. Poate chiar o schimbare cosmică. Spuneți-i cum vreți, era o schimbare uriașă! Toată lumea – nu numai copiii de la noi din clasă, ci din toate clasele – auziseră de întâmplarea noastră cu cei din clasa a șaptea și dintr-odată nu mai eram cunoscut pentru ce fusesem cunoscut întotdeauna, ci pentru ce se petrecuse acum. Iar povestea întâmplării creștea mereu, de fiecare dată când era repovestită. Acum, după două zile, se vorbea despre cum se bătuse Amos cu pumnii cu celălalt băiat, în timp ce Miles, Henry și Jack împărțiseră și ei niște pumni celorlalți din grup. Iar fuga noastră în lanul de porumb devenise o lungă aventură prin pădurea întunecată și prin lanuri. Versiunea lui Jack mi se părea cea mai frumoasă, pentru că el avea cel mai mult umor, dar în orice variantă și oricine ar fi spus povestea, două lucruri rămâneau la fel: ceilalți s-au luat de mine pentru fața mea și Jack mi-a luat partea, iar restul băieților – Amos, Henry și Miles – au sărit în apărarea mea. Iar acum, pentru că mă apăraseră, eram altfel pentru ei. Parcă aș fi devenit unul de-al lor. Toți îmi spuneau acum „frățioare” – chiar și sportivii. Niște malaci pe care abia îi cunoșteam băteau acum pumnul cu mine pe holuri.

Alt lucru care s-a întâmplat este că Amos a devenit super-popular, iar Julian, pentru că lipsise de la toată chestia, nu mai era băgat în seamă mai deloc. Miles și Henry își petreceau acum toată vremea cu Amos, ca și cum și-ar fi schimbat prietenul cel mai bun. Mi-ar plăcea să pot spune că și Julian a început să se poarte mai frumos cu mine, dar n-ar fi adevărat. Îmi aruncă în continuare priviri veninoase din cealaltă parte a clasei. Și în continuare nu vorbește deloc nici cu mine, nici cu Jack. Dar acum a rămas singurul cu această atitudine. Iar mie și lui Jack nu ne pasă nici cât negru sub unghie.

Rațe

În penultima zi de școală, domnul Tushman m-a chemat la el în birou și mi-a spus că aflaseră numele celor dintr-a șaptea cu care avusesem conflictul din timpul excursiei. A citit o listă de nume care nu-mi spuneau nimic, apoi a rostit ultimul nume: Edward Johnson.

— Recunoști acest nume? m-a întrebat Tushman.

— Îi spuneau Eddie.

— Bun. Uite ce au găsit la el în dulap!

Mi-a înmănat ce mai rămăsese din aparatul meu auditiv. Casca dreaptă lipsea complet, iar cea din stânga era zdrobită. Banda care le unea pe amândouă, adică partea de Lobot, era îndoită la mijloc.

— Școala lui întreabă dacă vrei să faci plângere, a zis domnul Tushman.

M-am uitat la aparatul auditiv.

— Nu, nu cred, am zis eu, ridicând din umeri. Mi s-au făcut măsurători pentru un aparat nou.

— Hmm. De ce nu stai de vorbă diseară cu părinții tăi? O s-o sun mâine pe mama ta, să vorbesc și cu ea.

— Băiatul ar intra la închisoare? am întrebat.

— Nu, nu la închisoare. Dar s-ar putea să-l judece un tribunal pentru minori. Și poate că așa ar primi o lecție.

— Băiatul ăsta, Eddie, nu învață nicio lecție, credeți-mă pe mine! am glumit eu.

Directorul s-a așezat la birou.

— Auggie, ce-ar fi să stai jos o clipă? a zis el.

M-am așezat. Pe biroul lui erau aceleași lucruri pe care le văzusem la prima mea vizită de vara trecută: același cub din oglinzi, același glob care plutea în aer. Mi se părea că trecuseră secole de atunci.

— Greu de crezut că se termină anul, nu? a zis domnul Tushman, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Da.

— A fost un an bun pentru tine, Auggie? Te-ai simțit bine?

— Da, a fost un an bun, am încuviințat.

— Știu că din punct de vedere școlar a fost un an grozav. Ești unul dintre elevii noștri de vârf. Felicitări pentru Diploma de Merit⁶⁰.

— Mulțumesc. Da, e grozav s-o primesc.

— Dar știu că a fost un an cu suișuri și coborâșuri, a zis el, ridicând sprâncenele. Cu siguranță, seara aceea din rezervația naturală a fost unul dintre momentele nefericite.

— Da, am încuviințat eu. Dar a avut și părțile lui bune.

— În ce fel?

— Păi, știți, copiii m-au apărat și așa mai departe.

— Asta a fost minunat, a zis el zâmbind.

— Da.

— Știu că lucrurile au fost uneori mai neplăcute cu Julian. Trebuie să recunosc că m-a surprins.

— Știți despre asta?

— Directorii de gimnaziu au metodele lor de a afla anumite lucruri.

— Aveți videocamere ascunse pe holuri? am glumit eu.

— Și microfoane peste tot, a râs el.

— Serios?

A râs din nou.

— Nu, nu vorbesc serios.

— Aha.

— Dar profesorii știu mai multe decât cred elevii, Auggie. Aș fi vrut ca tu și cu Jack să veniți să-mi spuneți despre biletele răutăcioase lăsate la voi în dulapuri.

— De unde știți de ele?

— Așa cum ți-am spus, directorii de gimnaziu știu *totul*.

— N-a fost cine știe ce chestie, i-am răspuns. Am scris și noi bilete.

A zâmbit.

⁶⁰ Diplomă care se acordă în Statele Unite elevilor cu media generală peste 3,5, într-un sistem de notare în care punctajul maxim este 4.

— Nu știu dacă este deja o informație publică, a zis el, dar va deveni curând. Julian Albans nu se va întoarce la anul la Școala Beecher.

— Poftim?! am zis.

Sincer, nu-mi puteam ascunde surprinderea cu niciun chip.

— Părinții lui nu cred că Școala Beecher este cea mai bună alegere pentru el, a continuat domnul Tushman, ridicând din umeri.

— Uau, asta-i o veste mare! am zis.

— Da. M-am gândit că ar trebui să știi.

Apoi am observat brusc că dispăruse tabloul cu dovleac agățat pe vremuri pe peretele din spatele biroului și că în locul lui atârna, înrămat, *Autoportretul meu ca animal* pe care îl desenasem pentru expoziția de desen de la Anul Nou.

— Hei, ăsta-i al meu! am arătat eu spre tablou.

Domnul Tushman s-a întors, de parcă n-ar fi știut despre ce vorbeam.

— Da, ai dreptate, a zis el lovindu-se peste frunte. Am vrut să ți-l arăt acum mai multe luni.

— Autoportretul meu ca rață, am insistat eu.

— Îmi place tabloul ăsta, Auggie, a zis el. Când mi l-a arătat profesorul tău de desen, l-am întrebat dacă îl pot atârna la mine pe perete. Sper că și tu ești de acord.

— O, da! Sigur! Dar ce-ați făcut cu tabloul cu dovleac?

— Este în spatele tău.

— Aha. Drăguț.

— Am vrut să te întreb încă de când am pus desenul pe perete, a zis el, privind tabloul. De ce ai ales să te reprezinți în chip de rață?

— Cum adică? am întrebat eu. Asta a fost tema.

— Știu, dar de ce o rață? a zis el. Oare greșesc dacă presupun că te-ai gândit la povestea... La povestea rățuștei urâte care se transformă în lebădă?

— Nu, am zis eu râzând. M-am desenat așa din cauză că mi se pare că seamănă cu o rață.

— Aha, a zis domnul Tushman, făcând ochii mari. A început să râdă. Serios? Hmm. Eu căutam simboluri și metafore și când colo... uneori, o rață este doar o rață!

— Așa cred, am zis, fără să înțeleg prea bine de ce i se părea atât de nostim. Iar el a râs singur vreo jumătate de minut.

— Auggie, îți mulțumesc că ai stat de vorbă cu mine, a spus domnul Tushman în cele din urmă. Am vrut doar să știi că este o plăcere pentru noi să te avem aici, la Școala Beecher, și că abia aștept să ne vedem la anul.

S-a întins peste masă și mi-a strâns mâna.

— Ne vedem mâine, la festivitatea de absolvire.

— Pe mâine, domnule Tushman.

Ultimul principiu

Iată ce scria pe tablă la ultima oră de engleză cu domnul Browne:

**PRINCIPIUL DIN IUNIE AL DOMNULUI BROWNE:
TRĂIEȘTE ZIUA ȘI RIDICĂ MÂINILE SPRE SOARE!**

*(The Polyphonic Spree)*⁶¹

Clasa a V-a B, vă doresc o vacanță minunată!

A fost un an fantastic și voi ați fost niște elevi minunați!

Dacă nu uitați, vă rog să-mi trimiteți o carte poștală din vacanță cu principiul *vostru*. Poate fi ceva inventat de voi, ceva ce ați citit, ceva ce are o semnificație pentru voi. (Dacă îi aparține altcuiva, nu uitați să specificați autorul, vă rog!) Aștept cu nerăbdare cărțile voastre poștale.

Tom Browne
Sebastian Place nr. 563
Bronx, NY 10053

⁶¹ Trupă coral-simfonică de gen pop-rock din Dallas, SUA, fondată în anul 2000 de Tim DeLaughter.

Despărțirea

Ceremonia de absolvire s-a ținut în amfiteatrul Liceului Beecher. Clădirea se afla la doar 15 minute de mers pe jos de la noi de acasă, dar tata m-a dus cu mașina pentru că eram gătit, ferchezuit și aveam pantofi negri noi și lucioși pe care nu-i mai încălțasem și nu voiam să mă roadă. Elevilor li se ceruse să ajungă la amfiteatru cu o oră înainte de începerea serbării, dar noi am ajuns încă și mai devreme și am rămas să așteptăm în mașină. Tata a pus un CD și a început melodia noastră preferată. Am zâmbit amândoi și ne-am pus pe dat din cap în ritmul muzicii.

Cânta și tata: *Andy va traversa orașul pe bicicletă, prin ploaie, să-ți aducă bomboane...*⁶²

— Ia zi-mi, îmi stă bine cravata? am întrebat.

Tata s-a uitat și a mai îndreptat-o puțin, cântând în continuare:

Iar John o să-ți cumpere rochia pentru bal...

— Părul îmi stă bine? am întrebat iar.

Tata a zâmbit și a încuviințat.

— Perfect! a zis. Arăți grozav, Auggie.

— Via m-a dat cu gel de dimineată, am zis, trăgând parasolarul parbrizului ca să mă examinez în oglinda micuță. Nu crezi că-i prea umflat?

— Nu, îți stă foarte bine, Auggie. Cred că n-ai mai avut niciodată părul atât de scurt, nu-i așa?

— Nu. M-am tuns ieri. Mi se pare că mă face mai matur, nu crezi?

— Categorie! mi-a răspuns zâmbind, privindu-mă și dând din cap.

Dar eu sunt cel mai norocos băiat din Lower East Side, pen'că am mașină și tu vrei la plimbare.

⁶² Versuri din piesa *The Luckiest Guy on the Lower East Side*, interpretată de Magnetic Fields.

— Uită-te la tine, Auggie! a zis tata, zâmbind cu gura până la urechi. Uită-te la tine, ești atât de matur și de dichisit! Nu-mi vine să cred că termini clasa a cincea.

— Știu, e fantastic, așa-i? i-am dat eu dreptate.

— Parcă abia ieri ai început școala.

— Aveam la ceafă codița din *Războiul stelelor*, mai ții minte?

— O, Doamne, așa-i, a zis el, lovindu-se cu palma peste frunte.

— Ai urât codița aceea, nu-i așa, tată?

— „Urât” e un cuvânt cam tare, dar, recunosc, cu siguranță n-am iubit-o.

— Ai urât-o, haide, recunoaște! l-am tachinat eu.

— Nu, n-am urât-o. A zâmbit, clătinând din cap. Dar recunosc că am urât casca aia de astronaut pe care o purtai pe vremuri, mai ții minte?

— Cea pe care mi-a dat-o Miranda? Sigur că o țin minte! O purtam în permanență.

— Doamne sfinte, pe aceea chiar că am urât-o! a râs el, mai mult ca pentru sine.

— Am fost distrus când s-a pierdut, am zis.

— Nu s-a pierdut, a zis tata pe un ton oarecare. Am aruncat-o eu.

— Stai așa! Ce spui?

Chiar nu credeam că l-am auzit bine.

Ziua-i frumoasă, la fel și tu... cânta tata.

— Tată! am zis, dând muzica mai încet.

— Poftim, a zis el.

— Tu ai aruncat casca?

S-a uitat în cele din urmă la mine și a văzut cât eram de furios. Nu-mi venea să cred că era atât de nepăsător față de toată chestia. Pentru mine însemna o descoperire importantă, iar el se purta ca și cum n-ar fi fost mare lucru.

— Auggie, n-am mai suportat să văd obiectul ăla ascunzându-ți fața, a zis el stângaci.

— Tată, am iubit casca aceea! A însemnat enorm pentru mine. Am fost distrus peste măsură când s-a pierdut, nu-ti aduci aminte?

— Sigur că-mi aduc aminte, Auggie, a zis el blând. Of, Auggie, nu fi așa de supărat. Îmi pare rău. Dar nu mai suportam să te văd purtând lucrul acela pe cap, pricepi?

Încerca să mă privească în ochi, dar eu mă feream.

— Haide, Auggie, încearcă să înțelegi, te rog, a continuat, apucându-mă de bărbie și întorcându-mi fața spre el. Purtaai casca aia tot timpul. Iar adevărul cu adevărat adevărat, cel mai adevărat adevăr, este că îmi era dor să-ți văd fața, Auggie. Știu că ție nu-ți place asta întotdeauna, dar trebuie să înțelegi... *Mie* îmi place. Îți *iubesc* fața, Auggie, o iubesc absolut și cu pasiune. Și mi se rupea sufletul să te văd cu ea acoperită mereu.

Se uita fix în ochii mei, ca și cum dorea cu adevărat să-l înțeleg.

— Mama știe? l-am întrebat.

El a făcut ochii mari.

— Nici gând! Glumești? M-ar fi omorât!

— A întors casa pe dos ca să caute casca, tată, i-am spus. A petrecut o săptămână întreagă căutând în fiecare dulap, în spălătorie, peste tot.

— Știu, a încuviințat el. De asta m-ar fi omorât.

Pe urmă s-a uitat din nou la mine și ceva din expresia lui m-a făcut să izbucnesc în râs, ceea ce pe el l-a făcut să deschidă gura, ca și cum abia acum i-ar fi picat fisa.

— Ia stai o clipă, Auggie, a zis el, îndreptând degetul arătător către mine. Trebuie să-mi promiți că nu-i vei spune mamei *niciodată* despre asta!

Am zâmbit și mi-am frecat palmele, ca și cum intenționeam să cer o recompensă foarte mare.

— Ia să vedem, am zis, mângâindu-mi bărbia. Vreau consola de jocuri care se lansează luna viitoare. Și vreau în mod clar să am mașina mea peste vreo șase ani... Cred că mi s-ar potrivi un Porsche roșu... Și...

A început să râdă. Îmi place când sunt eu acela care îl face pe tata să râdă, pentru că de obicei el este glumețul care îi face pe ceilalți să râdă.

— Mamă, mamă! a zis el, clătinând din cap. Chiar că te-ai maturizat!

A început atunci partea de melodie pe care ne place cel mai tare s-o interpretăm, așa că am dat sonorul tare. Am început să cântăm amândoi.

Sunt cel mai urât băiat din Lower East Side, dar am mașină și tu vrei la plimbare. Vrei la plimbare. Vrei la plimbare. Vrei la plimbaaaaaaare.

Am urlat amândoi din toți răunchii ultima parte a piesei, încercând să lungim ultima notă la fel de mult ca solistul melodiei, ceea ce ne face să murim de râs de fiecare dată. Pe când râdeam, am văzut că sosise și Jack și se îndrepta spre mașina noastră. Am dat să ies.

— Stai puțin, a zis tata. Vreau să fiu sigur că m-ai iertat.

— Da, te iert.

S-a uitat la mine recunoscător.

— Mulțumesc.

— Dar să nu mai arunci niciodată ceva de-al meu fără să-mi spui mie mai întâi!

— Promit!

Am deschis ușa și am coborât din mașină exact când a ajuns și Jack.

— Bună, Jack, am zis eu.

— Bună, Auggie. Bună ziua, domnule Pullman, a zis Jack.

— Ce mai faci, Jack? a zis tata.

— Ne vedem mai târziu, tată, am zis eu și am închis ușa.

— Succes, băieți! a strigat tata după noi, deschizând geamul portierei din față. Ne vedem de cealaltă parte a clasei a cincea!

I-am făcut cu mâna, iar el a pornit motorul și a dat să plece, dar eu am luat-o la fugă spre el și s-a oprit. Am băgat capul pe geam, ca să nu audă Jack ce voiam să-i spun.

— Puteți cu toții să nu mă sărutați după ceremonie? am întrebat încet. E destul de jenant.

— Voi face tot ce pot.

— Îi spui și mamei, da?

— Eu nu cred că ea va putea să se abțină, Auggie, dar îi transmit.

— Pa, tăticutu'!

A zâmbit.

— Pa, fiule.

Toată lumea să-și ocupe locurile

Jack și cu mine am intrat în clădire chiar în spatele unor elevi dintr-a șasea și i-am urmat în amfiteatru.

La intrare stătea doamna G, care înmăna programe și îndruma copiii unde să stea.

— Cei dintr-a cincea, jos, în stânga culoarului, a zis ea. Cei dintr-a șasea, în partea dreaptă. Haideți, toată lumea înăuntru! Intrați! Bună dimineăta. Mergeți la locurile stabilite! Clasa a cincea în stânga, clasa a șasea, în dreapta...

Amfiteatrul era uriaș. Avea candelabre mari și strălucitoare. Pereți căptușiți cu o catifea roșie. Șiruri întregi de scaune tapițate care coborau spre o scenă gigantică. Am coborât pe culoarul larg și am urmat semnele până la zona destinată celor dintr-a cincea, care era un sector mare aflat în stânga scenei. În sector erau patru rânduri de scaune rabatabile, toate cu fața spre un podium, de unde doamna Rubin ne-a făcut semn cu mâna imediat ce am ajuns.

— Copii, ocupați-vă locurile! Ocupați-vă locurile! a zis ea, arătându-ne șirurile de scaune. Nu uitați să vă aranjați în ordine alfabetică! Hai, toată lumea la locul lui!

Nu veniseră încă prea mulți copii, iar cei care sosiseră nu-i prea dădeau atenție. Jack și cu mine ne duelam cu programele făcute sul.

— Bună, băieți!

Era Summer, se îndrepta spre noi. Purta o rochiță roz deschis și mi s-a părut puțin machiată.

— Uau, Summer, arăți trăsnet! i-am zis, pentru că era cât se poate de adevărat.

— Serios? Mulțumesc, și tu arăți la fel, Auggie.

— Da, arăți bine, Summer, a zis Jack, ca și cum ar fi fost de la sine înțeles.

Și pentru prima dată mi-am dat seama că Jack se îndrăgostise de ea.

— Ce emoționant, nu-i așa?

— Da, cam așa, am răspuns eu, dând din cap.

— Frate, ia uitați-vă la programul ăsta, a zis Jack, scărpinându-se pe frunte. O să stăm aici până diseară.

M-am uitat în program.

Discursul rectorului școlii:

Dr. Harold Jansen

Discursul directorului gimnaziului:

Dl Lawrence Tushman

*Light and Day*⁶³:

Corul gimnaziului

Discursul reprezentantului clasei a V-a:

Ximena Chin

Pachelbel⁶⁴: *Canon în Re major*.

Ansamblul de muzică de cameră al gimnaziului

Discursul reprezentantului clasei a VI-a:

Mark Antoniak

*Under Pressure*⁶⁵

Corul gimnaziului

Discursul decanului gimnaziului:

D-na Jennifer Rubin

Decernarea premiilor (vezi verso)

⁶³ În traducere literală, *Lumină și zi*: melodie celebră a grupului deja citat The Polyphonic Spree.

⁶⁴ Johann Pachelbel (1653 – 1706), compozitor și organist german, reprezentant al barocului muzical.

⁶⁵ Melodie celebră înregistrată de trupa Queen cu David Bowie în 1981. În traducere literală: *Sub presiune*.

Strigarea absolvenților

— De ce zici asta? l-am întrebat pe Jack.

— Pentru că discursurile domnului Jansen durează o veșnicie, a zis Jack. E chiar mai rău decât domnul Tushman!

— Mama mi-a spus că a ațipit la discursul lui, anul trecut, a adăugat Summer.

— Ce înseamnă decernarea premiilor? am întrebat.

— Înseamnă că le dau medalii ăloro geniali, mi-a răspuns Jack. Adică Charlotte și Ximena vor câștiga toate premiile din clasa a cincea, așa cum le-au câștigat și într-a patra, și într-a treia.

— Într-a doua nu? am râs eu.

— În clasa a doua nu s-au dat premii, mi-a răspuns el.

— Poate că iei *tu* premiu anul ăsta, am glumit eu.

— Numai dacă se dă unul pentru cele mai multe note de șase, a râs el.

— Toată lumea să-și ocupe locurile! a strigat doamna Rubin tare, ca și cum deja s-ar fi enervat că nu o asculta nimeni. Avem multă treabă, așa că treceți la locurile voastre! Nu uitați: așezați-vă în ordine alfabetică! De la A până la G în primul rând! De la H până la N în rândul al doilea! De la O la P în rândul al treilea și de la R până la Z în rândul al patrulea! Hai, copii!

— Ar trebui să ne așezăm, a zis Summer, îndreptându-se spre partea din față a sălii.

— Veniți obligatoriu la mine acasă după asta, bine? am strigat eu după ea.

— Obligatoriu! mi-a răspuns, așezându-se lângă Ximena Chin.

— Când naiba s-a făcut Summer așa frumușică? mi-a murmurat Jack la ureche.

— Taci, măi, am zis râzând, în timp ce ne îndreptam spre rândul al treilea.

— Serios, când s-a întâmplat? mi-a șoptit, așezându-se lângă mine.

— Domnule Will! a strigat doamna Rubin. Ultima dată când am verificat, W era între R și Z, da?

Jack s-a uitat la ea nedumerit.

— Frate, ai greșit rândul! i-am zis.

— Da? a zis.

A făcut așa o față în timp ce se ridica să plece, un amestec de confuzie totală și de șmecherie șăgalnică, de parcă tocmai îi făcuse cuiva o farsă, încât am izbucnit în râs.

Un lucru simplu

Peste o oră stăteam cu toții în amfiteatrul enorm și așteptam „discursul domnului Tushman”. Amfiteatrul era chiar mai mare decât îmi imaginasem – mai mare chiar și decât cel de la școala Viei. M-am uitat în jur. Cred că erau un milion de persoane în public. Mă rog, poate nu chiar un milion, dar cu siguranță foarte multe.

— Vă mulțumim, domnule rector Jansen, pentru minunatul cuvânt introductiv, a zis domnul Tushman, stând în spatele pupitrului de pe scenă și vorbind la microfon. Le urez bun venit colegilor mei profesori și tuturor membrilor instituției noastre de învățământ... Bun venit le spun și părinților, bunicilor, onoraților noștri oaspeți și, mai ales, bun venit elevilor mei din clasele a cincea și a șasea... Bun venit la ceremonia de final de an a gimnaziului Școlii Beecher!

Toată lumea a aplaudat.

— În fiecare an, a continuat domnul Tushman, consultându-și notițele prin ochelarii de citit puși pe vârful nasului, sunt desemnat să scriu două discursuri de deschidere: unul pentru ceremonia de absolvire a claselor a cincea și a șasea, care are loc astăzi, și unul pentru ceremonia de absolvire a claselor a șaptea și a opta, care va avea loc mâine. Și în fiecare an îmi spun să fac economie de muncă și să scriu un singur discurs, care să se potrivească pentru ambele evenimente. Nu pare un lucru prea greu de făcut, nu-i așa? Și totuși, în fiecare an sfârșesc prin a scrie două discursuri, în ciuda intențiilor mele. Anul ăsta mi-am dat seama în sfârșit de ce. Nu pentru că, așa cum ați putea presupune, mâine mă voi adresa unor elevi mai mari, cu mai multă experiență de gimnaziu în urma lor, în timp ce pentru voi această experiență abia urmează. Nu din acest motiv, ci pentru vârsta specială la care sunteți voi acum. Pentru că acest moment din viața voastră, deși le predau copiilor de această vârstă de douăzeci de ani, continuă să mă

emoționeze. Pentru că voi, copii, sunteți într-un moment de cumpănă a vieții. Sunteți la limita dintre copilărie și ce urmează după aceea. Sunteți în tranziție. Ne-am adunat astăzi cu toții aici, a continuat domnul Tushman, scoțându-și ochelarii și folosindu-i ca să arate către noi, elevii din public, ne-am adunat cu familii, cu prieteni, cu profesori, ca să sărbătorim nu numai realizările voastre din ultimul an de la Școala Beecher, ci și nesfârșitele posibilități care vă stau înaintea. Dacă ne referim la acest ultim an, aș vrea să vă gândiți cum sunteți acum și cum erați. Sunteți, cu toții, puțin mai înalți, puțin mai puternici, puțin mai deștepți... Sper...

Aici, lumea din public a chicotit.

— Dar cel mai bun mod de a măsura cât ați crescut nu este în centimetri sau în câte ture puteți alerga pe pistă. Nu este nici măcar în media voastră generală, chiar dacă toate aceste lucruri, vă asigur, sunt importante și ele. Însă și mai important este ce ați făcut cu timpul vostru, cum ați ales să vă petreceți zilele și cu cine ați creat legături în acest an. Pentru mine, aceasta este adevărata măsură a succesului. Există o frază minunată într-o carte de J.M. Barrie⁶⁶ – nu, nu e vorba de *Peter Pan*, și n-am să vă rog să aplaudați, dacă încă mai credeți în basme...

Aici a râs din nou toată lumea.

— Este vorba despre altă carte de J.M. Barrie, se numește *Mica pasăre albă*. Iată ce scrie...

A început să răsfoiască altă cărticică de pe raft până a ajuns la pagina pe care o căuta, apoi și-a pus ochelarii.

— „Ar trebui, poate, să facem o nouă regulă de viață... Să încercăm întotdeauna să fim puțin mai buni decât este necesar.”

Aici, domnul Tushman a ridicat privirea spre public.

— „Mai buni decât este necesar”, a repetat el. Ce frază frumoasă, nu-i așa? „Mai buni decât este *necesar*”. Pentru că

⁶⁶ James Matthew Barrie (1860 – 1937), prozator și dramaturg britanic, cunoscut mai ales drept creatorul personajului Peter Pan.

nu-i de-ajuns să fii bun. Cineva poate fi bun atât cât trebuie. Dar această frază, acest concept îmi amintește că noi, ființele omenеști, avem nu numai capacitatea de a fi buni, ci avem și alegerea bunătății. Ce înseamnă bunătatea? Cum se măsoară? Nu cu metrul! La fel cum vă spuneam înainte, nu așa se măsoară cât ați crescut, cât v-ați maturizat într-un an. Nici bunătatea nu este măsurabilă. De unde știm că am fost buni? Ce înseamnă *să fii bun*, la urma urmei?

Domnul Tushman și-a pus din nou ochelarii pe nas și a început să răsfoiască altă cărțuție.

— Există un pasaj din altă carte pe care aș vrea să vi-l împărtășesc, a zis el. Dacă aveți răbdare să-l găesc... Aha, iată-l! În cartea lui Christopher Nolan⁶⁷, *Under the Eye of the Clock*⁶⁸, personajul principal este un tânăr care are de înfruntat dificultăți extraordinare. Dar la un moment dat îl ajută cineva: un coleg de clasă. Aparent, face un gest mărunț. Dar pentru tânărul personaj, al cărui nume este Joseph, este... Vă rog să-mi permiteți să citez...

Și-a dres vocea și a început să citească din carte:

— „În momente ca acesta, Joseph îl recunoștea pe Dumnezeu întrupat în oameni. Strălucea în bunătatea lor față de el, se ivea din grija lor, mângâia cu privirile lor.”

Domnul Tushman a făcut o pauză și și-a scos din nou ochelarii.

— „Strălucea în bunătatea lor față de el”, a repetat, zâmbind. Ce lucru simplu, bunătatea. Un lucru atât de simplu... Un cuvânt bun de încurajare spus atunci când este nevoie. Un act de prietenie. Un zâmbet în trecere...

A închis cartea, a pus-o jos și s-a aplecat în față, sprijinindu-se de pupitru.

⁶⁷ Autor britanic (1965 – 2009) de proză și de poezie. S-a născut cu paralizie cerebrală și a fost toată viața incapabil să vorbească, să meargă și să-și miște mâinile. Și-a scris cărțile la o tastatură specială, cu un așa numit „corn de unicorn” legat pe frunte, în timp ce mama lui îi ghida capul.

⁶⁸ În traducere literală: *Sub ochiul ceasului*. Este un roman considerat autobiografic al scriitorului Christopher Nolan.

— Copii, aş vrea să vă fac să înţelegeţi astăzi valoarea lucrului simplu numit bunătate. Ăsta-i singurul element pe care vreau să-l reţineţi şi vreau să rămâneţi cu el. Ştiu că am faima proastă că... aş fi cam limbut...

Aici toată lumea a răs din nou. Cred că ştia şi el că era bine-cunoscut pentru discursurile lui lungi.

— Dar aş dori ca voi, elevii mei, a continuat domnul Tushman, să rămâneţi din experienţa gimnaziului cu certitudinea că în viitorul pe care vi-l construiţi totul este posibil. Dacă fiecare om din această încăpere îşi va face o regulă ca, oriunde ar fi şi ori de câte ori va putea, să încerce să fie puţin mai bun decât este nevoie – atunci lumea va deveni un loc mai bun. Şi dacă vă veţi purta astfel, adică puţin mai bine decât este nevoie, cineva, undeva, cândva, s-ar putea să recunoască în voi, în fiecare dintre voi, chipul lui Dumnezeu.

Aici a făcut o pauză şi a ridicat din umeri.

— Sau chipul oricărei reprezentări corecte politic a bunătăţii universale în care se întâmplă să credeţi, a adăugat el repede, zâmbitor, ceea ce i-a atras o grămadă de râsete şi de aplauze, mai ales din spatele amfiteatrului, unde stăteau părinţii.

Premii

Mi-a plăcut discursul domnului Tushman, dar trebuie să recunosc că am cam picotit în timpul altor discursuri.

Am redevenit atent când doamna Rubin a început să citească lista copiilor care primeau Diploma de Merit, pentru că trebuia să ne ridicăm în picioare când ne striga numele. Am așteptat, ascultând numele în ordine alfabetică. Reid Kingsley. Maya Markowitz. August Pullman. M-am ridicat. Când profesoara a terminat de citit toate numele, ne-a rugat pe toți să facem o plecăciune și toată lumea a aplaudat.

Habar n-aveam unde stăteau părinții mei în mulțimea aia imensă. Nu vedeam decât blițurile celor care fotografiau și câțiva părinți care le făceau cu mâna copiilor. Mi-am imaginat-o și pe mama făcându-mi cu mâna de undeva, deși n-o puteam vedea.

Apoi domnul Tushman s-a întors la pupitru să prezinte premiile pentru cele mai bune rezultate la învățătură, iar Jack a avut dreptate: Ximena Chin a câștigat medalia de aur „pentru rezultate excelente la toate materiile”. Charlotte a câștigat-o pe cea de argint. Charlotte a mai câștigat și medalia de aur pentru muzică. Amos a câștigat medalia pentru „cel mai bun sportiv” și eu m-am bucurat foarte mult, pentru că, de la excursia aceea, îl consideram pe Amos unul dintre prietenii mei cei mai buni din școală.

Dar am fost absolut și cu desăvârșire încântat când domnul Tushman a strigat-o pe Summer pentru medalia de aur pentru talent literar. Am văzut-o pe Summer punând mâna la gură când și-a auzit numele, iar când a pășit pe scenă, am strigat „Iu-hu, Summer!” cât m-au ținut puterile, deși nu cred că m-a auzit.

După ce s-a strigat și ultimul nume, toți copiii care luaseră premii s-au aliniat unul lângă altul pe scenă, iar domnul Tushman s-a adresat din nou publicului:

— Doamnelor și domnilor, sunt deosebit de onorat să vi-i prezint pe elevii cu cele mai bune rezultate la învățătură din acest an de la Școala Beecher. Felicitări tuturor!

Copiii s-au înclinat, iar eu am aplaudat. Mă bucuram foarte tare pentru Summer.

— Ultimul premiu din această dimineață, a zis domnul Tushman după ce copiii de pe scenă s-au întors la locurile lor, este Medalia Henry Ward Beecher, care se acordă elevului remarcabil sau exemplar în afara activității școlare. De obicei, această medalie se acordă pentru voluntariat sau pentru servicii deosebite aduse școlii.

Mi-am imaginat imediat că tot Charlotte va lua și medalia asta, întrucât ea organizase campania de adunat haine călduroase pentru nevoiași, așa că iar mi-a zburat mintea în altă parte. M-am uitat la ceas: 10:56. Îmi era foame, mă gândeam deja la masa de prânz.

— ...Henry Ward Beecher a fost, desigur, abolitionistul⁶⁹ și luptătorul pătimăș pentru drepturile omului din secolul al nouăsprezecelea după care a fost numită școala noastră, spunea domnul Tushman când am început să fiu cât de cât atent.

— În timp ce îi citeam biografia ca să mă pregătesc pentru acordarea acestui premiu, a continuat domnul Tushman, am dat peste un pasaj scris de el care mi s-a părut foarte în concordanță cu temele pe care le-am discutat mai devreme, teme la care m-am gândit de-a lungul întregului an. Nu doar la natura bunătății, ci la natura bunătății cuiva anume. La puterea prieteniei *cuiva anume*. La punerea la încercare a caracterului *cuiva anume*. La forța curajului *cuiva anume*...

Și atunci s-a întâmplat cel mai ciudat lucru: glasul domnului Tushman s-a frânt puțin, ca și cum s-ar fi înecat. Și-a dres vocea și a luat o înghițitură mare de apă. Am început să fiu atent pe bune la ce spunea.

— La forța curajului cuiva anume, a repetat el încet, dând din cap și zâmbind.

⁶⁹ Luptător pentru interzicerea sclaviei în Statele Unite.

A ridicat mâna dreaptă ca și cum ar fi numărat pe degete.

— Curaj. Bunătate. Prietenie. Caracter. Acestea sunt calitățile care ne definesc ca ființe umane și ne împing, uneori, spre măreție. Iar Medalia Henry Ward Beecher asta urmărește: recunoașterea măreției. Dar cum putem recunoaște măreția? Cum o putem măsura? Iarăși, nu există instrumente pentru genul acesta de lucruri. Atunci, măcar cum putem defini măreția? Ei bine, Beecher are un răspuns la această întrebare.

Și-a pus din nou ochelarii pe nas, a răsfoit o carte și a început să citească.

— „Măreția”, scrie Beecher, „nu constă în putere, ci în dreapta folosire a puterii... E măreț cel a cărui putere însuflețește cele mai multe inimi...”

Domnul Tushman s-a înecat din nou din senin și și-a pus o clipă ambele arătătoare peste buze, înainte să continue.

— „Cel mai măreț” a continuat el să citească în cele din urmă, „este acela care însuflețește cele mai multe inimi prin puterea inimii lui.” Fără s-o mai lungesc, anul acesta sunt foarte mândru să acord Medalia Henry Ward Beecher elevului a cărui forță discretă a însuflețit cele mai multe inimi. August Pullman, ești bun să vii pe scenă și să primești acest premiu?

Plutind

Lumea a început să aplaude înainte ca vorbele domnului Tushman să ajungă de-adevăratelea în creierul meu. Am auzit-o pe Maya, care stătea lângă mine, țipând scurt de bucurie atunci când mi-a auzit numele, iar Miles, care stătea pe scaunul din cealaltă parte, m-a bătut pe spate.

— Ridică-te, hai, sus! au zis copiii de lângă mine și am simțit o mulțime de mâini ridicându-mă de pe scaun și conducându-mă spre marginea rândului, în timp ce mă băteau pe spate sau băteau palma cu mine.

— Bravo, Auggie!

— Bună treabă, Auggie!

Am început chiar să-mi aud numele ovaționat ritmic:

— Aug-gie! Aug-gie! Aug-gie!

M-am uitat în spate și l-am văzut pe Jack dirijând ovațiile, cu pumnul în aer, zâmbind și făcându-mi semn s-o țin tot așa.

— Iu-hu, frățioare! a strigat Amos cu mâinile făcute pâlnie la gură.

Pe urmă am văzut-o pe Summer zâmbind în timp ce treceam pe lângă rândul ei, iar când a văzut că mă uit la ea, mi-a făcut un semn aprobator discret, cu degetul mare în sus, și mi-a șoptit pe tăcute „Bravo!”. Am râs și am clătinat din cap ca și cum nu mi-ar fi venit să cred. Și chiar nu-mi venea să cred.

Bănuiesc că zâmbeam. Poate chiar și străluceam, nu știu. În timp ce înaintam pe culoarul care ducea spre scenă vedeam ca prin ceață niște fețe vesele care mă priveau și mă aplaudau.

Am auzit oameni strigându-mi diverse lucruri:

— O meriți, Auggie! Bravo ție, Auggie!

I-am văzut pe toți profesorii mei, care stăteau pe scaunele de lângă interval, domnul Browne, doamna Petosa, domnul Roche, doamna Atanabi, sora Molly și toți ceilalți, aplaudându-mă, aclamându-mă, chiuind și fluierând.

Simțeam că plutesc. Era foarte ciudat. De parcă soarele mi-ar fi strălucit în față cu toată puterea și ar fi bătut vântul. Când am ajuns mai aproape de scenă, am văzut-o pe doamna Rubin făcându-mi cu mâna din primul rând, iar chiar lângă ea era doamna G., care plângea în hohote – un plâns de fericire – zâmbind și aplaudând în același timp. Iar când am început să urc scările spre scenă, s-a întâmplat cel mai uluitor lucru: toată lumea s-a ridicat în picioare. Nu doar rândurile din față, ci tot publicul s-a ridicat dintr-odată în picioare, chiuind, strigând, aplaudând nebunește. Erau ovații în picioare. Pentru mine!

Am traversat scena spre domnul Tushman, care mi-a strâns mâna cu amândouă mâinile și mi-a șoptit la ureche: „Bravo, Auggie!”. Apoi mi-a așezat medalia de aur la gât, exact cum se face la Jocurile Olimpice, și m-a întors cu fața spre public. Mă simțeam de parcă m-aș fi uitat la mine însumi într-un film, aproape ca și cum aș fi fost altcineva. Parcă era ultima scenă din *Războiul stelelor, Episodul IV: O nouă speranță*, când Luke Skywalker, Han Solo și Chewabacca sunt aplaudați pentru că au distrus stația spațială *Steaua Morții*. Aproape că puteam auzi tema muzicală din *Războiul stelelor* cântând la mine în cap, în timp ce stăteam în picioare pe scenă.

Nu eram foarte sigur pentru ce promisem această medalie, de fapt.

Nu, nu-i adevărat. Știam pentru ce.

Uneori vezi un anumit om și nu-ți poți imagina cum este să fii acel om. Să fii într-un cărucior cu roțile sau să nu poți vorbi. Acum eu eram acel om pentru ceilalți, poate pentru absolut toți cei din public.

Pentru mine, totuși, sunt doar eu. Un copil obișnuit.

Iar dacă ei au vrut să-mi dea o medalie pentru că sunt eu, foarte bine. O primesc. Eu n-am distrus *Steaua morții* sau ceva de genul ăsta, dar am trecut prin clasa a cincea. Și nu-i un lucru ușor, chiar dacă nu ești eu.

Fotografii

După ceremonie a avut loc o recepție pentru cei dintr-a cincea și-a șasea, sub un cort alb uriaș amplasat în spatele școlii. Toți copiii și-au găsit părinții și mie nu mi-a păsat deloc când mama și tata m-au îmbrățișat ca nebunii sau când Via m-a luat în brațe și m-a legănat într-o parte și în alta de vreo douăzeci de ori. Pe urmă m-au îmbrățișat Poppa și Tata, mătușa Kate și unchiul Po, apoi unchiul Ben – și toți aveau ochii în lacrimi și obraji uzi. Cea mai caraghioasă a fost Miranda. Plângea mai tare decât oricine și m-a strâns în brațe atât de puternic, încât Via practic a implorat-o să-mi dea drumul, iar asta le-a făcut pe amândouă să râdă.

Toată lumea a început să facă poze cu mine, iar pe urmă tata ne-a adunat laolaltă pe mine, pe Summer și pe Jack pentru o fotografie de grup. Ne-am așezat unul lângă celălalt și pentru prima dată de când mă știu, nu m-am gândit deloc la fața mea. Am zâmbit cu toată forța la aparatele care roiau în jurul meu. *Bliț, bliț, clic, clic*. Am zâmbit și când au început să facă poze părinții lui Jack și mama lui Summer. Apoi ni s-au alăturat Reid și Maya. *Bliț, bliț, clic, clic*. Pe urmă a venit Charlotte și a întrebat dacă se poate fotografia și ea cu noi, iar noi am zis: „Sigur că da!” Iar părinții Charlottei au început să fotografieze grupul nostru din toate pozițiile, laolaltă cu părinții tuturor.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că au venit cei doi Max, pe urmă Henry și Miles și Savanna. Iar apoi au venit Amos și Ximena. Și ne-am înghesuit cu toții grămadă, în timp ce părinții ne fotografiau de parcă am fi fost pe covorul roșu. Luca. Isaiah. Nino. Pablo. Tristan. Ellie. Am pierdut șirul celor care au venit la mine. Practic, toată lumea. Tot ce știu sigur e că râdeam și ne înghesuiam unii într-alții, și nimănui nu-i păsa dacă fața mea era alături de fața lui sau nu. De fapt, nu că vreau să mă laud, dar mi s-a părut că toată lumea voia să fie cât mai aproape de mine.

Drumul spre casă

După recepție, ne-am dus pe jos la noi acasă să mâncăm tort și înghețată. Au venit Jack cu părinții și cu frățiorul lui, Jamie. Summer și mama ei. Unchiul Po și mătușa Kate. Unchiul Ben, Tata și Poppa. Justin, Via și Miranda. Mama și tata.

Era una dintre acele zile minunate de iunie când cerul este perfect albastru și soarele strălucește, dar nu-i atât de cald încât să-ți dorești să fi fost pe plajă. Pur și simplu era o zi perfectă. Toată lumea era fericită. Eu încă simțeam că plutesc, cu muzica eroică din *Războiul stelelor* în cap.

Mergeam alături de Summer și de Jack și nu ne puteam opri din râs. Absolut orice ne făcea să râdem. Aveam dispoziția aia răzăreață când e de-ajuns să se uite cineva la tine ca să izbucnești în râs.

Am auzit vocea tatei undeva în față și m-am uitat la el. Le povestea tuturor o istorioară nostimă, în timp ce coboram pe Bulevardul Amesfort. Oamenii mari râdeau și ei. Așa cum spune mama mereu, tata ar fi putut ajunge actor. Am remarcat că mama nu se afla în grupul adulților, așa că m-am uitat în spate. Rămăsese puțin în urmă și zâmbea de una singură, ca și cum s-ar fi gândit la ceva plăcut. Părea fericită.

Am făcut câțiva pași înapoi și am luat-o prin surprindere îmbrățișând-o din mers. Și-a trecut și ea brațul în jurul meu și m-a strâns lângă ea.

— Îți mulțumesc că m-ai făcut să merg la școală, i-am spus încetișor.

M-a îmbrățișat mai tare, s-a aplecat și m-a sărutat pe creștet.

— *Eu* îți mulțumesc, Auggie, mi-a răspuns cu blândețe.

— Pentru ce?

— Pentru tot ce ne-ai dăruit, a zis. Pentru că ai apărut în viața noastră. Pentru că ești tu.

S-a aplecat și mi-a șoptit la ureche:

— Ești o adevărată minune, Auggie. Ești o minunăție.

APENDICE

PRINCIPIILE DOMNULUI BROWNE

SEPTEMBRIE

Când ai de ales între a fi corect și a fi bun, alege să fii bun.

Dr. Wayne W. Dyer

OCTOMBRIE

Faptele voastre vă sunt monumente.

Inscripție pe un mormânt egiptean

NOIEMBRIE

Să nu ai prieteni care nu-ți sunt egali.

Confucius

DECEMBRIE

Audaces fortuna iuvat. (Norocul îi ajută pe cei curajoși.)

Virgiliu

IANUARIE

Niciun om nu este doar o insulă de sine stătătoare.

John Donne

FEBRUARIE

Mai bine să știi câteva întrebări decât toate răspunsurile.

James Thurber

MARTIE

Vorbele bune nu costă mult. Dar cumpără multe.

Blaise Pascal

APRILIE

Ce este frumos, este bun, iar cine este bun va deveni curând frumos.

Sappho

MAI

Fă cât de mult bine poți,
prin orice mijloc poți,
în orice fel poți,
în orice loc poți,
în orice moment poți
și cât de multă vreme poți.

Regulile lui John Wesley

IUNIE

Trăiește ziua și ridică mâinile spre soare!

The Polyphonic Spree, *Light and Day*

PRINCIPII TRIMISE PRIN POȘTĂ

PRINCIPIUL LUI CHARLOTTE CODY

Nu ajunge să fii prietenos. Trebuie să fii prieten.

PRINCIPIUL LUI REID KINGSLEY

Salvați oceanele, salvați lumea!

Eu!

PRINCIPIUL LUI TRISTAN FIEDLEHOLTZEN

Poate că faptele ne sunt monumente, dar și o glumă bună te duce departe!

PRINCIPIUL SAVANNEI WITTENBERG

Florile sunt minunate, dar dragostea este mai frumoasă.
Justin Bieber

PRINCIPIUL LUI HENRY JOPLIN

Nu te împrieteni cu nemernici.

Henry Joplin

PRINCIPIUL MAYEI MARKOWITZ

N-ai nevoie decât de dragoste.

The Beatles

PRINCIPIUL LUI AMOS CONTI

Nu te strădui prea tare să fii grozav. Se vede, și asta nu-i grozav deloc.

Amos Conti

PRINCIPIUL XIMENEI CHIN

Fii ție însuți credincios.⁷⁰

Hamlet, Shakespeare

PRINCIPIUL LUI SUMMER DAWSON

Dacă poți trece prin gimnaziu fără să rănești pe nimeni, e chiar grozav!

Summer Dawson

PRINCIPIUL LUI JACK WILL

Fii calm și mergi înaintel!

O vorbă din al Doilea Război Mondial

PRINCIPIUL LUI AUGUST PULLMAN

Toți oamenii din lume ar trebui să fie ovaționați în picioare măcar o dată, pentru că toți biruim lumea.

Auggie

⁷⁰ Traducere de Leon Levițchi și Dan Duțescu.

Mulțumiri

Îi sunt peste măsură de recunoscătoare minunatei mele agente, Alyssa Eisner Henkin, pentru că a iubit acest manuscris încă de la primele variante și pentru că i-a fost o tovarășă devotată lui Jill Aramor, R.J. Palacio sau orice alt nume mi-am ales. Îi mulțumesc lui Joan Slattery, al cărei entuziasm vesel m-a condus la Editura Knopf. Și în mod cu totul special îi mulțumesc lui Erin Clarke, un editor extraordinar, pentru că a făcut această carte cât de bună putea să fie și pentru că a avut atât de multă grijă de Auggie & Compania. Am știut că ne aflăm cu toții pe mâini bune.

Îi mulțumesc întregii echipe fantastice care a lucrat la *Minunea*. Iris Broudy sunt privilegiată că tu ai fost redactorul cărții. Kate Gartner și Tad Carpenter, vă mulțumesc pentru extraordinara copertă. Lui Nancy Hinkel, Judith Haut, John Adamo, Adrienne Waintraub, Tracy Lerner, Joan Demayo, Chip Gibson, Lisa McClatchy și, în mod special, lui Lauren Donovan: „Ați fost atât de buni și de amabili... se cuvine să vă fiu recunoscătoare” (ca să citez un alt cântec de-al lui Natalie Merchant). Mulțumesc, de asemenea, echipei Wonder de pe celălalt mal al Atlanticului, începând cu Natalie Doherty care a pus pe picioare fenomenul Wonder, până la Armie Eaton, Larry Finlay fiul lui Larry, Jane Lawson, Lauren Bennett, Mads Toy, Philippa Dickinson și tuturor din Marea Britanie: a fost o experiență minunată să lucrez cu voi. Cu mult înainte să scriu această carte, am avut norocul să lucrez cot la cot cu redactori, corectori, graficieni, tehnoredactori, cu oameni care se ocupă de marketing și de publicitate, cu toți cei care muncesc în culise la apariția unei cărți. Știu că nu fac treaba asta pentru bani! O fac din dragoste! Le mulțumesc agenților de vânzări, celor care

achiziționează cărți pentru librării și librarilor, care lucrează într-o industrie incredibil de grea, dar foarte frumoasă.

Le mulțumesc minunaților mei fii Caleb și Joseph pentru toată bucuria pe care mi-au dăruit-o, pentru că au înțeles momentele când „mama trebuie să scrie” și pentru că au ales întotdeauna să fie „buni”. Băieți, voi sunteți minunile mele!

Mai presus de orice, îi mulțumesc lui Russell, incredibilul meu soț, pentru toate ideile lui care m-au inspirat, pentru instinctele lui bune și pentru sprijinul lui necondiționat – nu numai în cazul acestui proiect, ci în cazul tuturor lucrurilor pe care le-am făcut de-a lungul anilor. Îi mulțumesc că este primul meu cititor, prima mea dragoste, primul meu orice. Așa cum spune Maria din *Sunetul muzicii*: „Cândva, în copilărie sau în tinerețe, probabil că am făcut ceva bun.” Altfel cum să explic viața minunată pe care ne-am croit-o împreună? Îi sunt recunoscătoare în fiecare zi.

În cele din urmă, dar nu la sfârșit, aș vrea să le mulțumesc fetei din fața magazinului de înghețată și tuturor celorlalți „Auggie” ale căror povești m-au inspirat să scriu această carte.

R.J.

„Nu vă voi descrie cum arăt. Indiferent ce grozăvie v-ați imagina,
probabil că este mai rău.”

Nu judeca o carte *un om* după copertă. *chip*

August Pullman este un băiat de zece ani care a avut ghinionul de a se naște cu o teribilă diformitate facială. Pentru a-l proteja de privirile și vorbele răutăcioase ale oamenilor, părinții săi îl educă acasă, dar într-o zi hotărăsc că a venit vremea ca Auggie să meargă la școală.

Minunea este o poveste emoționantă despre curaj și bunătate, despre integrare și acceptare, scrisă cu sensibilitate și umor. „Nu judeca după aparențe” pare să fie ideea de la care pornește R.J. Palacio, iar una dintre cheile de lectură este dată de replica vulpei din *Micul prinț*: „Nu poți vedea bine decât cu inima. Esențialul e invizibil pentru ochi.”

www.editura-art.ro

ISBN 978-606-8044-37-8

9 786068 044378

